

Giới thiệu Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau

Một câu chuyện Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau của tác giả Visu Lee thuộc thể loại truyện teen hay có thật cứ nghĩ là cả đời này, chúng tôi sẽ mãi chẳng bao giờ gặp được nhau.

16 tuổi, chúng tôi quen nhau không phải là gặp mặt trực tiếp, nói chuyện hay gọi điện mà lại chỉ quen nhau chỉ qua một dòng trạng thái rất đỗi tình cờ. 16 tuổi, cậu ấy trở thành bạn thân của tôi. Có ai đó, đã từng nói với tôi rằng: "Nghe này!!! Có ta làm bao cát của người rồi. Đừng buồn nữa. . Muộn rồi. Mau mau ngủ sớm đi. Không được khóc một mình đấy, rõ chưa hả???"

Cũng có một ai đó tựa như thiên thần trong mơ, dần dần chiếm vị trí trong tôi càng ngày càng lớn.

Vậy mà, bỗng một ngày cậu ấy biệt tăm không một chút tin tức.

Nếu biết có một ngày, mọi truyện sẽ như vậy. Nhất định tôi sẽ mặt dày mà xin số điện thoại của cậu, mặt dày

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Một Gia Đình - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Ngay từ lúc sinh ra, tôi đã cảm thấy lẽ ra tôi không nên xuất hiện trên thế giới này.....Gia đình người ta, có đầy đủ cả ba và mẹ.

Nhưng còn tôi....chỉ có mẹ.

À không tôi còn có một đứa em gái.

"Ba" mỗi lần nghe đám bạn tự hào kể về ba. Tôi chỉ biết ngồi im lặng. Nghe họ nói rồi tự tưởng tượng viễn cảnh một nhà bốn người, vui vẻ ăn cơm quây quần bên nhau, rồi tôi lại tự nhắc nhở:

"Đừng mơ mộng, mày sẽ chẳng bao giờ được làm nhân vật trong bữa ăn đó đâu, mày không có ba"

Nhiều lúc, cảm thấy tủi thân lắm, không biết bao giờ mình sẽ có một gia đình hoàn hảo.

Ông ấy là con trưởng, đương nhiên ai cũng muốn có con nối dõi.

Thật không ngờ thế kỉ 21 rồi, mà vẫn còn cái suy nghĩ ấy.

Ông ấy, có vợ rồi, hai đứa con gái.

Mẹ bảo lúc gặp ông ta, ông ta nói là chưa có vợ, rồi mẹ dần dần có cảm tình với ông ta.

Đến lúc mẹ mang thai, ông ta chăm sóc mẹ, bồi bổ mẹ, lúc ấy cũng là lúc mẹ phát hiện thì ra ông ấy đã có vợ.

Mẹ mang thai tôi mang theo cái danh vợ lẽ về nhà, bị bà nằng chừ nhưng mẹ đã lỡ có mang, không làm gì khác được.

Cũng may bà tôi tuy ngoài miệng mắng chửi nhưng thực chất bà rất thương mẹ, nhà có vợ cả sao mẹ tôi dám về đó chứ.

Mẹ ở với bà, mang thai tôi, ngày mẹ sắp sinh, ông ta có đến bệnh viện.

Mẹ cực nhọc sinh ra tôi, biết tôi khoẻ mạnh mẹ vui lắm nhưng còn ông ta.

Biết được, tôi là con gái ông ta bỏ về.

Một mình mẹ tôi ở bệnh viện, mọi người đến thăm ai cũng hỏi mẹ ông ta đâu.

Mẹ chỉ cười không nói gì

Hôm sau, trời mưa phùn, mẹ mới sinh xong đi lại khó khăn, mẹ từng bước từng bước một mình bắt xe về nhà.

Ông ta chỉ cần con trai đâu có cần tôi - tôi là con gái mà.

Khi tôi tròn 2 tuổi, số ngày ông ta lên thăm chắc cộng lại vừa đủ 5 tháng nhỉ.

Tôi cứ như vậy lớn lên, sống với mẹ và chẳng cần đến cái thứ tình cảm gọi là "tình cha"

Tất cả những kí ức của tôi liên quan đến ông ấy chỉ vồn vện trong lúc tôi hai tuổi và một tám ánh lúc 5 tuổi. Cùng với một lần tôi bị lừa xuống nhà ông ta. Rồi cũng từ đó tôi chưa hề gặp ông ấy lần nào.

Năm thứ hai, mẹ mang thai em tôi, ông ta tỏ ra vui mừng, chăm sóc bồi bổ cho mẹ đủ thứ, rồi sau ngày sinh lại một lần nữa, mẹ một mình bế em về mà không có ông ta.

Ông ta từ ngày ấy cũng chẳng thấy mặt.

Sau này, ông ta có về thăm em một lần, rồi bị cậu tôi đuổi, ông ta trở về cuộc sống trước kia rượu chè, say khướt.

Coi như không có hai đứa con là tôi và em.

Một mình mẹ nuôi hai chị em tôi ăn học, chúng tôi cũng ngày càng lớn, vì vậy ít nhiều cũng hiểu được chuyện.

Có lần, đứa bạn hỏi tôi:

"Này, Ôn Vân, sao tao chưa thấy mày đi cùng với bố mày bao giờ nhỉ, bố mày chết rồi à???"

"Ai bảo, bố tao không ở đây thôi. Vậy thì làm sao???"

Tôi tức giận bỏ đi, từ đó đến năm 16 tuổi chưa một lần nào lũ bạn hỏi tôi về chuyện của bố nữa.

16 tuổi là cái tuổi chỉ biết chơi bời, vô lo vô nghĩ, là cái tuổi đẹp nhất của con gái nhưng với tôi nó vừa đẹp mà lại vừa xấu.

Tuổi 16 của tôi trôi qua với rất nhiều cảm xúc, vui buồn lẫn lộn.

Có thể là lớn rồi, nên hay suy nghĩ nhiều nên tôi thường hay suy nghĩ vẩn vơ, nhiều lúc ngồi học lại suy nghĩ đến ông ấy.

Nghĩ xem, liệu ông ấy bây giờ như thế nào???

Ông ấy có còn nhớ đến đứa con gái này không???

Hay là từ lúc sinh tôi ra, ông ấy đã quên mất có đứa con là tôi rồi.

16 tuổi, tôi đủ lớn để có thể đi gặp bà nội của tôi.

Tôi tìm đường đến gặp bà, vui quá mà tôi quên luôn cả việc nhà của ông ta đối diện với nhà bà nội.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tự Nhủ Với Lòng Mình - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Tôi đứng trước cửa nhà bà, phân vân có nên bước vào.

Từ lúc sinh ra tới năm tôi 16 tuổi, tôi gặp bà có vài lần, hồi tôi học lớp 3 bà có cùng bác Mộc lên thăm tôi và mẹ, cùng em gái.

Rồi tôi cũng chẳng gặp bà lần nào nữa, bà già rồi đi lại cũng vất vả, không đi xa được, bà bảo bao giờ lớn thì bắt xe buýt xuống thăm bà.

Lúc ấy tôi chỉ vâng vâng dạ dạ cho bà vui lòng.

Bởi tôi cũng chẳng có ý định sẽ đi thăm bà, tôi không muốn chạm mặt với ông ta.

Bây giờ lớn rồi, mẹ bảo tôi có thể tự đi được một mình, mẹ cho tiền bảo tôi xuống thăm bà.

Cuối cùng, tôi cũng có đủ dũng khí bắt xe buýt đến nhà bà.

Nhưng khi đứng trước nhà bà, chân tôi như bị cứng đờ tôi không dám bước vào.

Tôi quay lưng lại định bỏ về thì ông ta đang mở cổng, chuẩn bị đi ra ngoài tôi lo sợ, chạy vội vào nhà bà, tôi sợ bị ông ta phát hiện.

Tôi nhìn bà, bà già rồi, đi lại chậm chạp, lưng bà còng rồi.

Tôi mỉm cười chào bà. Bà cũng cười lại với tôi, tôi vui lắm.

Nhưng có vẻ như bà vẫn chưa nhận ra tôi thì phải.

"Bà có còn nhớ cháu không???"

Tôi khó khăn lắm mới nói thành câu.

"Mây là....Ôn Vân, phải không, sao xuống mà không báo bà!" Bà bước lại chỗ tôi, dắt tôi vào nhà.

Tôi cố gắng không để bản thân mình phải khóc trước mặt bà.

Nhưng không được rồi, khi nghe bà gọi tên tôi, nước mắt tôi đã chảy xuống rồi.

Tôi thực sự rất vui vì bà còn nhớ tôi.

Giả như thời gian ngừng trôi để tôi có thể ở bên bà nói chuyện với bà mãi như vậy.

5 giờ chiều, tôi chào bà để về, để lại số điện thoại cho bà, tôi lưu số của bà rồi đi ra cổng.

Tôi chưa đi hẳn, đứng trước một căn nhà tôi dừng lại.

Căn nhà này rất rộng, chỉ riêng cái sân thôi cũng rộng gấp 3 lần nhà tôi rồi.

Đó là nhà của ông ta, cả mẹ cả với hai chị nữa.

Tôi cũng muốn vào đó thử một lần, xem xem cuộc sống của họ giàu có đến mức nào.

Chỉ nhìn căn nhà ấy thôi, tôi cũng đủ biết họ giàu rồi.

Chẳng bù cho nhà tôi, tôi cũng làm con ông ấy nhưng tại sao tôi lại không được như vậy.

Họ được sống trong nhà cao cửa rộng, trong khi tôi lại phải sống trong một căn nhà nhỏ.

Tại sao??? Tại sao tôi và Ôn Trân lại bị đối xử như vậy

Chẳng lẽ là do tôi là con mẹ hai sao???

Đứng trước nhà ông ta, tôi thề sau này lúc lớn nhất định tôi phải xây cho mẹ một căn nhà thật lớn lớn hơn căn nhà của ông ta.

Kiểm thật nhiều tiền để ông ta biết ông ta đã bỏ rơi một đứa con gái tài giỏi đến mức nào.

Tôi trở về nhà, nói với mẹ vài câu rồi ngồi vào bàn học, mẹ nhìn thì cứ nghĩ là tôi đang học nhưng thực ra tôi đang vẽ mấy bộ váy.

Có thể là do vừa có chuyện vui nên tâm trạng tôi rất tốt, tôi vẽ một lúc liền hai bộ.

Ước mơ của tôi là làm nhà thiết kế, tôi xác định theo nghề này từ năm lớp 3 rồi, khi đó tôi chỉ biết vẽ mấy nét nguệch ngoạc nhưng tôi đã cảm thấy rất vui rồi.

Mẹ hỏi ước mơ sau này làm gì tôi tự tin trả lời mẹ là làm nhà thiết kế. Mấy bác trong nhà ngay cả mẹ cũng kịch liệt phản đối tôi theo học vẽ nhưng tôi không nghe, vậy nên bây giờ mỗi lần vẽ được bộ mới tôi đều phải giấu, giấu thật kỹ, tôi sợ bị mẹ nhìn thấy, ngay cả về tôi cũng phải vẽ trộm.

Thở phào nhẹ nhõm vì mẹ vừa đi vào mà không phát hiện ra là tôi đang vẽ.

Tôi vội giấu bản vẽ đi rồi vội lấy điện thoại, định lên Facebook xem có gì mới không.

Bạn bè của tôi trên đó có hơn 1000 người nhưng thực ra có đến 70% là người tôi không quen biết.

Lúc đang lướt bản tin, tôi chợt thấy một dòng tin của một người mà không quen biết:

"Ai rảnh không inbox nói chuyện nhé"

Lần đó tôi cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại vào bài viết đó bình luận trả lời

"đang rảnh này" nữa.

Thế là tôi quen với cậu ta, tôi coi cậu ấy là mối tình đầu của tôi.

Mặc dù hai chúng tôi chưa từng gặp mặt *cười*

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Inbox - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Cứ vậy tôi quen được cậu ấy. Không biết khi đọc đoạn đối thoại của tôi và cậu ấy, mọi người sẽ nghĩ nó như thế nào nhưng đối với tôi, tôi thấy thật sự rất vui khi nói chuyện với cậu ấy - mối tình ảo mà tôi trân trọng.

Hôm đó là ngày 9 tháng 5 năm 2016

Cậu ấy là người chủ động bắt chuyện với tôi:

"Nĩ hảo"

Còn nhớ lúc đó tầm khoảng 9 giờ 30 phút tối hay muộn hơn, cũng muộn lắm rồi, tôi ngồi trên bàn học lấy cớ là học nhưng thực chất lại là đang vẽ.

Có thể là do trên Facebook nick của tôi vẫn còn sáng nên cậu ấy mới bắt chuyện.

"Chào bạn...uhm...bạn là fan ngôn hã"

Tôi hơi như vậy chính là vì nick của cậu ấy lấy tên là một nhân vật trong một cuốn truyện ngôn tình hài. Tôi đã từng đọc.

Fan ngôn mà, cách nói chuyện cũng khác, vì vậy cuộc nói chuyện của chúng tôi đều xưng hô là "ta" "mì" cả, có một số người cho rằng cách xưng hô này buồn cười, có thể họ sẽ nói trẻ con hay là nói chúng tôi hâm cũng chẳng sao, bởi tôi thích cách xưng hô này.

Cậu ấy tên Hạo - Dương Nhật Hạo ở Quảng Nam, đặc biệt là ằng tuổi với tôi.

"Ừ,ta cũng là fan ngôn. Thấy mì vừa đăng tin mì có viết truyện à"

"Có chứ, ta đang viết một truyện nhưng mà nản quá, không muốn gõ nữa"

"Lười chứ không nản! Cố gắng đăng hết đi. Ta đợi truyện."

"Okì luôn, ơ nhưng mà mì là boy hay girl vậy???"

"Tên Hạo gọi V.. hoặc Smile. Sinh năm 2000 ở Quảng Nam"

"Bằng tuổi mì, tên Ôn Vân, ở Hà Nội"

"mà này, viết tiếp truyện đi ta ủng hộ."

"Bao giờ full ta báo, mì mà không đọc là không xong đâu."

"Ôi dạ em biết rồi ... e m em nhá ... t định sẽ...sẽ đọc ạ....a...."

"Có thật mi là con trai không, sao nói thế mà đã run lấy bây ra thế *icon mặt cười*"

"Mơ đi -.- ta chà đạp mi bây giờ"

"Giỏi thì làm đi *lè lưỡi* ta đây có sợ"

"*chắc chắc* gặp đúng bà chằn. Không xong rồi"

"Này nói ai bà chằn hả. Mà thôi cũng chẳng sao."

Trước khi chết có điều gì trần trối thì nói đi. Bà chằn sẽ giúp mi."

"Mi tưởng ta sợ hả. Bà chằn kia!!!"

"Phải đó, hồi nãy ai còn nói chuyện lấp bắp hả."

"Ta...ta ăn thịt mi. Bà chằn."

"Cóc sợ nhé.Mà cũng muộn rồi, mi cũng ngủ đi, ta làm nốt bài tập mai còn đi học nữa. Mi mn nhé!!!"

"Mi mn (ngu người) mơ gặp ác mộng nhé."

"Nè, rốt cuộc bây giờ mi muốn ngu người hay là muốn gặp ác mộng đây hả."

"Đương nhiên là ngu ngu chi gặp ác mộng. Mi ngu người đi nhé. Ta cũng ngủ đây. Mai gặp lại."

"Mi mn. Pp."

"Bái bai."

Đó là cuộc nói chuyện lần đầu tiên của chúng tôi.

Không có nội dung gì cả, chỉ là vài câu trêu đùa nhau rồi chúc ngủ ngon, một chút gì đó hài hước của cậu ta, tôi lại mong được nói chuyện với cậu ấy vào ngày mai.

Nói chuyện trên Facebook với nhiều người nhưng tôi cũng không biết tại sao khi nói chuyện với cậu ta, tôi lại có một cảm giác rất khác.

Cũng có thể là hai người cùng tuổi nên suy nghĩ cũng gần giống nhau.

Hoặc cũng có thể là do cách nói chuyện thêm chút hài hước cậu ta mà khi nói chuyện tôi thấy rất thoải mái.

Tôi đó, không biết có phải là do cười nhiều trêu tức được cậu ta hay không mà tôi ngủ khá ngon. Không suy nghĩ vẩn vơ trước khi ngủ giống như mọi hôm nữa.

Hai ngày sau, tôi thì kết thúc học kì, cũng chẳng lên Facebook xem có tin gì mới không.

Tôi và cậu ấy cũng không còn nói chuyện, cho đến ngày tôi kết thúc thi học kì thì tôi mới trở lại onl Facebook như bình thường.

Rồi tôi nhìn thấy một dòng tus của ấy (tus này Visu cũng không nhớ rõ là như thế nào).

Tôi chỉ nhớ mang máng là cậu ta hỏi cảm nhận của bạn khi nói chuyện với cậu ta thì phải.

Chả biết là tôi nhận xét cậu ta thế nào mà từ đó biệt danh lão bà dành cho tôi ra đời.

Cậu ta từ đấy luôn miệng lái nhái gọi tôi "Vân lão bà"

Mà kể ra biệt danh này nghe cũng thấy hay mà, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: *đỏ Mặt* - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Cậu ta đăng tus, thế nào mà tôi lại đi bình luận kết quả là cả hai lại oánh võ mồm trên Facebook

Đã vậy cậu ta còn gọi một câu "lão bà" hai câu "lão bà".

Có vẻ như oánh võ mồm chưa đủ, rồi bọn tôi chuyển sang nhắn tin nói tiếp, cậu ta gửi cho tôi một tin nhắn:

"Chà đập nhau đê :v"

(cậu ta fan cuồng chà đập, mấy bạn đọc truyện thông cảm;-))

"Không sợ."

"Ôm miếng coi."

"Ăn gan hùm à, ai làm lão bà hả!!!"

(Câu này không liên quan đến câu trước nhĩ, Visu là đang hỏi tội cậu ta vụ bình luận trên Facebook ý mà)

"Hê :v Vậy gọi lão đại ha."

"Ta giết mi."

"Sao??? Mi chà đập ta sao??? Nào!!! Đừng ngại, tới đây tới đây để anh ôm em."

"Thôi thôi, cho ta xin hai chữ bình yên."

"Tới đây chà đập ta đi :v"

"Biến thái. Ta chặn mi bây giờ".

"Mi...mi...dám Thử xem Lão bà "

"Nhưng mà không được chặn mi rồi lấy ai làm bao cát để ta chuốc giận bây giờ."

"Mụ lão bà đáng ghét *nói nhỏ xì xà xì xầm* Mi nói ta là gì hả? -.-"

"Là THÙNG RÁC *lêu lêu*."

Tiếp đó là một loạt câu nghe có vẻ hơi biến thái một chút:

"Cho ta hỏi nguoi có lép không? *đỏ mặt* _"

"Lép? Nguoi có ý gì. Muốn chết hử *cầm dếp*."

"*đỏ mặt* Lép cái đó đó -.-"

"*đỏ mặt* vậy là lép hả -.-"

"Hỏi làm gì. Biến thái!!!"

"Mi đừng nói mi là yêu râu xanh nha"

"thì thì để biết *cúi đầu*"

" *đỏ mặt* vậy bạn dậy thì chưa ạ *cúi đầu*."

"Cậu nói trước đi *đỏ mặt*."

" *đỏ mặt* cậu nói trước đi *cúi đầu*."

" *Đỏ mặt* rồi!!! Lóp 10 rồi mà."

"Ta cũng vậy *đỏ mặt* lớp 10 rồi cơ mà *cúi đầu* ai lép người đó biết *liếc*."

"Con trai chẳng lẽ có ngực hay sao mà lép :v."

"Ồ mấy ông bụng quả lê có ngực mà."

"Nhưng bụng ta phẳng :v"

"Haha ta cũng đâu có nói người bụng quả lê. Có tật giật mình."

"Hê. Mà này. Hi vọng là mi đừng có chụp lại màn hình rồi đăng lên nhé. Xấu hổ lắm!!! *đỏ mặt*"

"Cách này nghe có vẻ hay nha. Để ta thử."

"Đừng! Ta xin mi."

"Chờ một lát."

"Đừng mà T.T. Vân tỷ. Xin mi. Vân tỷ đừng mà. Hạo xấu hổ đó "

(cậu ta mà biết xấu hổ sao, không tin được)

"Ta đa. Xong rồi. Đẹp chưa."

(Ảnh chụp màn hình)

"Ta lạy người "

"Đẹp mừ. Với lại ta cũng che hết lời ta nói tránh nổi bật hơn mi rồi còn gì."

"Người....người."

"Người cái zè

Vui quá chứ gì. Muốn cảm ơn ta phải không, thôi không cần đâu."

"Người...người...là...là...mụ la sát."

"Đập bàn làm cái gì.

Có giỏi đập ta đây này *lêu lêu* "

"Ồi *vò đầu*

M mi "

"Sao vậy nói không nên lời.

Vui không hả???"

"Nài nỉ đấy đừng đăng nhé!! Vân lão bà!"

"Nài nỉ mà còn gọi ta là lão bà.

Ta quyết định rồi. Mai đăng luôn "

"Ta hông gọi lão bà nữa *thề*."

"Nhớ nha, không gọi lão bà."

"thề đó, không gọi lão bà nữa."

"Mi mà nuốt lời là ta đăng đó."

": hê hê ta biết mi tốt mà lị."

"Giờ ta có việc rồi, nói chuyện sau nhé!"

"bye mĩ"

Đây là lần thứ hai chúng tôi nói chuyện.

Từ ngày tôi về thăm bà, gần như cuối tuần nào tôi cũng bắt xe buýt xuống bà, nó chuyện rồi ăn cơm với bà, bà bảo mình bà ở nhà buồn lắm, thỉnh thoảng ông ta mới sang nhà bà, mặc dù hai nhà cách nhau chưa đến 10 bước chân.

Vậy nên tôi cũng đỡ sợ phải chạm mặt ông ấy.

Chiều hôm ấy, trường tôi được nghỉ học kết thúc học kì hai, buổi sáng tôi ngồi nhà nói chuyện với cậu ấy, buổi chiều tôi xuống bà.

Trốn được ông ấy được vài lần, cũng không thể trốn ông ta mãi được.

Tôi đã gặp ông ấy ở trước cổng nhà bà.

Thực sự lúc đó tôi chỉ muốn bỏ chạy, coi như chưa nhìn thấy ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Sợ Hãi - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Ngay lúc tôi sắp bước vào cổng nhà bà, thì ông ấy cũng đi ra ngoài đứng trước cổng nhà bà, bàn tay tôi đưa lên cổng sắt run rẩy rụt lại.

Tôi biết cũng sẽ phải chạm mặt ông ấy nhưng...tôi chưa chuẩn bị tinh thần.

Tôi nhìn chăm chăm vào ông ấy, ông ấy cao hơn tôi hơn một cái đầu, tôi ngẩng đầu lấp bắp mãi cũng không biết phải nói như thế nào.

Tôi phải gọi là gì, gọi là "bố" hay...xưng là "tôi" với "ông". Tôi không biết.

Tôi rất rối.

Mà ngay cả đứng đối diện với ông ta, ông ta cũng nhìn tôi bằng ánh mắt nhìn người dưng, cũng phải thôi lần gần đây nhất ông ta nhìn thấy tôi là năm tôi học lớp ba.

Bà bảo mẹ đưa hai chị em xuống đi chơi với bà, ban đầu tôi cũng nghi ngờ, cuối cùng thì hai chị em tôi bị bà lừa xuống dưới gặp ông ta.

Tôi lớn rồi, cũng nhận thức được, còn em tôi nó nhìn thấy ông ta thì mặt tái mét, nó sợ nhưng ngay cả khóc nó cũng không dám khóc to.

Còn nhớ, lúc đó đến bữa ăn, nó khóc không dám lên nhà ông ta ăn cơm, mẹ cả bảo đem cơm xuống nó mới dám ăn. Mà vừa ăn nó vừa khóc, lúc ấy tôi cũng muốn khóc lắm nhưng mà tôi làm chị, tôi mà khóc thì em gái tôi phải làm sao.

Tôi cố gắng chịu đựng cho đến lúc về.

Cũng từ ngày hôm ấy, tôi không gặp lại ông ta nữa.

Xem nào 4 ... 5 6 7 8 9 10 tính ra cũng phải gần 8 năm rồi đấy.

Ông ta còn có thể nhận ra tôi sao trong bộ dạng say khướt này.

Tôi run rẩy đánh vắn từ "bố" trong miệng mãi mới thành tiếng:

"Bố...!!!"

Tôi nói nhỏ lắm, tôi không dám nói ra.

Ông ta có vẻ như không nghe tiếng tôi nói, mà nhìn đầu ông ta cũng bạc rồi, đi lại cũng chậm chạp nói to ông ta cũng khó nghe rõ, huống chi tôi còn nói nhỏ như vậy.

Tôi không biết phải làm sao bây giờ, tôi cứ đứng như vậy, nhìn ông ta ông ta chắc cũng ngán ngẩm định đi vào nhà bà, thì bà cũng xuất hiện.

Nhìn thoáng cái, bà cũng không khó để nhận ra ông ta đang nhìn tôi.

Bà bước chậm từng bước đến chỗ tôi, lôi tôi vào nhà mặc kệ ông ta đang đứng ở cửa.

"Đi....đi vào nhà ngồi cho mát " bà đẩy tôi vào nhà.

Ông ta cũng đi theo sau bà.

Tôi cứ đi, vào trong nhà bà ngồi ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, không dám ngo ngoáy, tôi hết như một pho tượng.

Bà nói với ông ta:

"Vân, chào bố to lên, không bố mày điếc rồi chẳng nghe thấy đâu" bà nói lớn, cố tình liếc về phía ông ta.

Tôi lắp bắp, không biết gọi nào.

Ông ta lên tiếng:

"Thế mày xuống mà không báo, học lớp mấy rồi hả, đứng ở cổng xuống nhìn thấy bố mà không thèm chào là sao, mẹ dạy mày thế hả?"

Ông ta hỏi một loạt câu hỏi, tôi cũng không nói.

Ngay lúc ông ta nói tôi chỉ muốn khóc, đứng dậy ưỡn ngực thẳng lưng mà nói với ông ta rằng:

"Mẹ tôi dạy là ai nuôi lớn thì lúc gặp mới chào, đáng để tôi tôn trọng, còn ông, ông nuôi tôi được mấy năm rồi, có đáng để tôi chào không, không đáng"

Nhưng tôi lại không làm được, bà nắm chặt lấy cánh tay tôi như dặn là phải trật tự, để bà nói chuyện với bố cho.

Tôi ngồi im, tâm trạng rối bời chẳng buồn nghe bà nói gì với ông ta nữa, hai tai tôi lùng bùng.

Ngay cả lúc ông ta về lúc nào tôi cũng chẳng còn quan tâm.

Bà gọi tôi mãi tôi mới biết, cô gắng tỏ ra không có gì, tôi nói chuyện với bà như chưa gặp lại ông ta.

Hôm nay tâm trạng không vui, tôi ở lại cùng bà ăn cơm rồi mới về.

Bà bảo một mình bà ở nhà, lúc nào ăn cơm cũng ăn một mình, nên dù có vội về học thêm tôi vẫn cố ở lại teanh thủ ăn cơm với bà, để bà đỡ buồn, rồi mới về nhà.

Ngồi trên xe bus, tôi cần một người để nói chuyện, có hai người hiện lên trong đầu tôi là bé và cậu ấy!!!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Két Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: An Ủi - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Trên Facebook, mặc dù tôi nói chuyện với khá nhiều người nhưng chỉ có một vài người làm tôi thấy vui khi nói chuyện.

Nếu nói 2 người mà tôi hay trò chuyện trên Facebook nhất thì ngoài cậu ta ra còn có 1 người nữa. Đó là bé (bé mà đọc truyện cho Phương vẫn gọi là bé nha)

Chỉ có bé và cậu ta là biết về chuyện gia đình của tôi. Trước đó, bé cũng biết về gia đình tôi nhưng bây giờ chắc không được rồi. Bé ít tuổi hơn tôi, năm nay lại thi vào 10 cũng chỉ còn có một tháng nữa thôi là bé thi, tôi không muốn làm phiền bé, tôi lựa chọn giữa việc chịu đựng nó hoặc là nói ra. Và tôi không muốn phải chịu đựng nó, tôi phân vân cuối cùng tôi vẫn nhắn cho cậu ấy.

Nói chuyện cũng nhiều rồi nhưng đây là lần đầu tiên tôi chủ động nói chuyện với cậu ấy, cũng là lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện một cách thật nghiêm túc.

"Này, mi còn đó không, ta có chuyện muốn hỏi???" Tôi không biết lựa chọn này là đúng hay sai trong đầu tôi lúc này chỉ một mục ý định muốn nhắn tin kể cho cậu ấy nghe. Cậu đang online thì phải, tôi vừa mới nhắn cậu ấy đã đọc rồi *cười*

"Ừ, nói đi, ta nghe". Cậu nói này thật ảm áp làm sao.

"Giả sử....bố mi không coi mi là con, rồi suu này gặp lại mi không chào ông ta. Như vậy là bất hiếu sao?"

"Không!!! Tại sao mình phải chào ông ta trong khi ông ta không coi mình là con."

"Ông ta muốn có con trai, trong khi ta là con gái. Không chào ông ta như vậy là bất hiếu sao???"

"-.- Gì đây? Là người sao???" Có nên nói cho cậu biết không? Nếu như cậu biết tôi là một đứa con gái ngay cả một gia đình trọn vẹn cũng không có, mà ngày nào cũng lên giọng với cậu ta. Liệu cậu có còn nhắn tin với tôi như vậy, hay là cũng giống như người khác bàn tán chỉ trở về tôi.

"Ta đang hỏi người mà!!!!". Tôi nhắn.

"không, không bất hiếu chút nào cả.Ông ta là hạng gì, con gì cũng là con mà."

"cảm ơn mi". Tôi cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Vui vẻ nhắn lại cho cậu ấy.

"Này!!! Hoàn cảnh của người sao??? ı". Tôi nhìn dòng tin nhắn, trong lòng có chút do dự, bối rối. Nhưng đã hỏi cậu ta như vậy rồi. Chuyện gì đến thì đến đi. Có chối thì cậu ấy sẽ chỉ càng nghi ngờ thêm mà thôi. Tôi nhắn lại chỉ vờn vẹn một chữ "ừ"

"Ta xin lỗi. Ta không hiểu hoàn cảnh của người. Cũng không làm gì được cho mi. Nhưng mà ta khuyên mi không được buồn. Phải sống thật tốt." Cậu nói này tôi sẽ nhớ mãi không quên, dù cho sau này chúng tôi sẽ không còn được như thế này mỗi tối ngồi đến tận khuya để nhắn tin cho nhau.

"Cảm ơn mi nhiều nha *cười*.,"

Trước đây nói chuyện với cậu ta, toàn là trêu đùa bây giờ tự nhiên cả hai nói chuyện nghiêm túc cảm giác lạ thật đấy. Mà nói nghiêm túc chưa đến chục câu mà cậu ta lại kiếm cớ nói móc tôi rồi kìa.

"*cười cười* Thôi. Yếu đuối đầu phải là tính cách của người:]]]. Mạnh mẽ điên cuồng không thực nữa mới là tính cách của mi. *đá* trở lại đi nào *chạy*"

Đó đó. Còn dám nói tôi là điên cuồng không thực nữa kìa. Tôi rất hiền thực nha~ Nhưng sau lần nói chuyện này tôi chợt phát hiện ra. Cậu ta là một người khá ảm áp. Biết quan tâm. Tôi buồn cậu ấy an ủi tôi, còn chọc tôi cười, tôi cảm thấy quý cậu ta hơn trước nữa.

"Thích gì hả *cầm dép*."

"Thích chà đạp hế hế."

"mi giỏi ha!!! Ta thách mi đó *xắn tay áo* có giỏi thì nhào vô."

"Hế hế ăn sạch mi."

Bây giờ nghĩ lại những lúc nói chuyện như vậy thật vui. Nó khiến tôi không thể nào ngừng nghĩ đến cậu ấy.

"Tên biến thái. Ta đang ngứa tay đấy."

"Cô em đừng nóng."

"Em nào bằng tuổi nhau hết cầm xưng em."

"Mi này ta đang nghĩ...."

"Nghĩ gì???"

"Mi mà xấu xí và lép thì sẽ ra sao:)))".Tôi không xinh đẹp, không biết thế nào là đáng yêu, ngày nào cũng chỉ biết suy nghĩ vẩn vơ nhớ tới cậu thôi. Liệu cậu có thấy tôi bị khủng không. Tôi thầm nhủ.

"Ta cũng đang nghĩ nếu như mi xấu xí bị thọt rồi mất lác thì sẽ ra sao."

"Mi ơi!!! Ta đẹp trai và tỉnh lắm."

"Oẹ ta buồn nôn. Chỉ những ai có vấn đề mới tự nhận mình đẹp trai thôi!"

"Ha Ha lão bà....."

"Hạo tử đừng gọi muội làm lão bà nữa được không??? Muội nổi da gà đó tử."

"Hê hê ôm cái nào"

"Này tin ăn đấm không hả."

"Mò vô."

"Sao càng nói càng thấy mi giống biến thái thế nhờ."

"Mi có biết càng nói, ta càng thấy mi giống gì không"

"Giống gì???"

"Giống lão bà dê :-D :-D :-D ". Á ta muốn giết hết tất cả những ai gọi ta làm lão bà.

"Mi mi TA GIẾT MI."

"Vân kia. Tới đây để Hạo chà đạp Vân."(chết với cậu ta thôi)

"Mi lại phát bệnh hả. Chết thật. Mau uống thuốc đi."

"Ta uống xuân dược rồi :v"

"Thôi đi nói vậy không thấy ngượng mồm à"

"Mồm ta để hôn :v không biết ngượng."

"Mồm mi là để ăn và rõ chưa hả hả."

.....

Cứ vậy. Người này nói người kia trả lời. Đến tận 10 giờ tối chúng tôi mới kết thúc trò chuyện.

Hết ngày 12 tháng 5.

Hôm sau là thứ 6 ngày 13. Ngày tôi nhận được tin nhắn từ thần của một người...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tin Nhắn Của Tử Thần. - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Hôm đó là thứ 6 ngày 13.

Cái lúc mà tôi đang ngái ngủ thì điện thoại thông báo tin nhắn gửi tới, ngáp ngán ngáp dài tôi lồm cồm ngồi dậy mở tin nhắn ra đọc.

Ôi mẹ ời, cái tin nhắn này.

Mới sáng sớm ra, cậu ta đã gửi tin nhắn trù ẻo tôi rồi.

"Mi sáng hảo nha bà già dê :v Thức dậy đi đánh răng bị vấp té, ăn sáng thì bị ngẹn, đi học thì té xé, vào lớp bị ngã,.. ra về bị té xe., :v" (Ặc...có ai chúc như thế bao giờ đâu chứ)

"Sáng hảo ta nguyên rửa mi đi học bị ngã xe, vào lớp thì bị giáo viên gọi, đang ăn thì bị sặc....cho mi biết thế nào là thứ 6 ngày 13."

Tôi cũng không chịu thua nhắn lại nguyên rửa cậu ta. Rồi bỏ đi vệ sinh cá nhân.

Chắc không đâu, tôi nghĩ tôi chỉ là quý câu ấy thôi, đó không phải là tình yêu.

Sau đó, tiếp tục một loại tin nhắn của hai chúng tôi:

"Ta không sao, không bị nhiễm trùng đâu mà. Không ngờ thích đùa như mi cũng có những lúc quan tâm tới người khác. Ta bắt đầu quý mi hơn trước rồi đây."

"Ây da!!! Tại hạ cảm thấy vinh dự quá."

"*cười* thôi đi anh, khen có một câu mà sắp nổ mũi rồi kia."

"*cười to* anh biết em khen thật lòng mà"

Mà ta kể cho mi nghe một chuyện nhé."

"ok luôn. Hiếm khi được nghe mi kể chuyện."

"Có một đứa con gái..."

"rồi sao nữa???"

"Hay gọi ta là dê, dâm, biến thái."

"Rồi mi đang nói chuyện với đứa con gái kể cho nó nghe một câu chuyện thực chất là đang mĩa chính đứa con gái gái ý chứ gì."

(mọi người thông cảm. Căn bản ta cũng hay gọi cậu ta là dê xồm, biến thái, này nọ....nên là khi cậu ta nói vậy. Ta có tặc giạt mình ý mà)

"v Ta định kể tiếp Rồi 1 ngày nó bị chó cắn phải vào viện rồi hỏi mi có biết đó là ai không chứ?"

"Haha*gãi đầu* ta tưởng có người đang nói mĩa ta." (phù, cũng may là người đó không phải ta. Chứ không chắc ta sôi máu mất)

"Ta định troll mi một chút."

"là mi đang nói mĩa ta đúng không???"

"*icon mặt cười to dùng*."

"Cười đi, cười chết mi đi. Tên dê xồm."

"Lão bà mi dám trù ẻo ta??"

Cũng được thôi, nếu ta chết ta sẽ lôi mi đi cùng."

....

Kết thúc thứ 6 ngày 13 tại đây, với đầy tâm trạng, buồn vì không tổ chức sinh nhật được cho bạn, lo cho bạn đang ở viện và nói chuyện với cậu ấy cũng hết ngày.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tôi Căm Ghét Họ Phần 1: Tôi Thích Cậu

Chương này, nói đôi chút về nhân vật phản diện trong truyện nhé mọi người. Truyện này có hai nhân vật phản diện.

Đã có ai cũng ước mơ giống như tôi, lớn lên mong muốn làm một nhà thiết kế, được mọi người biết đến những bộ trang phục mà mình thiết kế.

Ước mơ này, tôi đã mơ ước từ 7 năm trước rồi. Để có được sự đồng ý của mẹ, tôi đã phải cố gắng rất nhiều. Nhưng đổi lại chẳng được cái gì cả.

Mọi người trong nhà phản đối tôi làm nghề này, họ nói tôi là mơ mộng. Muốn thuyết phục mẹ thì cũng dễ thôi, nhưng bên cạnh mẹ tôi lại có một người

luôn phản bác lại ý kiến của tôi.

Bà ta là vợ của cậu tôi. Mọi người nói tôi hỗn láo cũng được. Tôi thực sự rất ghét bà ta ngay cả con gái bà ta nữa, nó bằng tuổi tôi.

Tôi sẽ không ghét bà ta như vậy nếu như bà ta không xen vào chuyện của tôi. Có lần, tôi xin mẹ sau này làm nhà thiết kế, bà ta nghe xong còn bĩu môi, chẹp miệng bảo tôi:

"Mày nhìn lại mày xem, học hành đã chẳng ăn ai, còn đòi đi học vẽ làm nhà thiết kế, có tiền không mà đòi đi. Học xong sau ra trường không thất nghiệp là được rồi. Còn đòi ước mơ"

Vậy đó, tôi không thể chịu được. Tôi ước mơ thì sai sao. Con bà ta được quyền mơ mộng còn tôi thì không được sao.

Bà ta luôn soi mói, nói không đồng ý rồi này nọ vậy nên tôi không thể thuyết phục được mẹ chuyện đi học vẽ. Vì bà ta luôn nói với mẹ tôi.

Nhớ có lần, nhà tôi có nuôi một con chó, hôm ấy, tôi không biết tại sao tự nhiên con chó lại không chịu ăn. Nó chỉ nằm một chỗ, mắt nó lơ lơ tôi đã rất sợ. Nó không chịu làm gì cả. Như mọi lần, nếu như tôi vuốt ve nó, nó sẽ vẫy đuôi rồi liếm tay tôi, hay ngửi tay tôi. Nếu như tôi giơ tay lên nó sẽ nhấc chân trước lên tay tôi. Tôi ngồi trên ghế nó sẽ chạy lại nằm xuống dưới đất bên cạnh tôi. Nhưng lần này nó không làm gì cả. Ngay cả tôi gọi nó, nó cũng nằm im, thờ rất mạnh. Tôi sợ lắm, không biết làm gì cả. Tôi bảo mẹ là đi mua thuốc cho nó

Mẹ tôi bảo một lát mẹ sẽ đi.

Cái lúc mà mẹ chuẩn bị đi mua thuốc, thì bà ta - vợ của cậu tôi sang, bà ta bảo mẹ tôi đi lấy lá gì đó về nấu lên rồi cho nó uống, nó sẽ khỏi. Tôi không tin, còn mẹ tôi thì lại chần chừ, rồi bà ta lại nhìn sang tôi:

"Mày thì chả biết cái gì, nhà người ta có chó ốm toàn đi lấy cái lá này về cho nó uống, đi mua thuốc làm cái gì. Lấy cái lá y về mà cho nó uống."

Tôi nhất quyết không nghe, nhưng mà mẹ tôi lại tin bà ta. Đi lấy cái lá đó.

Tôi lấy lá đem đi đun lên, rồi cho nó uống. Con chó không chịu uống. Nó nôn mửa ra rồi nằm vật ra. Nó thờ rất mạnh, mạnh đến mức khiến tôi phát sợ. Tôi khóc. Tôi rất sợ con chó nó sẽ chết.

Tôi cố đổ thuốc vào miệng nó, rồi không thấy nó nôn ra nữa, tôi cứ nghĩ nó sẽ hết bệnh. Tôi ngồi xôm ở bên cạnh. Xoa bụng cho nó. Cả một buổi chiều, tôi chỉ ở bên cạnh nó, không rời nửa bước.

Đến buổi tối, lúc mẹ về, tôi vào trong nhà ngồi nói chuyện với mẹ, được một lúc thì mẹ bảo tôi đi ra xem con chó đã đỡ chưa. Tôi chạy ra, cả người tôi cứng đờ. Con chó nó vẫn nằm ở đấy, nhưng tại sao nó lại không mở mắt, tôi không thấy nó thở nữa. Nó chết thật rồi.

Tôi bỏ vào trong nhà, bật khóc. Tất cả là tại bà ta, nếu như không phải bà ta bảo đi lấy cái lá y, mẹ tôi đã đi mua thuốc cho nó, nó cũng sẽ không phải chết. Tôi ghét bà ta, thật sự rất ghét. Bà ta hại chết con chó của tôi. Cả buổi tối hôm đó, tôi không ăn cơm, không nói chuyện gì cả, tôi chỉ ngồi im, không nói chuyện với mẹ và em gái, các anh chị vào chơi thấy tôi vậy thì bảo thích chó vậy, hay là để chị mua cho con chó khác. Bà ta cũng ở đó, nhìn tôi còn cười to, đã vậy còn bảo là:

"Mày làm như bố mày chết không bằng, con chó ý tao nhìn biết ngay là không khỏi được bệnh ý mà. Nhìn phát là biết"

Tôi nghĩ, nếu bố tôi chết có khi tôi cũng sẽ không khóc. Vì sao ư, bởi ông ta đâu có nuôi tôi. Nhưng mà con chó này thì lại khác. Nó hàng ngày chạy theo tôi, vẫy đuôi còn làm đủ trò. Tôi coi nó làm bạn rồi.

Tôi không nói gì cả.

Bà ta như vậy đó, chuyện của tôi lúc nào cũng thích xen vào, xen cả vào tương lai của tôi. Ngay cả chuyện đi mua thuốc cho con chó bị ốm bà ta cũng tỏ vẻ biết hết. Bảo đi lấy lá cây. Rồi sao con chó vẫn chết đấy thôi, là bà ta hại chết nó.

Tôi căm ghét bà ta, không phải chỉ vì vậy mà ngay cả những việc con con của tôi bà ta cũng thích xía mũi vào.

Tôi đi học thêm lúc nào con bà ấy cũng đi cùng. Rồi lúc con bà ta muốn đi học thêm mấy môn mà tôi không thích, tôi đã nói với con bà ta là không đi. Nó về nói với mẹ nó, rồi đến tận hôm đi học bà ta mới về bảo tôi là mấy giờ mấy giờ đi học. Bà ta xin cho tôi rồi. Nực cười mà.

Đồ dùng của tôi, quần áo cặp xách ngay cả mấy cái đồ như cặp tóc, hay giày dép. Bà ta luôn chơi cái trò hỏi mua ở đâu rồi về sắm cho con bà ta một cái y hệt tôi. Không phải là tôi ích kỉ, chỉ là tôi ghét mấy cái kiểu ra vẻ rồi thích cho con sắm đồ giống người ta của bà đó.

Còn con bà ta, nhìn bên ngoài thì tỏ vẻ tốt bụng, thực chất bên trong thì đến tận năm học lớp 9 tôi mới phát hiện ra con người thật của nó.

Học bài làm bài cùng nhau, nó không hiểu cái gì tôi sẽ bảo nó cong đến khi tôi hỏi nó lại nói là không biết làm. Nhiều khi, làm bài kiểm tra, nó hỏi tôi tôi trả lời như đến lúc tôi hỏi nó. Vâng nó đã phớt lờ, đến lúc hỏi được nó bảo không biết làm. Và rồi đến lúc nộp bài tôi phát hiện nó đã làm xong nhưng tôi hỏi nó lại không nói. Tôi ngu quá phải không. Tin người và cũng dễ lừa nữa.

Nó cùng một đứa trong lớp nói xấu tôi và rồi. bị một đứa bạn trong lớp nhìn thấy. Bạn đó quay sang bảo tôi. Tôi nhìn nó, nó thì lại quay đi chỗ khác. Đúng là có tật giật mình, tôi chỉ cười, rồi chẳng nói gì nữa. Ngay hôm sau nó nói chuyện với tôi như chưa có chuyện gì. Con người hai mặt có khác.

Con bà ta thì nói xấu, chơi ác với tôi, còn bà ta thì lại thích chen vào chuyện người khác. Từ lâu tôi đã tự nhủ, đừng nên quá tin vào hai người họ. Có chuyện gì cũng đừng để mẹ con nhà họ biết.

Tôi đã cố gắng hết sức, mặc kệ lời bà ta nói, tôi bằng mọi cách xin mẹ đi học vẽ. Khóc lóc, xin xỏ rồi cầu xin ngay cả hứa hẹn này nọ tôi cũng thử.

Cuối cùng thì sau một năm, mẹ cũng đã cho tôi đi học vẽ. Nhưng còn về ước mơ của tôi mẹ vẫn là không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi Thích Cậu

Lần này, tôi lên kế hoạch rất kỹ. Nghĩ đủ mọi lí do để được đi học. Năm học mới, tôi quen được một người bạn cũng xin đi học vẽ, vì vậy đây là lúc tốt nhất để tôi có thể được đi học vẽ. Tôi phóng xe về nhà, lao vào trong nhà nhìn đứa em, nói với:

"Ê, Trần, lớp tao cũng có đứa đi học vẽ, liệu xin đi mẹ có cho đi không nhờ?" (đoạn này, Lee cũng xin nói qua, có thể là các bạn sẽ rất ngạc nhiên khi mà hai chị em nhà mình xưng mày tao, nhưng mà đây đúng là các xưng hô ngoài đời của bọn mình. Nhiều người sẽ thấy nó lạ đôi khi sẽ nhịu mày khi đọc, còn mình thì thấy bình thường, cũng thích cách gọi này nữa. Xưng mày tao cũng có cái vui của nó *cười*)

Nó nhìn tôi, rồi lại quay về phía TV, tiếp tục xem:

"Kệ mày, đi mà hỏi mẹ ý, biết đâu mẹ cho đi. Hỏi tao làm gì?"

"Thì tao hỏi mày trước, nếu như mà mẹ không cho đi, thì mày nói thêm vào để tao được đi" Tôi không biết cách nào khác, ngoài nhờ nó nói giúp.

"Thì mày cứ xin đi, mẹ cho thì sao?"

"Mày nhớ đấy, nếu mẹ mà không cho đi, mày phải nói hộ tao!"

Tôi vui vẻ nói, rồi quay sang xem TV.

Buổi tối, mẹ tôi về. Tôi từ trong nhà chạy ra.

Chờ mẹ vài trong nhà, tôi nhìn mẹ, hỏi:

"Mẹ, lớp con có một đứa cũng muốn đi học vẽ, mẹ cho con đi học với nó nhé!" Đây là lần đầu tiên, từ sau năm lớp 9 tôi chưa hề đề cập đến chuyện ước mơ, học vẽ hay là làm nhà thiết kế. Tôi rất lo mẹ sẽ không đồng ý. Nếu lần này mẹ mà không đồng ý, chắc tôi sẽ không còn cơ hội để đi học vẽ nữa.

Nhỏ Trần từ trong nhà đi ra, nó cũng nói để theo:

"Mẹ.cho nó đi học thử xem, không suốt ngày nói điếc hết cả tai" (con nhỏ này, tôi không ngờ, nó là đang giúp tôi hay là hại tôi đây)

Mẹ tôi chần chừ, chỉ vài giây thôi, tôi cảm giác như hàng năm vậy. Cuối cùng quyết định của mẹ là:

"Đi học thử, nếu không vẽ được thì không được đòi làm nhà thiết kế nữa nghe chưa?"

Tôi vui mừng, đuôi mắt tôi có chút nước. Tôi sợ sẽ không kiềm chế được mà khóc trước mặt mẹ mất, tôi nói với, rồi chạy ra cổng lấy có đứng chờ bạn để đi học thêm, dchỉ sợ sẽ vui quá mà khóc ở đó:

"Mẹ đồng ý rồi đấy, không được nuốt lời đâu, tối nay con đi học, con ra cổng chờ bạn"

Tôi vọt ra cổng, đúng lúc nhỏ bạn tôi cũng vừa tới. Nó chở tôi đến lớp. Cả đường đi, tôi vui đến mức nước mắt trào ra. Ngồi sau xe, mà cứ sụt sùi.

Đến lớp, con bạn tôi nó nhìn thấy tôi khóc, nó bảo:

"Sao thế, mẹ mày không cho đi à, không cho đi thì để sang năm đi cũng được mà"

Tôi lắc đầu, đưa tay lau nước mắt:

"Không, mẹ tao cho đi rồi, vui quá nên mới khóc ý mà" vừa khóc vừa cười, lấy áo nó quẹt nước mắt.

Nó đứng phắt dậy, mặc kệ tôi ngồi ở ghế đá, nó bỏ vào trong lớp:

"Con điên này, làm tao tưởng mẹ mày không cho đi" vừa đi, nó vừa lầm bầm

Tôi phì cười, lau sạch nước mắt, rồi chạy theo nó vào lớp.

Cả buổi hôm đó, tôi cứ ngồi cười một mình.

Tiểu Quan, con bạn thân thứ hai của tôi nhìn Tiểu Thy - đứa bạn mà tôi vừa quẹt nước mắt, nó hỏi:

"Ê mày, con Vân nó bị sao thế"

Nhỏ Thy liếc tôi, rồi quay sang cười đáp:

"Mẹ nó cho đi học vẽ, nên nó đang lên con điên, chấp gì!" (ôi con bạn tôi, nó thật là biết cách nói chuyện)

Quan nhìn tôi, nói:

"Ui thích thế, được đi học vẽ!"

Tôi cười toét miệng, quay sang nói rồi lại cười tiếp:

"Yên tâm, sau này nổi tiếng tao sẽ vẽ chúng mày không phải lo"

tôi cười to. Rồi ba đứa chụm đầu nói chuyện cả buổi.

Tôi tan học thêm cũng là lúc khoảng 22h. Về đến nhà tôi ngồi vào bàn học, dự tính là nhân lúc mẹ tôi đồng ý cho đi học vẽ, tôi phải vẽ một bức để làm kỉ niệm mới được.

Ai ngờ, 5 phút sau. Tất cả dự định của tôi tan biến hết. Bởi cậu ấy vẫn đang onl face. Và hai chúng tôi lại ngồi nói chuyện với nhau cả buổi.

Lần này cậu ấy bắt chuyện trước, và tôi đến phát dở vì cách gọi này của cậu ấy rồi:

"Lão bà...???????"

"Trời, mi đừng gọi ta làm lão bà được rồi đó*icon mặt tức giận*."

"Hé. Đồ mi. Trái nghĩa với Hotboy, Hotgirl là gì?."

"Là gì?"

"Đồ mi. Mi đồ ngược lại ta là thế quái nào -.-"

"Thì chịu được chưa mi nói xem là gì."

"Ta cũng có biết đâu." (cậu ta hình như uống lộn thuốc thì phải)

"Đồ hâm. Không biết còn đồ ta làm gì?"

Ê! Mà này mai ta đi học, chúc ta may mắn đi!"

"Chúc người mới vào bị nhìn như người ngoài hành tinh :v Làm hư giấy, cầm màu rớt màu :b nói chung cầm gì rớt nấy :v bị ăn mắng :v

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Đùa thôi. Ta chúc mi may mắn bằng cả sinh mạng và trí tuệ của ta :v" (cậu ta chúc tôi vậy đó. Trước đây tôi đăng một dòng tus trên Facebook, có nói ngày mai đi học, cậu ta còn bình luận bá đạo lắm: "câu cho mi vừa đi vào lớp đã làm hồng đồ rách giấy để bị đuổi về" vâng ngoài cậu ấy thì chả có ai chúc tôi kiểu vậy cả. Tôi phì cười, đọc bình luận của cậu ta mà vừa buồn cười mà lại vừa tức).

" *bất tay*Tốt mi mà chúc ta gặp nạn nữa ta nguyện rửa mi. Mà gi á, mi chúc ta bằng cả sinh mệnh và trí tuệ của mi á ta nổi da gà."

"Hé hé. Lãng mạn vậy mà cũng nổi da gà."

"Oẹ ta buồn nôn. Nổi hết cả da gà ra mà lãng mạn cái nổi gì."

"Chết o.O Chúng ta chưa làm gì nha. Người sẽ không bắt ta chịu trách nhiệm chứ :">(vâng ngoài căn bệnh biến thái cậu ấy còn mắc một căn bệnh đó chính là ái tưởng *icon mặt cười*).

"Người....người nghĩ bậy bạ gì đó."

"Thì buồn nôn là đang trong thời kỳ thai nghén mà :">."

"Hạo Ty không phải ai buồn nôn cũng là mang thai đâu." Thấy cậu ta am hiểu về bệnh ốm nghén này ghê nhỉ.

"Y học chứng minh."

"Y học chứng minh buồn nôn có rất nhiều lí do."

"Nhưng người đâu mắc bệnh gì."

"Có. bị bệnh nghe người nói là ta cảm thấy mắc ói

Chắc tại mi nói chua quá."

"Trời trời. Người "ăn" ta sao?" Tôi vẫn không thể ngờ được. Cậu ta bị bệnh tự kỉ cấp độ cao đến mức này.

"Ta "ăn" mi hồi nào."

"Vậy sao bảo ta chua? Á. Mà phụ nữ có thai thích ăn chua dữ lắm. Hay là người có thật."(trời trời tối đến tổn thọ vì cái ông này mất.)

"tay+má->dung dịch màu đỏ+kết tủa trắng

mi có biết phản ứng này không ta cho người thử."

"Phản ứng tát ta biết mà *cười*."

"Muốn thử không hả?."

"Thử:]]]."

"Đem cái mặt ra đây."

" Mặt nè nè."

"Đâu đâu sao ta không thấy *ngó nghiêng*."

"*Thò đầu* Mặt nè."

"*giơ tay* *bóp* Ta đánh ta tát ta câu véo vào cái mặt mi." (đoạn này sức ảnh hưởng của ảo tưởng công phá hơi lớn.)

"Thật tiếc. Khuôn mặt đẹp trai vời vọi của anh vẫn y nguyên."

"Anh nào???? Mi hơn ta có mỗi vài tháng thôi! Bày đặt anh cơ *bữu môi*."

"Ta cần nát môi mi."

"Ta cần nát cái mặt mi."

"Nhào vô chạm môi luôn *cười*"

.....

Haizzz...

Tên biến thái này. Mặt tôi đã xuất hiện nếp nhăn khi nói chuyện với cậu ta rồi. Cũng chẳng hiểu nói chuyện đôi khi cũng chẳng có nội dung như vậy. Tại sao bọn tôi lại có thể nói chuyện từ hôm này sang hôm khác được nhỉ. Bây giờ nhìn lại thấy buồn cười thật đấy. *cười*

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chí Phèo - Thị Nở - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Hôm nay là chủ nhật ngày 15 tháng 5

Tâm trạng tôi phấn khởi. Khoác ba lô lên người vui vẻ đi học vẽ buổi đầu tiên. Dự định là sẽ có 3 đứa đi học nhưng đến lúc đi lại chỉ có mình tôi. Đứa bạn thân Tô Quan của tôi thì bị ốm không đi được, còn một đứa bạn trong lớp. Luôn miệng nói đi chung rồi tôi đứng đợi nó 30' cũng chẳng thấy nó đâu. Một mình đến lớp dạy vẽ có chút buồn nhưng mà tôi mặc kệ. Chỉ cần được đi học vẽ cho dù có phải dậy từ sáng sớm, một mình đi học bắt cả chục tuyến xe bus thì tôi vẫn sẽ đi.

Từ nhà đến lớp học vẽ tổng cộng tôi phải qua gần 20 bến, bắt 2 xe bus mới đến. Sau đó tôi đi ngược lại khoảng 10 phút nữa thì sẽ đến chỗ học. Tuy hơi xa nhưng không sao tôi có thể đi được.

Một mình vào lớp, mà chả quen biết ai khó chịu thật đấy. Đã vậy còn đi học muộn. Vì tôi phải chờ con nhỏ kia. Nên muộn là chuyện đương nhiên rồi. Buổi đầu tiên chẳng có gì để học cả. Tôi chỉ đơn giản là ngồi đo đạc lấy tỉ lệ rồi vẽ lên giấy. Sau đó vẽ ra, rồi lại đổi chỗ ngồi, đo rồi lại vẽ, tôi lại đo. Cứ vậy tạo thành 1 vòng tuần hoàn cho cả một buổi sáng. Vì tôi không có thời gian, nên khi đăng kí đi học tôi lựa chọn học cả ngày chủ nhật.

Vậy nên mới có hình ảnh một đứa con gái chơi xì tai đen, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, khoác ba lô chạy loanh quanh ở bến xe 17. Chờ xe tới. Rồi lại nhảy sang xe 61, tranh thủ ngủ một lát rồi lại xuống xe. Đạp xe về nhà, ăn cơm rồi nằm nghỉ được 15' tôi lại lặp lại chuyện hồi nãy. Đạp xe ra bến, chờ xe bus.

Cứ vậy, cả một ngày trời tôi dính liền với chiếc xe buýt. Buổi chiều, tôi lại ra bến, chờ xe buýt để về. Cảm giác của tôi lúc đó, không gì có thể diễn tả hết ngoài từ "mệt" không phải là "rất mệt" mới đúng. Tôi ngồi trên xe buýt mà đầu óc, cứ quay cuồng cả lên. Đã vậy, người ta lái xe thì cứ vù vù ra, tôi ngồi trên xe mà ruột gan lộn tung phèo (*vuốt cảm* Visu còn nhớ, hôm đó, bức bối về nhà. Visu còn lên facebook đăng tus thề nếu không phải đi học vẽ thì có cho tiền Visu cũng không đi cái xe quái quỷ đó. Bạn nào mà kết bạn với Visu lúc đó, chắc cũng đọc được dòng tus đó nhỉ *cười*)

Tôi về nhà, chả còn sức mà lết thêm bước nào nữa. Nằm phịch xuống dưới đất, nhắm mắt cảm giác như có thể ngủ ngay lúc đó vậy.

"Ting". Có tin nhắn. Tôi như con cá gặp nước, lục vội trong căn ra tìm điện thoại. Như tôi đang nghĩ thì nhắn tin giờ này, chỉ có một người. Trúng phóc, là tin nhắn của cậu ấy. Không biết là sao, nhưng mỗi lần tôi mệt mỗi cậu ấy luôn nhắn tin đến, rồi chộc cho tôi cười. Những lúc cần có người an ủi, thì người đó vẫn chính là cậu ấy. Gần đây chúng tôi nói chuyện nhiều hơn trước (Vì mỗi chương có nhiều cá đề nói nên Visu chỉ kể những đoạn đối thoại chính thôi, chứ nếu kể hết Visu sợ không có đủ thời gian để viết, nó quá dài). Gần đây, tôi lại thi thoảng lại nhớ đến cậu ấy. Mỗi lần nói chuyện với cậu ấy tôi lại hay tự cười một mình. Có khi rảnh rỗi lại đọc lại những đoạn tin nhắn của hai người như vậy có phải là thích cậu ấy rồi không.

Cậu ấy gửi một icon mặt cười, kèm theo một câu nói:

"Sao hả, học về buổi đầu tiên như thế nào rồi?" Tin nhắn này, có phải là cậu ấy vừa đọc xong dòng tus của tôi không nhỉ? Cậu ấy đang quan tâm tôi phải không?

"Hic học về mà xấu như ma y'". Từ lúc cậu ấy nhắn tin đến. Tôi như được tiếp thêm năng lượng vậy.

Rồi chúng tôi bắt đầu gửi người gửi người đọc

H: :v Tại m không có duyên với về rồi.(một giây trước tôi cảm động suýt khóc vì câu nói của cậu ấy. còn bây giờ tôi thấy như cậu ta vừa tạt một gáo nước lạnh vào người tôi vậy)

Visu: Cười cái gì mà cười

H: anh đây vẫn cười

Visu: Cười trên sự đau khổ của người khác

I hate you!!!!!!!!

H: Why? But I love you :v

Visu: Qe i hate you

H: :v Nói ta nghe vì sao m lại đau khổ

Visu: Ngồi về 7 tiếng liên tục. Người ta đau ê ẩm rồi, đi xe bus thì bụng long sòng sọc, trời thì nắng to thôi xong ta bị ốm rồi-(

Ta nguyên rủa mi phải chịu giống ta

H: Ế hay nhẽ -.- M chịu 1 mình mắc gì phải nguyên rủa ta vào -.-

M uống thuốc gì chưa? -.+

(Lần thứ tư, từ lúc bọn tôi nói chuyện. Cậu ấy tỏ ra lo lắng cho tôi)

Visu: Ai bảo mi cười ta làm chi

H: Hề hề. Miệng t m quản được sao ?

Visu: Ta uống thuốc rồi

H:Vậy tốt. Nghỉ ngơi đi em=]]

Visu: Em??? Ta mắc ói!

H: =]] Chết ta rồi

Visu: mi sao vậy

H: =]] M không bắt t chịu trách nhiệm đấy chứ

Visu: Đồ khùng. Ít ra cũng cỡ soái ca. Mi không có cửa (*chặc* cậu ta lại bệnh rồi)

H: Sức lực của ta cũng không tồi *cười*

Visu: Ngươi dừng ngay cái điệu cười của mi lại cho ta (nói chuyện với cậu ta là thích chơi trò để cậu ấy cười rồi cấm không cho cười, rồi mỉa mai điệu cười của cậu ta)

H: *cười* Ta cười rất đẹp đấy *cười* (cậu ta đang chọc tức tôi)

Visu: Mi cười giống chí phèo kinh khủng hời thật nhé 2 người anh em à

H: Ủ =)) m biết Thị Nở không?

Visu: có bạn gái nguoi chứ gì. Biết mà

H: phải *cười* cô ấy đang nói chuyện với ta

Visu: Có ai đâu, bảo ta xem mặt với *ngó nghiêng*

H: Đó, cô ấy đang ngó nghiêng (lắc đầu lần thứ nhất)

Visu: Ai nhĩ* gãi đầu* sao không thấy

H: Đó, cô ấy đang gãi đầu:-) (lắc đầu lần thứ hai)

Visu: Đừng nói thị nờ là ta nha*nghe răng*

H: Đấy. Cô ấy đang nghe răng

Visu: Đấy cái gì đồ Chí Phèo.

H: ừ Nhận ra mình là Thị Nờ rồi sao. Đáng nhẽ phải nhận ra ngay từ đầu chứ *cười*

(Sự thật là lúc đó Visu rất muốn giết người) không tin được, cậu ta dám nói tôi là Thị Nờ *khóc ròn*.

Mặc dù là hai người nói chuyện hay nói móc nhau, còn chọc tức nhau. Nhưng tại sao tôi lại luôn muốn nói chuyện.

Bạn -> Bạn thân -> Hiểu nhau -> Thích -> Yêu

Tôi đối với cậu ấy là đang ở mức độ thân thiết. Giữa tình cảm bạn bè và tình cảm nam nữ. Còn cậu ấy, nói chuyện qua thế giới ảo như thế này, không tiếp xúc nói chuyện trực tiếp với tôi. Cậu ấy cảm giác như thế nào đối với tôi. 5 giới hạn kia. Tôi đang ở vị trí nào. Mức 1 hay là 2.

Cậu ấy đọc tus của tôi, có thể biết được tôi đang vui hay buồn, đang cần người nói chuyện hay là làm trò cười. Cậu ấy biết cách làm tôi vui, mỗi lần cậu ấy onl là cả hai sẽ cùng nói chuyện. Nói chuyện không biết trời đất là, còn kể cho nhau nghe cả chuyện đi học. Tôi cũng không phân biệt được đối với tôi, cậu ấy đang ở mức bạn thân hay hiểu nhau nữa.

-----Truyện đăng ngày 29 tháng 7-----

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: *chạy* - *hôn Gió* - *túm* - *đỏ Mặt* Phần 1: Tôi Thích Cậu

Thị Nờ - Chí Phèo, còn tốt hơn chúng tôi. Ít ra họ còn nhìn thấy nhau, còn được nói chuyện với nhau. Còn bọn tôi, nói chuyện qua mạng ảo, mặt mũi chẳng biết (à, tôi có thấy mặt cậu ấy một lần rồi, cậu ấy chụp ảnh đăng lên, đấy là lần duy nhất. Tôi thì thấy cậu ấy cũng đẹp trai phết đấy. Em gái tôi nhỏ hàng xóm cũng khen cậu ấy đẹp trai cơ mà *cười*)

Quen biết qua mạng ảo này, ngay cả chính tôi cũng có cái khái niệm chỉ nói chuyện cho đỡ buồn, cũng chẳng hi vọng quá vào việc kiếm một người bạn. Nhưng mà từ khi tôi quen (không phải là nói chuyện mới đúng), tôi đã có một suy nghĩ khác.

Không phải suốt ngày gặp mặt, nói chuyện trực tiếp, tiếp xúc với nhau thì mới là quan tâm nhau, đôi khi chỉ cần hỏi han qua một dòng tin nhắn cũng đủ khiến tôi cảm thấy đỡ muộn phiền hơn rồi.

Chúng tôi nhắn tin với nhau, kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra thường ngày, từ những chuyện nhỏ nhất nhất như ăn cơm, đứt tay, bị ngã này nọ, thay vì việc phải viết nhật ký. Với tôi cậu ấy là một cuốn nhật kí đặc biệt. Cuốn nhật kí biết làm tôi cười, biết làm tôi vui, biết khi tôi buồn rồi chọc cho tôi cười. Cậu ấy là vậy đó, tốt lắm, cậu ấy rất hay quan tâm, chia sẻ. Nói chuyện thì hài hước, an ủi bằng những câu nói khiến cho tôi càng ngày càng quý cậu ấy. Rồi dần dần cậu ấy trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi ở tuổi 16.

Tôi dần lập ra thói quen gửi tin nhắn chúc buổi sáng, và cậu ấy cũng vậy.

Hôm nay là một icon mặt cười hình con sói (icon truyền kiếp của cậu ấy, rồi cũng nhờ có cậu ấy mà tôi cũng chuyển sang dùng icon này thường xuyên hơn. Thay vì cái icon truyền kiếp lúc trước của tôi.)

Nhưng mà hôm nay tôi không chúc cậu ấy sáng hảo nữa rồi, mà là than phiền với cậu ấy:

"Chết rồi mi ơi"

"Sao vậy, nói ta nghe!"

"Ta bị ốm rồi. Cũng sắp bị mất giọng luôn rồi."

Lý do cũng đơn giản thôi. Ngày hôm qua đi học buổi đầu tiên, chắc tại tôi cũng chưa quen được vì đi lại nhiều như vậy. Cho nên, sau buổi học đầu tiên, hôm nay thứ hai ngày 16 tháng 5. Tôi chính thức nghỉ học một buổi. Vì chẳng còn sức lực mà vác xác ra bến chờ xe buýt rồi đi bộ một quãng dài vào trường nữa.

"Sao không mất luôn mà là sắp mất nhỉ? Đùa chứ *nhíu mày* mi đi mua thuốc rồi uống vào đi"

(Làm sao đây, cậu ta cứ dịu dàng như vậy, quan tâm như vậy tôi càng quý cậu ấy hơn. Muốn được cậu ấy quan tâm hơn. Tôi.....thấy thích cậu ấy rồi. Thích được cậu ấy lo lắng cho mình, thích nói chuyện với cậu ấy)

"Này, quan tâm ta thì cứ nói thẳng ra. Đừng câu trước câu sau trái ngược thế. Ta biết mi quan tâm ta mà." Chẳng hiểu sao lúc ấy tôi lại nói thẳng như vậy nữa. Haizzz mặc dù cậu ấy là con trai, cơ mà nói thẳng như vậy thì dù có mặt dày vô sỉ đến đâu thì ai người ta nhận. Visu ơi mày ngu quá mà.

"Sắp cảm đến nơi rồi mà còn ảo tưởng thế nhì *nhíu* Ai thèm quan tâm mi." Biết ngay mà, là tôi tự ảo tưởng, mơ mộng thôi. Làm gì có chuyện cậu ấy sẽ nhận chứ. Nhưng mà lo thật đấy, là cậu ấy nói thật lòng hay là để chữa ngượng đấy. Nhưng mà tôi sẽ cứ mơ mộng là ý hai còn hơn tin vào điều số 1, rằng cậu ấy chẳng quan tâm tôi.

"Cảm thì sao. Ta đây không sợ nhé. Chỉ hơi lo thôi *cười*."

"Mi cút đi uống thuốc, rồi biến đi nghỉ ngơi đi" (đậm chất soái ca nha, cho cậu ấy thêm 10 điểm)

"Sao mi đuổi ta. Lẽ ra phải làm ngơ bị ốm mới đúng. Xem ngơ còn cứng miệng nữa không?"

"Ta mà ốm trừ khi mi chết!"

"Mi rửa ta?"

"Mi rửa ta trước, ta phải rửa lại cái gì mới được chứ=]]]"

"Mi không phải là con trai, sao lại chấp vật với con gái như thế."

"Ồ mà mi không phải học hả???"

"Biết sao được, có qua có lại chứ!

Ta là TRAI THĂNG mi ạ!

Ta có đi học, cơ mà chả thấy giáo viên đâu. Đang định rủ nhau sang lớp bên phá. Chuẩn bị đi."

"Ừ, vậy mi phá rồi phá luôn cả trường luôn đi. Ta cũng đi uống thuốc đây, không mẹ lại mắng"

"=]] Ôm M sớm quẹo ấy..nhằm sớm khỏe -.- nhớ thuốc thang đầy đủ." (lại pha trò rồi)

"Ta đập chết mi bây giờ"

"Ày, ta chỉ gõ nhằm thôi mà *cười cười*. *hôn gió* *chạy*."

"*túm* *đỏ mặt* "

Vậy là mới sáng sớm chúng tôi đã nói chuyện.

Như đã nói tôi nghỉ học ngày hôm đó. Cậu ấy sau khi tan học về rồi cả hai lại nói chuyện. Tiếp tục trêu đùa nhau, chủ đề hôm nay là về cậu ấy.

Cậu ấy đăng tus rằng "một ngày đen đủi. Đừng nên giao mạng sống cho đứa bạn thân."

Đọc mơ hồ quá nhì, tôi cũng chẳng hiểu gì cả. Sau khi nói chuyện, thì tôi cũng đã hiểu. Cậu ấy bị ngã xe và kẻ gây ra vụ ngã xe này chính là bạn của cậu ấy. Cả hai cũng bị ngã, cậu ấy bảo là bị xây sát một chút ở mặt, chân tay cũng bị nhẹ, vấn đề là cái quần thì không còn nguyên vẹn nữa rồi. Văng cái quần đã bị rách gối.

Tôi thì vụng lăm, chả biết quan tâm an ủi như nào, chỉ biết hỏi thăm rồi nghĩ cách cho cậu ấy giấu mẹ vụ cái quần, rồi nghĩ cách thì chả được bao lâu cả hai lại quay sang nói móc nhau.

Nhiều lúc vẫn nghĩ, chưa từng gặp nhau mà tất cả các chuyện của đôi phương đều rất rõ. Nó quá vô lý, quá phi thực tế. Nhiều khi vẫn còn cứ tưởng nó có phải là giấc mơ không. Rồi cũng có lúc tôi phải tỉnh giấc, tất cả sẽ chỉ là một kí ức đẹp mà thôi. Sẽ chẳng hề có thật.

Nhắn tin với cậu ấy là một thói quen nhưng rồi sau hôm đó cậu ấy đột nhiên lại biến mất. Không một chút liên lạc nào. Tôi tự nghĩ có phải là lúc tôi nên thức tỉnh, thoát ra khỏi cái giấc mơ mà tôi tự tạo nên không.

Một tuần liền, tôi gần như quên luôn cả sự tồn tại của facebook, cũng bởi vì cậu ấy cũng chẳng lên Facebook. Tôi quay lại cuộc sống tẻ nhạt. Sáng thức dậy học bài, nấu cơm rồi ăn trưa, giờ mà mọi người đi nghỉ thì tôi đi học. Buổi chiều về thì cầm mặt vào điện thoại, thi thoảng lên Facebook vài phút, xem cậu ấy có onl không, tôi sợ cậu ấy nhắn tin mà tôi không biết. Rồi lại về - học - về - học, rồi ngủ. Hôm sau lại bắt đầu một quy luật như trước. Chẳng có gì thay đổi. Chỉ có điều khác hơn một chút, là bây giờ tôi có thể đường đường chính chính ở trước mặt mẹ mà về, không cần phải giấu giếm như trước nữa.

Cuộc sống không có cậu ấy nó tẻ nhạt vô vị hơn cả thế, tôi vẫn chịu được nhưng sau khi có cậu ấy chỉ một ngày không liên lạc, không chúc ngủ ngon hay buổi sáng tốt lành, tôi đã thấy chán nản rồi.

Cậu ấy chiếm một vị trí trong cuộc sống của tôi.

-----chương đăng ngày 3 - 8 - 2016-----

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nhớ Phần 1: Tôi Thích Cậu

Một tuần không hề nói chuyện với cậu ấy, tôi cảm giác trôi qua rất nhanh. Thoáng cái đã đến buổi học về thứ hai của tôi rồi.

Hôm nay chủ nhật ngày 22 tháng 6. Vừa đúng 7 ngày. Tôi đi học, ngồi trên xe bus tâm trạng rối bời. Suy nghĩ vẩn vơ, không biết bây giờ cậu ấy đang làm gì nhỉ. Cậu ấy có biết có người đang chờ tin nhắn của cậu ấy không? Hay là cậu quên rồi?

Tuần trước, như những gì cậu ấy nói tôi nghĩ chắc có thể là cậu ấy bị ốm, hoặc là bị gì đó nên mấy hôm sau cậu ấy mới không có onl. Nhưng mà đã hẳn 1 tuần rồi. Cậu ấy có bị sao không? Tôi rất lo.

Tôi ngồi trên xe, tôi tự đặt ra một mớ câu hỏi, rồi đi lơ lửng cả bên. Đành chán nản sang bên kia đường, bắt tuyến đi ngược lại. Tôi dành quá nhiều thời gian vào cậu ấy rồi. Tự cốc lấy đầu mình tôi thầm nghĩ:

"Mày ngốc quá, chỉ là quen qua mạng thôi, không có người này, thì mình nói chuyện với người khác, có gì mà phải suy nghĩ, còn làm muộn cả học."

Tôi tự nhủ với bản thân, dù có lo cho cậu ấy nhưng mà phải phân biệt rõ ràng, đừng làm ảnh hưởng đến việc học.

Cả buổi sáng, tôi lắc đầu liên tục, cố gắng gạt bỏ suy nghĩ về cậu ấy. Buổi trưa tôi đi bộ ra bến, chân tay len lúot vì dính đầy than của bút chì. Tôi vui vẻ, nhìn bàn tay rồi lại tự cười một mình.

"Công nhận học về thích thật."

Tôi tự lẩm bẩm với bản thân mình. Tôi cười, lờ tai nghe với điện thoại ra định nghe nhạc. Tôi có thói quen khi không làm gì chỉ cần rảnh rồi là nghĩ ngay đến nhạc.

Có tin nhắn. Tôi vội vàng mở ra đọc, là cậu ấy. Cậu ấy nhắn cho tôi vậy mà tôi lại đặt chế độ rung, chẳng hề biết gì cả. Cậu ấy nhắn 2 tiếng trước, xem nào 2 tiếng trước tôi vừa mới bắt đầu học. Và cậu onl 45 phút trước. Cậu ấy off rồi. Tôi đã chậm mất rồi. Lẽ ra tôi không nên tắt máy mới đúng!

"Mi..." đó là tin nhắn cậu ấy nhắn cho tôi.

Dù biết là có muộn nhưng tôi vẫn nhắn lại cho cậu ấy, mặc dù là chắc cậu ấy sẽ không đọc đâu, vì cậu ấy off rồi mà

"Mi sao vậy, ốm hả."

Chỉ mong là cậu ấy sẽ onl lại.

Tâm trạng hôm nay cũng vừa vui vừa buồn. Vui vì cậu ấy cũng đã quay lại, mà lại buồn cậu ấy off rồi. Hôm nay tôi lại muốn lên Facebook xem có gì mới không. Thông báo đến, tôi mở xem

"TVV (xin được phép giấu tên nick của cậu ấy) đã thêm bạn vào mục thành viên trong gia đình của anh ấy"

Chẳng cần biết là cái gì, chỉ cần liên quan đến cậu ấy, là tôi chấp nhận hết, like hết và đồng ý hết.

Cũng giống như cậu ấy bài viết của tôi cậu ấy đều xem, đều đọc, và đều hỏi chuyện quan tâm tôi.

Tôi chấp nhận, rồi mò vào xem thông tin trên Facebook của cậu ấy.

Cậu ấy cũng to gan thật đấy! Có rất nhiều các mối quan hệ thành viên trong gia đình mà, có nhất thiết tôi phải làm "thú cưng" cho cậu ấy không. Có em gái, chị gái còn có cả em họ này nọ mà sao lại là "thú cưng" cơ chứ.

Nhưng mà không sao, như vậy có phải là cậu ấy đã coi tôi làm người quen rồi không? Có phải tôi đã chiếm một vị trí trong cậu ấy. Tôi cười. Cũng thấy có gì đó vui trong lòng. Trong thông tin của cậu ấy có tôi là gia đình, trong thông tin trên trang Facebook của tôi, ngoài em gái cũng có cậu ấy làm thành viên gia đình.

Chiều chủ nhật, trời mưa lớn, tôi tựa đầu trên cửa kính xe buýt, nhìn dòng người qua lại chạy mưa trên đường, tay nắm chặt lấy điện thoại, mong sao cậu ấy nhắn tới.

Bên ngoài kia, mọi người qua lại, tấp nập nhộn nhịp mà hỗn loạn, tôi cũng hỗn loạn. Tôi không biết sao nữa, nhưng tôi bị thích cậu ấy rồi. Thích qua mạng, thích chỉ vì cách nói chuyện của cậu ấy, thích những lúc cậu ấy an ủi tôi. Tự nhiên tôi lại thấy nực cười, hai người chẳng quen biết, cách nhau xa xôi hàng bao nhiêu km, vậy mà lại có thể gặp nhau, và rồi tôi lại còn cảm thấy có tình cảm thích cậu ấy nữa chứ. Nó có chút gì đó mơ hồ, giống ảo giác hơn.

Hôm sau cậu ấy mới đọc tin nhắn của tôi, lúc đó tôi còn đang ngủ:

"Mi còn đó không?"

Tôi vô thức cười, gần đây tôi lại càng nhớ cậu ấy nhiều hơn trước.

Tôi muốn hỏi ngay tại sao cậu ấy đột nhiên lại off lâu như vậy, nhưng mà bề ngoài vẫn tỏ ra là làm lơ, tôi vô tỏ ra bình thường:

"Ai vậy?"

Tôi không phải là không nhớ đâu, chỉ là muốn trêu đùa cậu ấy một chút thôi.

"Ta chứ ai!"

"Mi sao vậy???"

"T suýt đi gặp Tôn Gia Ngộ rồi chứ ồm ồm cái beep"

"T có lòng tốt, thấy mi đăng tus nên mới lo hỏi mi, miỡ lòng nào mà cẩu với ta "icon mặt buồn*."

"Ta cảm ơn mi *cười*."

"Haha không cần khen đâu, ta biết ta tốt mà. Mà này, sao không ở đó luôn một thể đi, bao giờ hết hè thì ra."

"Híc :(Ta cũng thích lắm. Khổ nỗi mấy chị y tá cứ ngắm ta quài làm ta ngại nên ta đòi về chứ bộ *đỏ mặt*."

(tôi đang nghi ngờ, có phải là bác sĩ khám mà bỏ sót cái gì không. Mag cậu ta có thể xuất viện sớm như vậy. Bệnh tự kỉ của cậu ta vẫn vậy, chưa hề thuyên giảm)

"Này Hạo ơi! Xuống đi, mi bay sắp chạm nó rồi đó."

"Ta còn muốn chạm trời *cười*."

"Mi đi bảo trọng nhé *vẫy tay*"

"*Kéo* Ta kéo mi theo."

"*chạy* kéo ta theo làm gì muốn chết chết một mình đi."

Lại nữa rồi, lại hai đứa diễn quá sâu, nhập vai quá xuất sắc. Chúng tôi nói chuyện đến tận trưa, vì cũng hết học kì hai rồi, đến trường toàn chơi với chờ kết quả điểm. Nên gần như chúng tôi nói chuyện liên tục, từ sáng đến trưa, trưa lại tối, tối lại nói chuyện đến tận lúc 11 hay 12 giờ mới ngừng. Tình cảm cũng ngày càng thân thiết hơn, ít nhất thì đối với tôi cậu ấy càng ngày càng quan trọng, còn với cậu ấy thì tôi cũng chẳng biết, tôi có chiếm vị trí nào trong cậu không.

Bạn -> Bạn thân -> Hiểu nhau -> Thích -> Tình yêu

Tôi thích cậu

-----Chương đăng ngày 8 tháng 8 năm 2016-----

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ác Mộng - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Hôm nay, trường tôi nghỉ học, ở nhà một mình quá buồn chán nên tôi định sẽ xuống chơi với bà. Tôi luôn muốn được nói chuyện với bà nhiều hơn. Bà hiền lắm, từ bé đến lớn tôi gần như nói chuyện với bà rất ít, tôi muốn những lúc rảnh rỗi ngồi nói chuyện tâm sự với bà. Ở lại chơi với bà cả ngày, cứ tưởng hôm nay sẽ thật vui, ai ngờ lúc tôi định ra về thì lại chạm mặt ông ta.

Tìm tôi đập mạnh hơn, cảm giác lo sợ ủa đến. Tôi lại không nói được một lời nào. Ông ấy xuống nhìn thấy tôi, rất thân nhiên. Còn tôi. Tôi cố gắng mở miệng chào ông ta như cho có lệ rồi lại im lặng.

Tiếp đó, tôi chỉ nghe cuộc đối thoại giữa bà và ông ta, chỉ muốn tranh thủ một phút nào đó, lấy cớ để rời khỏi đây. Được một lát, thấy nếu không về sớm thì dù cho có ngồi đến tận ngày mai, thì tôi cũng không dám mở miệng nói muốn về. Tôi hít thật sâu, đứng dậy cười tươi.

Tôi chào bà rồi đi ra cổng, ông ta cũng đi theo. Lúc đứng trước cửa nhà bà, tôi quay lại nhìn ông ấy. Tự nhiên mắt tôi lại cay cay. Tôi nên nói gì đó mới phải.

"Bố...." tôi khó khăn gọi ông ấy. Từ "bố" này chẳng phải tôi đã rất mong ngóng sao, sao bây giờ nó lại khó nói đến vậy. Tôi nhìn ông ấy, mắt ngập nước. Mong muốn lắm, bây giờ được gọi tiếng "bố" rồi lại chẳng biết phải nói gì.

Nhìn ông ấy, gầy gò ốm yếu. Đã vậy lần này gặp mặt, ông ấy lại còn bị thương. Trên đầu ông ấy quấn một lớp băng to, tay trái cũng bị gãy. Phải bó bột, quấn băng. Tôi vốn là định mở miệng, hỏi ông ấy:

"Bố bị sao vậy, có đau lắm không, sao lại bị như vậy?"

Nhưng nghĩ là vậy, tôi lại không đủ sức để nói nên lời. Cứ mỗi lần nhìn thấy ông ấy, trong đầu tôi lại gọi lên hình ảnh ba mẹ con tôi sống cực nhọc vất vả. Mẹ một mình chăm sóc, nuôi lớn, nhin ăn để lo kiếm tiền cho hai chị em tôi ăn học. Còn ông ấy lại hàng ngày rảnh rỗi, ngoài uống rượu thì chẳng biết là gì. Cuộc sống nhàn hạ kia, không đi làm mà hàng tháng vẫn có lương, có tiền để ăn chơi. Là tôi lại thấy căm hận ông ấy, tôi cho rằng lần này ông ta bị như vậy cũng như là cái giá phải trả cho việc đã bỏ rơi mẹ con tôi.

Dù gì thì từ trước đến giờ, ông ấy đã được trên mười lần hỏi thăm quan tâm đến chị em tôi đâu. Bị thương như vậy cũng đáng. Không coi tôi là con cần gì tôi phải thêm khát đến cái thứ "tình cha" như vậy, tôi không cần phải hỏi han, lo lắng cho ông ấy làm gì.

Ông ấy không xứng!!!

"Con về đây!" Tôi quay người, bỏ đi.

Bỏ lại ông ấy ở phía sau. Tôi bước đi, tôi cũng không rõ là ông ấy có còn đứng ở đó nhìn theo tôi không? Hay ông ấy ngay từ lúc tôi nói rồi quay đi, ông ấy cũng đã đi vào trong nhà rồi. Điều tôi muốn làm bây giờ là về nhà thật nhanh, ngủ một giấc thật ngon, để quên đi hình ảnh ông ấy bị thương, mà tôi lại không quay lại hỏi thăm. Tôi không muốn nhớ đến nó nữa. Nó khiến tôi rất khó chịu.

Mỗi lúc khó chịu, mỗi lúc cần người tâm sự, người đầu tiên tôi nghĩ đến là cậu ấy. Nhưng tôi lại chợt cảm thấy có phải là tôi đã làm phiền cậu ấy quá nhiều rồi không? Có phải là tôi càng ngày càng bị phụ thuộc vào cậu ấy. Mặc dù là muốn nói chuyện đấy, cần cậu ấy đấy nhưng tôi lại không dám nhắn. Tôi sợ làm phiền cậu ấy.

Tôi ngồi trên xe bus, ngắm nhìn quang cảnh trời xẩm tối, hai bên đường nhà cửa đã lên đèn, nhìn mọi thứ xung quanh, mọi người qua lại, ai ai cũng có người thân, riêng mình tôi lại lẻ loi một mình ở trên xe, cảm giác cô đơn lạc lõng thật đấy. Tôi thấy thế giới này thật rộng lớn, còn tôi tôi lại quá bé nhỏ.

Tôi không về nhà ngay mà đi một vòng đến cuối bến xe, rồi mới bắt ngược xe lại, về nhà. Khoảng thời gian đó, tôi có thể bình tĩnh suy nghĩ lại về những

chuyện đã qua. Tâm trạng sẽ tốt hơn khi về đến nhà.

Lúc về nhà, đã là 7h30phút. Mẹ cũng đã đi làm về, như mọi lần mẹ đều hỏi xem bà như thế nào?, bà có khoẻ không?, thỉnh thoảng mẹ cũng có hỏi tôi có gặp bố không?. Những lần đó tôi đều trả lời rất chi tiết, gặp hay không gặp ông ấy tôi cũng sẽ nói thật. Nhưng riêng lần này, khi mẹ hỏi tôi:

"Thế xuống có gặp bố không?"

Đột nhiên tôi lại thấy khó xử, tôi nên trả lời sao đây, "có" hay "không". Tôi chỉ nhàn nhạt mở miệng:

"Lúc con xuống, hình như là không có nhà thì phải, còn cũng chả quan tâm"

Đối với mẹ, việc tôi không còn gọi tiếng "bố" cũng không còn lạ lắm gì nữa. Lúc còn nhỏ, tôi vẫn gọi là bố nhưng lớn rồi, nhận thức được, sẽ chẳng có người bố nào đối xử nói chuyện với con như ông ta. Nên từ đó tôi cũng không còn gọi vậy nữa, tôi thường gọi là "ông ta". Cụm từ này là quá dễ chịu với ông ta rồi.

"Ê, mày gặp rồi à" tôi nhìn nhỏ Trân, đúng là không thể giấu nó chuyện gì được. Vừa mới nằm trên giường, định ngủ một giấc, mà nó đã nằm bên cạnh hỏi tôi rồi. Tôi cũng không nói gì thêm chỉ "ờ" một tiếng.

Rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, bên cạnh là nhỏ Trân đang cắm đầu vào điện thoại.

Trong giấc mơ, tôi thấy hình ảnh ông ấy đang đứng đối diện với tôi, ánh nhìn giận dữ, trông mắt nhìn kĩ còn có cả tia vằn đỏ ở đó. Tôi không nghe rõ là cả tôi và ông ấy đã nói chuyện gì nhưng tôi lại có thể cảm nhận được, thân ảnh của tôi khi đó run lấy bầy. Tôi run đến mức ngay cả bản thân tôi lúc đó nhìn thấy cũng phải kinh sợ, tôi sợ đến tái mặt.

Rồi đột nhiên, ông ta bước lại gần về phía tôi, cánh tay đang băng bó vết thương giờ lên cao rồi giáng mạnh vào mặt tôi. Tôi cảm giác choáng váng, rồi vô thức lùi lại phía sau. Cố gắng giữ khoảng cách với ông ta rồi mọi tiếng động như im bật, tôi nghe rõ mồm một lời nói:

"Có bố như thế này, thì thà tôi không có còn hơn"

Đó là lời tôi hét lên với ông ta, rồi tôi bỏ chạy ra khỏi đó. Chạy rất nhanh như thể phía sau đang có ai đang đuổi theo tôi vậy, nhưng không chẳng có ai cả. Tôi thấy ông ta ngồi thụp xuống, ánh mắt đờ đẫn. Chứng kiến toàn bộ giấc mơ hãi hùng ấy.

Tôi đột ngột giật mình choàng dậy, mồ hôi đầy khuôn mặt. Tôi nhìn sang điện thoại, thấy đã 9h30. Tôi run rẩy, phía đuôi mắt có một chút nước, cố gắng lau đi không để bản thân bật ra tiếng khóc. Tôi rời giường, đi ra gian ngoài, ngồi trên bàn học. Nhớ lại giấc mơ.

Ngôi nhà tôi ở rất nhỏ, nhỏ đến mức, ngoài căn nhà dưới, gian nhà trên chỉ vền vện có hai gian nhà. Gian trong là giường ngủ, còn gian ngoài là bàn học, một vài vật dụng. Có lẽ là lúc rời giường ra gian ngoài, mẹ tôi đã nghe thấy tiếng động nên mới tỉnh dậy.

"Học à, muộn như vậy rồi" mẹ hỏi tôi.

"Vâng, con làm nốt bài tập hoá thầy Đức" tôi giật mình cũng nhanh chóng nói với mẹ.

Nhiều buổi tối, tôi vẫn lựa chọn cách học đêm cho dễ học, mẹ cũng không thấy lạ. Chỉ bảo tôi học nhanh, rồi còn đi ngủ.

Tôi không nói gì, tiếng thờ nhẹ nhẹ ở gian nhà trong khiến tôi yên tâm là mẹ đã ngủ say. Cầm lấy điện thoại, tôi quyết định vẫn nhắn tin với cậu ấy.

"Hào ..."

Tôi rất cần cậu ấy lúc này, dù cho hai người chỉ có nhắn tin. Mà không gặp mặt hay nói chuyện

-----chương đăng ngày 20 tháng 8 năm 2016-----

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Rất Cần Rất Cần Cậu!!! - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Tôi ngồi trước bàn học, tâm trạng khó chịu trong lòng. Mặc dù là đã gửi tin nhắn cho cậu ấy, tôi biết chỉ một lát nữa thôi cậu ấy sẽ đọc được tin nhắn của tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất sợ hãi, từ lúc tỉnh dậy sau cơn ác mộng ấy. Hình ảnh ông ấy tức giận tát tôi cứ luôn hiện lên trước mặt. Dù cho có cố gắng xóa bỏ nó đi chẳng nữa.

Cầm quyển sách trên tay, tôi cố ép bản thân tập trung vào nó nhưng vô ích. Tâm trạng tôi một nửa nghĩ về giấc mơ ấy, một nửa lại bị phân tâm về chiếc điện thoại.

Chờ đợi, chính xác là 12 phút sau, cậu ấy mới đọc tin nhắn của tôi. Thật lâu sau đó tôi mới bắt đầu cảm thấy hơi do dự. Phải chăng là tôi đã làm phiền cậu ấy? Có lẽ tôi không nên làm phiền cậu ấy thì hơn.

"Mi sao vậy?" Đọc tin nhắn này tôi đã khóc. Là lời nói thật lòng.

"Mi bận hả? Vậy không cần phải nói chuyện với ta đâu. Mi cứ làm việc của mi đi." Tôi nhấn.

Tin nhắn vừa gửi đi, cậu ấy đã đọc. Tôi chờ đợi, tự nhiên cảm thấy mình thật là giả tạo. Bề ngoài thì nói cậu ấy cứ làm việc đi đừng bận tâm tới mình. Nhưng tận cùng nơi trái tim lại ao ước, mong rằng cậu ấy sẽ không nói bận. Để được nói chuyện, kể với cậu ấy về giấc mơ vừa rồi.

"Đâu. Ta không bận, mi sao vậy, nói ta nghe." Vào lúc tôi cần cậu ấy nhất, cậu ấy sẽ luôn ở đó, nói chuyện với tôi. Ngay lúc này, tôi thật sự muốn cười thật to, cười vì cậu ấy đã nói không bận, cười vì tôi thật sự rất vui mừng.

Tôi kể cho cậu ấy nghe chuyện của mình: "Hôm nay, ta gặp lại ông ấy rồi. Nhưng mà ta thấy ông ấy bị thương ở đầu, cả tay cũng vậy nhưng mà ta lại không hỏi ông ấy một lời nào cả. Ta lờ đi. Coi như không thấy, vậy có phải là sai không?"

"Không, ta cũng sẽ làm vậy!"

"Trong mơ ta thấy ông ta lớn tiếng nói gì đó, ông ta giơ tay tát ta. Rồi chẳng hiểu sao lúc đó, ta lại hét lên là thà không có bố còn hơn gọi ông ta là bố. Bây giờ nó cứ lảng vảng trong đầu ta. Khó chịu quá."

"Mi nói đúng lắm. Giả sử ta mà vậy, nhất định...nhất định sẽ nặng lời hơn. Chứ không đơn giản là một câu như vậy đâu"

"Nhưng mà dù sao thì ông ta vẫn là bố. Chuyện mơ thấy ông ta, ta sợ nên không dám nói với mẹ."

"Nghe đây, đừng gọi ông ta là cha nữa. cứ coi như ông ta không tồn tại trong cái nhà này đi. Bố cái quái gì, thà không có còn tốt hơn."

"16 năm, ông ta cũng ở với mẹ con ta đã được 1 năm đâu. Ta cũng chẳng coi ông ấy là người trong nhà."

"BỐ ĐI. Ông ta KHÔNG XỨNG."

"Nhưng mà mẹ bảo dù sao thì ông ta cũng là bố."

"Mẹ nguoi bênh ông ta."

"Không. Mẹ không bênh. Ta không biết là khi gặp ông ta, nên lờ đi hay là chào một câu."

"Lờ đi. Thật đấy."

"Mi lại muốn ta với ông ấy gặp mặt là cãi nhau hả. Lúc ấy, mi lại làm bao cát tiếp nhé. Làm bao cát cho ta chuốc giận."

"Nghe ta nói đây, mi cũng đã bảo là ông ấy gần như là ít nói chuyện với mi, không quan tâm. Vậy nếu nguoi chào ông ta, liệu ông ta có để ý không? Yên tâm nhé. Ta nhất định sẽ làm bao cát của nhà nguoi."

"Mi nhớ nha, không được nuốt lời đâu đấy." Tôi cười rồi nhấn cho cậu ấy, tâm trạng tốt lên rất nhiều. Không còn cảm thấy khó chịu nữa rồi.

"=)) Yên tâm. Đàn ông con trai mà thất hứa thì không đáng mặt quân tử *móc nghéo*"

"*móc nghéo* mi là nuốt lời là không xong đâu. Nếu nuốt lời mi làm con này nhé *icon mặt chó* "

"Mi thấy ta xấu xa đến vậy sao?!"

"Không có, ta chỉ là thấy mi rất rất rất xấu xa thôi."

"Thôi. Thực ra ta biết mi thấy ta đẹp trai, không xấu xa, rất men :v Đừng có suy nghĩ trái ngược với thâm tâm của mình." cậu ta ầm đầu rồi.

"Gi á. Mi bị sốt hả *sờ trán*. Không được đâu mi ốm rồi ai làm bao cát cho ta bây giờ."

"Có sao đâu. 37° bình thường mà."

"Có mà 73° thì có."

"73° mà nằm nhấn tin với mi được hả. Ahii. Đồ ngốc."

"Dám nói ta là đồ ngốc mi chán sống à. Bao cát."

"..."

Chúng tôi nhắn tin nói chuyện cho tới lúc 11 giờ hơn. Cả hai mới đi ngủ. Cậu ấy chúc tôi ngủ ngon, trước khi off còn nói:

"Nhớ này. Mi không được buồn nữa. Chuyện tới đâu thì tới. Có ta làm bao cát để mi xả giận rồi. Cầm buồn. Buồn là anh đây chà đạp chết mi đấy!"

Tôi cười: "cảm ơn mi. Đã ngồi nghe ta phàn nàn."

"Muộn rồi. Mi ngủ đi. Cầm buồn đấy."

Tôi đọc dòng tin nhắn, có chút ra lệnh đó. Cũng rời khỏi bàn học. Phải rồi "tới đâu thì tới" dù sao thì tôi cũng không còn sợ hãi nữa. Mọi chuyện cứ theo tự nhiên đi. Tôi nằm trên giường, ôm chặt lấy mẹ, nằm suy nghĩ vẩn vơ về cậu ấy, rồi cũng thiếp đi.

Có ai đó đã từng nói "nếu như trước khi ngủ 30 phút mà được nói chuyện với người mình thích. Thì tâm trạng sẽ rất tốt, giấc ngủ sẽ ngon hơn"

Vậy tôi nói chuyện với cậu ấy cả 2 tiếng đồng hồ. Có phải là khi ngủ đã ngon lại càng ngon không?

-----Chương đăng ngày 3 tháng 9 năm 2016-----

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bản Tính Tò Mò --- Phần 1: Tôi Thích Cậu

Tâm trạng của tôi hôm nay không còn mệt mỏi, buồn bã như ngày hôm qua. Ngày hôm nay tôi tươi cười vui vẻ hơn trước cũng một phần vì sáng sớm đã nhận được tin nhắn từ một người. Không phải là vì dòng tin nhắn chúc buổi sáng, mà là vì ... người đã gửi tin nhắn đó.

Hôm nay ngày 9 tháng 6 năm 2016

Tôi bắt đầu nghĩ hè cũng được cả một tháng, hầu hết thời gian này, tôi chỉ quanh quẩn đi học hè vài hôm, ở nhà hoặc xuống chơi với bà, à mà khoan còn có cả một việc vô cùng, vô cùng quan trọng nữa, chính là nhắn tin với một ai đó.

Gần đây, cứ mỗi lần tôi cầm điện thoại là lại cười khúc khích, có lẽ là hơi lạ nên nhỏ Trần mới lần la dò hỏi tôi:

"Ê, nói chuyện với anh nào vui thế, kể nghe xem!"

Tôi phân vân, có nên kể cho nó nghe về cậu ấy không nhỉ:

"Nói chuyện với một người, mà không biết đâu, tò mò"

"Ồ, con gái ai mà chả có tính tò mò. Thế có kể không???"

"Kể thì kể, mà không được nói cho ai đấy!"

Nó cười xòa, rồi tôi cũng bắt đầu kể cho nó nghe về cậu ấy. Kể từ chuyện tình cờ bình luận về bài viết của cậu ấy, rồi nói chuyện nhắn tin, rồi trở nên thân thiết. Ngày nào cũng nói chuyện với nhau. Cái bản tính tò mò, chuyên bới móc chuyện của con bé ngày càng trỗi dậy, nó hỏi:

"Cho xin nick, xem đẹp trai không?"

"Để làm gì, định nói chuyện hả không cho"

"Thế mà nghĩ không nói, là tao không tìm được nick hả?"

Tôi rợn cả người. Con nhỏ này, một khi nó đã muốn tìm nick trai thì chỉ cần vài hôm nhất định nó sẽ tìm được. Không khéo, tôi sợ nó còn nói chuyện với cậu ấy, lỡ miệng mà nói xấu tôi với cậu ấy vậy tôi phải làm sao, vẫn nên thành thật khai báo với nó thì tốt hơn.

"TVV (Lee xin giấu tên nick của cậu ấy nhé). Lên mà tìm"

Nó te tòn, lên tìm nick của cậu ta. Tôi chỉ biết nhìn mà cười khò, lẽ ra từ đầu tôi không nên kể nó nghe mới đúng.

Một lát sau, trên tay nó cầm điện thoại, chạy vào ngồi cạnh tôi.

"Ủầy, đẹp trai thế, da trắng ghê, lại còn ... ớ dùng điện thoại giống mày kia."

Nó vuốt cằm, nhìn tôi ánh mắt nham hiểm. Tôi cũng giăng lấy điện thoại, xem thử. Đúng thật cậu ta dùng máy giống hệt tôi nhưng mà có gì lạ đâu, làm cứ như là chỉ có mình tôi dùng loại này vậy.

"Quen nhau trên mạng, cùng sinh năm 2000, lại còn thân thiết, cùng dùng điện thoại giống nhau, có khi nào sau này bọn mày yêu nhau không nhỉ???"

Lẽ ra thì, những lời này, nó chỉ nói trên thôi nhưng mà đến tối ngày hôm đó, tất cả những lời nó nói, nó đều cho là sự thật, cũng chỉ vì một dòng tus của cậu ấy.

Buổi trưa, tôi nhận được tin nhắn của cậu ta:

"Vànnnnnnnn" Nguyên văn là cả một dòng toàn là chữ n

Tôi vừa cầm điện thoại lên, bỗng nhiên gọi thẳng tên tôi. Lại còn kéo dài cả en mờ chữ en mờ. Cậu ta bị sao vậy. Tự nhiên tôi lại thấy hơi lo.

"Ta đây, mi sao vậy?"

"Chơi nổi chữ đi, ai thua làm theo lời người thắng!"

"Mi nghĩ xem ta có chơi không?"

"Ta đoán chắc chắn là có"

"Được, chơi thì chơi, sợ gì chứ"

"Nam nhường nữ. Cho mi nói trước."

"Ta chưa chơi bao giờ, mi nói trước đi"

"*há miệng* lần đầu tiên. Được. Vậy ta không khách sáo. Quạt trần"

"Trần nhà"

"Nhà xanh"

"Xanh lam"

"Lam lữ"

...

Hiệp 1 cậu ta thua. Phần thắng thuộc về tôi. Nhưng cảm thấy có vẻ như cậu ấy đang nhường tôi thì phải. Từ dễ như vậy nhưng cậu ta lại chịu thua.

Mặc kệ đi, dù sao thì cậu ấy cũng nhận thua rồi. Tôi cũng chẳng nghĩ nhiều. Việc nên nghĩ bây giờ chính là hình phạt giành cho cậu ta.

"Haha mi thua rồi. Đăng tus thôi."

"Chết rồi. Điều ta lo sợ cũng đã đến"

"Đề ta nghĩ xem nào. Đăng gì hay nhỉ. Mi cũng nghĩ đi"

"Mi mơ hả .v"

"Là mi thua còn gì. Mau mau nghĩ hộ ta đi"

"Thôi thì đăng đại "Hạo đẹp trai nhất nhì thế giới đi" *cười* " Tên Dương Nhật Hạo kia. rốt cuộc cậu phân biệt được đâu là phạt đâu là thưởng không vậy."

"Này, đây mà là phạt hả."

"Khó xử quá, chẳng nhẽ ta lại tự bôi cấu bản thân *vuốt cằm* ."

"Ai thua phải chịu vậy thôi. Ai bảo mi rủ ta chơi làm gì. Giờ thua than cái nỗi gì hả ."

"VẬY ĐI, HẠO MẶT DÀY VÔ SĨ XIN NHẬN LÀM ĐỆ TỬ CỦA ĐẠI CA VÂN XINH GÁI."

"LÀ MI TỰ NÓI ĐÂY NHÉ. MAU MAU ĐĂNG ĐI CHỨ. "

"HỪM VIẾT MẤY LẦN ĐÂY HẢ -.- "

"LẠI CÒN MẤY LẦN. MAY LÀ TA THẮNG CHỨ TA MÀ THUA CHẮC TÀN ĐỒI RỒI NHỈ. ĐĂNG MỘT LẦN THÔI. THẤY TA TỐT VỚI MI CHƯA HẢ "

"Ồi. Tốt lắm. Tốt lắm *icon mặt cười* "

"Quá khen. Quá khen. "

"Xong(((("

Chương đăng ngày 7 tháng 9 năm 2016

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tra Khảo Phần 1: Tôi Thích Cậu

Chương 15: Tra khảo Phần 1: Tôi thích cậu

Tôi bật cười, hóa ra cũng có ngày cậu ấy phải chịu thua tôi cơ đấy. Còn đang tính lên Facebook xem thử thành quả của tôi, thì nhỏ Trần đã từ đâu chạy vào:

"Ê! Vân tên Hạo đăng cái gì này!"

Tôi chồm người qua, nhìn vào màn hình điện thoại, xem ra cậu ta giữ lời phét, chưa đầy một phút mà đã đủ dũng khí để đăng rồi. Tôi vừa nhìn vừa cười, "đưa em gái bản tính tò mò" của tôi nghi hoặc hỏi:

"Liên quan đến mày đúng không?"

Tôi không đáp, chỉ lẳng lặng ngồi tiếp tục nhắn tin, mặc kệ nó độc thoại bên cạnh. Kể ra thì cũng là do cậu ta thua nên mới bị vậy, nhưng mà đã nhắc hấn đến tên tôi rồi mà tôi không nói gì có vẻ như không phải lắm nhỉ.

Tôi lại lục đục với lấy cái điện thoại, để lại một dòng bình luận:

"Chắc, thôi thì Vân cũng đành nhận Hạo làm đồ đệ vậy!"

Tôi cười như chưa từng được cười, chắc chắn là có một người nào đó đang tức đến sôi máu cho mà xem.

Quả nhiên, chỉ được một lúc, cậu ta đã trả lời bình luận của tôi:

"Thù này nhất định phải trả."

Rồi cũng một lúc sau, cậu ta chắc là tức không chịu được nữa, nhắn tin rủ tôi chơi lại, tôi thì đắc ý cười, chơi lại thì chơi lại chứ, tôi đây cũng chẳng sợ. Liên tiếp mấy lần tiếp theo, cậu ta chơi thua tôi hàng loạt.

Còn tôi lại nổi tính từ bị, cũng không phạt gì cậu ấy ấy cả, nếu không chắc là bạn bè của tôi sẽ giết tôi mất, khi vừa mới onl đã toàn là bài viết liên quan đến tôi.

Hôm sau, vừa mới tới lớp học, tôi còn chưa kịp nghỉ ngay lập tức đã bị hai đứa bạn bàn trên quay xuống tra khảo rồi.

"Nói mau, quen anh nào trên face thế hả. Lại còn nhận làm đồ đệ nữa thế hả?"

tụi nó đồng thanh làm hại hai cái lỗ tai của tôi.

"Con trai à. Đẹp trai không. Ở đâu đấy, sao quen được" nhỏ Quan lại nói thêm.

Tôi nhìn tụi nó, khổ sở không biết phá nói gì. Trời ạ, chỉ là một dòng tus thôi mà.

Còn chưa kịp nói, thì cậu bạn Lâm Tường, bạn thân học từ mẫu giáo của tôi đã thêm một mồi xăng rồi, cậu ta mở nick "đồ đệ" của tôi ra. Giờ trước mặt hai đứa bạn.

Nhìn chăm chăm vào nó, tôi chợt dự cảm không lành. Thôi xong rồi. Bảng thông tin của cậu ấy có ghi tôi là thú cưng của cậu ta. Lỡ chẳng may tại nó đọc được là xong luôn. Cả cái lớp này sẽ biết tin tôi quen bạn trai trên mạng, có phải là giết người không đao không.

Tôi nuốt nước bọt cái ực, lo lắng thành thật khai báo:

"Người ta tên là Hạo, là con trai được chưa?"

Sáu con mắt nhìn tôi. Tò vè. Chăm chú lắng nghe. Nhất là cái tên Lâm Tường đáng ghét kia, vẻ mặt ngây thơ vô số tội của cậu ta khiến tôi phát điên lên. Vẫn chưa đủ với chúng nó:

"Cao 1m78, ở X. Sinh năm 2000" tôi nói tiếp.

"Ồ, thế sao mày lại làm thú cưng của nó."

"Cái này...tao....thì tên ý bảo là gọi thế nghe đáng yêu, hay mà"

Tụi nó nghe xong, nhìn tôi rồi chán nản quay đi chỗ khác. Ồ có gì sai à. Soa lại tò vè ghê sợ thế.

Mà chẳng sao dù gì thì tôi cũng thoát được nạn này.

Nhưng mà có vẻ như họ muốn tôi tiếp tục gặp nạn hay sao đấy?

Tôi tan học, trở về nhà, với tâm trạng thoải mái. "Ting" bạn có tin nhắn.

Tôi mở ra đọc là Minh Khuê. Nhưng tôi vẫn quen gọi là "bé" hơn. Nói sơ sơ một chút thì bé cũng là một người bạn tôi quen qua mạng. Cả hai nói chuyện có khi còn thân thiết hơn cả bạn thân ngoài đời của tôi ấy chứ. Nói đúng ra, tôi quen bé còn trước khi cả nói chuyện với cậu ấy. Cả hai thân đến mực hiểu rõ nhau từng li từng tí giống như tôi và cậu ấy hiểu rõ lịch trình hàng ngày của nhau vậy. Chắc là bé cũng đọc được vụ "đồ đệ" kia rồi thì phải:

"Vân! Bé vừa thấy Vân kết nạp đồ đệ xong!"

Sặc! Tôi thì là chưa từng dính vào vụ tin tức nào mà mức lan truyền nhanh như thế này.

"Ày da. Không phải a. Chỉ là bọn Vân chơi nói chữ thôi mà. Ai thua đăng tus vậy thôi à!" Tôi nói rõ vẫn đề.

Cứ nghĩ là bé sẽ cho qua, ai dè, tôi vẫn chưa được tha:

"Chơi nói chữ? Mà sao phải đăng như thế hả?"

"Thì ai thua là phải đăng tus như người kia nói. Vân cũng có nghĩ ra cái đó đâu. Là cậu ta tự nhận mà!"

"Cậu ta á. Chà. Vân quen được cả con trai luôn hả!"

"Ừ. Cũng tình cờ là dân ngôn, tình cờ nói chuyện thôi. Mà Vân không có bỏ bé mà ngoại tình đâu nha. Khỏi lo. Khỏi lo."

Tôi chọc bé. Thỉnh thoảng cả hai vẫn thường trêu nhau này nọ, gọi nhau là người tình, người yêu. Cũng may mà có chiều này đánh lạc hướng bé. Chứ không chắc còn lâu ông trời mới cho tôi thoát khỏi cái ải lần này. Người ta thường nói. Một khi con gái mà nói chuyện thì dù cho có nhiều thời gian thế nào vẫn không đủ. Quả thật là vậy, chúng tôi nói chuyện đến quên hết cả trời trăng mây đất gì luôn.

-----Hết chương 16-----

Chương đăng ngày 18 tháng 9 năm 2016

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Vợ - Chồng --- Phần 1: Tôi Thích Cậu

Nói chuyện với bé cả tối. Nhìn đồng hồ còn 15 phút nữa là đã 8h30 rồi, tôi gấp gáp, chạy đi tắm rồi quay lại bàn học. Thường thì tầm giờ này, chúng tôi thường hay nhắn tin cho nhau. Tôi phân vân, có nên chủ động nhắn tin trước không nhỉ, mọi khi toàn là cậu ấy chủ động nói chuyện trước. Mặc dù lúc nào cũng onl trước cậu ấy, nhưng lại chỉ có vài lần tôi bắt chuyện. Cầm máy trên tay, tôi lăm lăm, nếu như cậu ấy onl thì lần này tôi sẽ nhắn trước.

Nick cậu ấy vẫn chưa sáng, onl 10 giờ trước. Tôi chán nản, chờ đợi quả là thử thách sự kiên nhẫn của người ta mà. Tôi bỏ điện thoại qua một bên, tập trung vào mẫu vẽ tôi đang vẽ dở, cố gắng giết thời gian khi đợi cậu ấy. Đang mải mê nhìn lại mẫu vẽ vừa mới hoàn thiện, thì điện thoại tôi chợt rung nhẹ. Dù để tôi nhận thấy có điều gì đó.

Nhìn màn hình, chỉ thoáng qua thôi là tôi đã nhận ra ảnh đại diện trò chuyện của cậu ấy xuất hiện trên màn hình.

Tôi buông ngay bản vẽ, về mặt mừng rỡ, mở tin nhắn.

"Lão bà! Mi đâu rồi?"

"Ta xin mi. Đừng gọi lão bà nữa!"

"Choi nói chữ đi. Ta nhất định phải phục thù."

"Không sợ thua nữa hả. Mà rù ta chơi."

"Ta đây có gì mà phải sợ hả?"

"Vậy ta trước nhé!"

"Được. Nam nhường nữ."

Tôi đảo mắt, cố gắng tìm một từ thật khó.

"Hộp sữa"

"Sữa chua"

...

"Cái bụng." tôi nhắn.

"Bụng bự."

Đây gọi là tự đào hố chôn mình có phải không nhỉ. Tôi nhìn dòng tin nhắn mà miệng méo xệch. Tôi bí từ. Bự thì làm sao mà nói được. Cậu ta dám dồn tôi thua. Mặc kệ nó liên quan không, tôi gỡ bừa:

"Bự to."

Tên Hạo gửi một mặt cười to đùng.

"Giờ đây. Đã bự lại còn to nữa hả mi."

"Ai bảo mi chọn từ bự làm chi *icon mặt khóc*."

"Rồi sao. Chịu chưa."

Tôi méo máo nhắn:

"Rồi thua. Ta thua."

Nhưng mà Hạo đẹp trai. Mi phạt nhẹ thôi nha. Ta là con gái đấy."

Tôi nài nỉ. Ai biết được cậu ta nghĩ ra cái trò gì phạt tôi. Thôi thì ăn nói ngọt một xíu, biết đâu cậu ta nương tay thì sao.

Tôi nài nỉ. Nhưng cuối cùng kết quả vẫn là phải đăng. Cậu ta nhất định là đang kiếm có trả thù tôi mà.

"Hê hê. Đăng 1 lần "Vẫn muốn làm cô dâu của Hạo". Tag cả ta vào."

"Này. Hạo kia. Sao lờ lờ nào!!!" tôi dám cá là sẽ có kết cục bi thảm. Nhưng tôi không nghĩ đến nó lại thành ra thảm hại như thế này.

"Mau làm đi. Nhanh nhanh."

"Ta hờn mi."

"Làm đi người đẹp."

"Rồi đó. Hết đời tán trai của ta rồi còn đâu "

"Haha khỏi tán đi nhé. Lão bà!"

"Mà thôi. Mi cũng hết đời tán gái luôn mà. Như nhau cả thôi."

"Hừm. Đúng rồi."

"Cho mi chờ."

"Chưa chờ đâu."

"Nhà người thêm vài lần như ta mới chờ chứ gì." tôi nhấn. Nhìn dòng trạng thái, tôi chán nản. Cứ nghĩ là sẽ được cậu ta, ai ngờ tôi lại là người bị cậu ta chọc tức.

Vừa đăng xong, tôi phát hiện là có ba người bạn đã nhìn thấy nó. Xong rồi, có mỗi chuyện đồ đệ mà đã bị hỏi vặn vẹo, bây giờ thêm cả vụ cô dâu này nọ. Sẽ khó sống rồi.

Nghĩ đến nó tôi lại bật cười. Trong lòng lại có gì đó vui vui, cũng lại một chút gì đó tức giận. Đúng là con gái sớm nắng chiều mưa.

Nguyên cả buổi tối hôm ấy. Tôi không tài nào tập trung vào bài tập về được, dòng chữ ấy cứ như được lập trình chạy qua chạy lại trong đầu tôi. Nó đeo đuổi tôi cho đến khi tôi đi ngủ.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy việc đầu tiên chính là chạy ngay xuống giường vò lấy chiếc điện thoại. Tôi nhìn một loạt bình luận mà khuôn mặt chuyển thành đủ thứ màu:

"Đại tẩu." Là bạn của cậu ấy.

"Sao từ thú cưng mà lại lên chức thành vợ thế này hả." đây là của một người em của cậu ta bình luận. Tôi cũng thắc mắc liệu có phải là em ngoài đời của cậu ấy không, bởi ngoài tôi làm "thú cưng" của cậu ấy, thì tôi có thấy ghi mục Mi Từ là em của cậu ta.

"Giờ đây. Từ khi nào mà Vân có ý định lấy chồng thế hả." Là đứa bạn của tôi nhấn.

Mới đọc có ba bình luận mà tôi đã cảm thấy như cả thế giới đang chĩa mũi về phía tôi rồi. Tôi không dám đọc thêm những bình luận ở phía dưới nữa.

----Chương đăng ngày 27 tháng 9 năm 2016----

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thích Cậu Thật Rồi Phần 1: Tôi Thích Cậu

Tôi e ngại, có nên trả lời giải thích không nhỉ nhưng mà là cậu ta bày ra trò này mà. Sao tôi lại phải đi giải thích chứ, cậu ta mới là người nên giải thích mới đúng. Vậy nên, tôi quyết định mặc kệ cậu ấy, cho cậu ta tự chịu.

Tôi lại off. Quay người ra thì chạm mặt đúng nhỏ Trần. Nó đứng lù lù ở phía sau lưng tôi từ bao giờ. Nhìn chăm chăm vào tôi, khuôn mặt ban nãy vì thấy có người gọi làm "đại tẩu" hiện tại vẫn hơi đỏ. Tôi lúng túng, không biết làm gì đành cầm mặt vào điện thoại.

"Thích tên đó rồi hả. Lại còn muốn làm "cô dâu" nữa cơ à."

Tay bấm điện thoại tôi e dè không biết trả lời nó làm sao, chẳng nhẽ lại nói là bị ép nhưng mà thực ra thì tôi cũng cảm thấy có chút gì đó vui vui trong lòng.

"Chỉ là viết chơi thôi, có gì đâu!"

Rồi tôi đi ngang qua người nó, bỏ ra ngoài.

Đột nhiên điện thoại vang lên tiếng tin nhắn, tôi quay lại đụng phải ánh nhìn của nó, nó le lưỡi, nhanh tay chụp lấy cái điện thoại của tôi.

"Trà đây, có tin nhắn để tao đọc đây!"

Nó không nghe, nhất quyết túm chặt lấy cái điện thoại.

Điện thoại của tôi vốn không có cài mật khẩu, nó mở ra trước con mắt có chút chột dạ của tôi. Ai biết được tin nhắn đó có phải là do "tên bao cát" của tôi nhắn đến không. Nếu đúng chắc chắn tôi sẽ không yên với nó mất.

Nó nhìn màn hình, rồi đứng như bị điểm huyết vậy:

"Ai nhắn đây?"

Tôi sốt ruột hỏi.

Nó không trả lời. Tôi nhìn vào màn hình:

"Vợ ời~~~~".

Từ khi nào mà cậu ta đổi cách xưng hô với tôi vậy. Lại còn là "vợ" nữa chứ, khuôn mặt tôi bây giờ không chỉ là chút đỏ nữa rồi.

Tôi cướp lấy cái điện thoại, leo lên giường trùm chăn ngăn cho Ôn Trân có cơ hội lân la, dò hỏi.

Tôi nhìn màn hình, cười tủm tỉm một mình, tôi không biết tại sao khi nghe câu "vợ" của cậu ta tôi lại cảm thấy vui đến thế. Có phải là tôi không còn đơn thuần chỉ là quý mến cậu ấy nữa, mà là tôi đã thích cậu ấy mất rồi.

Đúng là con gái nghĩ là thế này nhưng lại làm một kiểu, thích cậu vậy đó, vui lắm mà vẫn còn giả bộ kiêu ngạo, tôi nín cười cố nhấn dòng chữ:

"Này, này, ai là vợ ai hả. Ta nhận làm vợ mi bao giờ hả?"

"*cười* dù sao thì chúng mình cũng làm vợ chồng rồi."

"Hồi nào." Tôi chối đây đẩy.

"Hôm qua, là ai đòi làm cô dâu hả. Là vợ chứ còn ai." Cậu ấy nhấn.

"Này nhé. Ai thêm làm vợ mi chứ."

"Thôi! Chồng biết vợ cũng muốn mà!"

"Ta muốn

.

.

.

.

.

.

Giết mi ngay bây giờ."

Tôi vừa cười vừa nhấn. Bên ngoài cái chăn, nhỏ Trân đang tức tối tìm cách để hỏi về vụ "Vợ - Chồng" của tôi và cậu ấy.

"*cười* vợ ơi!" Cậu ta lại vậy rồi.

Dù sao thì cũng chỉ là đùa thôi mà. Nếu như tôi gọi cậu ta là chồng cũng chẳng sao đâu nhỉ? Mà có sao đi nữa thì cũng chỉ có người nói chuyện là tôi và cậu ấy biết. Không có vấn đề gì đâu, tôi thầm khích lệ mình và tự lấy lý do đó để gọi cậu ấy là "chồng" mặc dù "ông chồng" này chưa hề biết mặt mũi tôi ra làm sao, chỉ có tôi là biết mặt cậu ấy - nhìn một lần vẫn được tính nhĩ.

Tôi lấy đủ can đảm nhấn:

"Chồng đừng gọi vợ nữa. Vợ ngại"

(bây giờ đọc lại công nhận Lee cũng cảm thấy ngại thật. Cơ mà lúc ý mặt dày gọi người ta làm "chồng" rồi mà còn lấy cớ là ngại. Đúng là chỉ có Lee mới

thể thôi)

"Vợ ngại gì chứ. Thấy chưa chồng có ngại gì đâu nào!" (Au: phải rồi, vô si biến thái như cậu sao mà ngại được).

"*bóp* thôi chết. Vợ lỡ tay chồng bị tát có đau không? Vợ không cố ý!" Tôi nhún, rồi gỡ cái chăn trùm đầu ra, trời nóng chết ngất ra chỉ tại cậu ta mà tôi phải thành ra vậy. Ôn Trân đang chuẩn bị đồ ăn, tôi cười vui vẻ đi ra chỗ nó.

"Chồng không đau *cười* ".

Tôi tức đến học máu. Nhỏ Trân thì đang ngồi ăn sáng trước mặt tôi, nói thể chứ từng hành động của tôi là nó để ý hết. Vậy nên phải thật cẩn thận, dù thể nào vẫn phải bày ra vẻ mặt thản nhiên mà ăn. Lúng túng đỏ mặt là nó sẽ cướp ngay cái điện thoại.

"*bóp* *bình* *bụp* ngu chưa chồng. Ai bảo ngồi đấy làm chi để vợ đập trúng hả. Đâu lắm chứ gì. Ăn nói lung tung là phải chịu thể đấy chồng." Tôi bày ra khuôn mặt vô tội nhún.

"*cười* chồng không đau. Vợ đá chồng hả. Chồng chả thấy có gì là đau cả. Vợ đập thể có đau chân không? *cười*." (cười cười cười. Lúc nào cũng cười. Cậu cười cho ghen luôn đi.)

"*trùng mắt* Chồng cười lần nữa xem!"

"Chồng biết, vợ thích nhìn chồng cười mà *cười*."

"*cười đều* chỉ chồng hiểu vợ thôi. Nhìn chồng cười vợ muốn cho chồng ăn dếp lăm." Thực ra nói thể thôi. Cho dù có gặp nhau ngoài đời nhất định tôi cũng sẽ không nở mà cầm dếp đánh vào khuôn mặt đẹp trai của cậu ta đâu *cười*.

"Vợ à. Vợ nở sao?"

"Cười suốt từ nãy tới giờ chồng muốn ăn mấy cái và đây chồng *cầm dếp* " Tôi vừa ăn vừa nhún. Đôi diện nhỏ Trân vừa ngấm tôi vừa ăn.

"Chồng chỉ ăn vợ thôi *cười* ".

Cậu ấy nhún. Tôi nhìn tin nhún, đột nhiên cảm thấy ghen ghen. Tôi ho sặc sụa vì câu nói ấy. Nhỏ Trân tò mò, nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi ấp a ấp úng quay phắt mặt đi. Lấy có ăn xong lần ra chỗ khác.

"Vợ đang ăn mồm chồng mồm không. Vợ bón cho chồng ăn." (dám cá là chưa có cặp đôi nào mà nói chuyện quan tâm nhau như cái đôi này. Quan tâm nhau đến sợ) Tôi nhanh chóng chuyển đề tài.

"Có chứ. Vợ ăn chồng cũng phải ăn chứ. Tốt quá, thương vợ *há miệng* "

"Aa...chồng há miệng ra xem nào. Không ăn hả. Vậy vợ ăn ha. Chồng nhìn vợ ăn đi."

"Không sao. Nhìn vợ ăn là chồng no rồi.". Tôi ngồi cười, cũng đừng nói chuyện tại đây. Tôi cần chuẩn bị còn đi học nữa. Không thể cứ ngồi nói chuyện như vậy mãi được.

----Chương đăng ngày 1 tháng 10 năm 2016---

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Két Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thích - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Chương 19: Thành thật- Phần 1 Tôi thích cậu

Buổi chiều, tôi đi học hè như thường lệ. Đám bạn thân nhìn tôi bằng con mắt ngờ vực, còn tôi lại bày ra khuôn mặt vô tội bước về chỗ ngồi của mình. Đừng làm như cả thế giới đàn chĩa mũi về phía tôi như vậy chứ ?

Chỉ là một dòng trạng thái thôi mà...Em gái đã không tha cho tôi rồi, ngay cả đám bạn thân của tôi cũng muốn biết về cậu ấy nữa là sao?

Trôi qua tiết 1 vẫn chưa thấy đám bạn tôi lần la hỏi thăm. Tại nó không hỏi không có nghĩa là không muốn biết a!!! Tôi cầm cuốn truyện trên tay, mắt lại đảo một lượt, chính xác là nhỏ Thy và nhỏ Quan đang chống cằm nhìn tôi tính ra cũng đã 5 phút rồi.

" Không thấy môi à ". Tôi hỏi.

" Có ". Hai đứa chúng nó đồng thanh.

" Thì quay lên đi, tao có bắt chúng mày ngắm tao đâu??? Tôi nói rồi lại cắm đầu vào cuốn truyện.

" Không muốn nói gì thêm à ". Tô Quan hỏi tôi, nhỏ Thy cũng nhìn tôi.

Tôi chép miệng. Thy nhìn tôi, Quan cũng nhìn tôi như thể muốn nhìn thấu tim can của tôi vậy.

" Bọn tao chơi nổi chữ, ai thua phải đăng thôi "

" Ê Quan, lên thử xem đẹp trai không ????? " Thy vỗ vai nhỏ Quan nháy mắt nhau.

" Xem làm gì ".

" Xem đẹp trai không mà lọt vào mắt xanh của Vân nhà ta ".

" Bọn mày làm mẹ tao à!!!? "

" Không, nhưng mà dù gì sau này mày lấy chồng chả mời tao ". Hai đứa nó nhe răng cười te tòn.

" Ồ thế xem cho chán đi nhé, xem cho chúng nó biết chúng mày mê trai cỡ nào ". Tôi hồ hững nói.

" Túng ". Tiếng trống vang lên, cắt đứt cuộc nói

chuyện của chúng tôi.

Tôi quay lại với việc học, thi thoảng lại nghĩ đến câu nói: ' Vợ ời... '!!! của một người nào đó. Rồi lại khúc khích cười. Phía bàn trên, hai đứa bạn thân theo quy luật cứ 5 phút lại quay xuống nhìn tôi một lần.

Tan học, tôi trở về nhà. Trừ việc " hỏi thăm " về câu nói " tỏ tình " ấy thì mọi chuyện vẫn diễn ra một cách bình thường.

Tôi ngồi vào bàn học mà đầu óc lại nghĩ đến chuyện khác.

Phía ngoài cửa vang lên tiếng thảm thì của ai đó. Tôi quay lại, là Tú Vãn, hàng xóm nhà tôi, ba chị em chạc tuổi nhau nên khá thân. Tôi hay gọi nó là " Xù "- biệt danh này cũng có từ lâu rồi. Chỉ biết là từ nhỏ tôi đã gọi nó như vậy và hình như là chưa bao giờ tôi gọi thẳng tên thật của con bé.

" Gái ơi, sắp lấy chồng rồi hả? ".

Nó chạy vào trong nhà, với cách gọi này tôi cũng chẳng thấy làm lạ và coi đó là biệt danh luôn rồi. Ba chúng tôi đều gọi biệt danh của nhau, Xù gọi tôi là "gái ơi" (nghe hơi ghê nhỉ). Tôi liếc nó, lại là cái bản tính tò mò:

"Ừ! Sắp rồi. Chuẩn bị tiền mừng đi là vừa." Tôi hùa theo.

"Anh nào?" Nó hỏi tôi.

"Ồ Quảng Nam! Xuống đây mà ngắm!"

Tôi kè. Chuyện của nhau, ba chị em tôi đều kể cho nhau nghe. Và chưa từng giấu nhau chuyện gì. Chuyện của Dương Nhật Hạo, tôi cũng không muốn giấu bọn nó. Tuy là, thực ra thì tôi có chút không tự nguyện lắm.

"Xa thế! Sau này không đi đưa dâu đâu?"

Nó cười, Ôn Trân ngồi cạnh cũng cười theo. Tôi lừ hai đứa nó, hình như thứ liên quan đến tôi mà chúng nó tò mò nhất định chỉ có một chuyện chính là việc tôi lấy chồng.

"Haizz! Còn xưng vợ chồng cơ mà."

Cái Trân thêm lời. Tôi quyết định không lên tiếng, càng nói chúng nó sẽ càng hỏi thêm mà thôi.

Hai đứa chúng nó cũng không nói gì, chụm đầu vào nhau chẳng biết đang bàn cái gì nữa. Và tôi chỉ biết là qua cái cách mà chúng nó nhìn tôi thì đó không phải là điều tốt lành gì.

"Gái ơi! Cho mượn điện thoại!"

"Làm gì?" Bọn nó lại định bày trò gì? Tôi không dám nghĩ đến.

"Mượn lên face lát. Em có việc."

Tôi đưa cho nó rồi quay ra làm bài. Phía bên cạnh dường như có một âm mưu đã được lên kế hoạch.

Khi tôi hoàn thành bài tập cũng là 9h kém. Hôm nay chính tôi vẫn chưa nói chuyện với nhau. Điện thoại của tôi thì hai đứa chúng nó vẫn giữ khư khư như báu vật. "Vợ ời~~~~". Nhỏ Trần đột ngột hắng giọng.

Tú Vần ở bên cạnh cũng lơ đãng cái điện thoại đang sáng của tôi lên. Cười đắc ý. Còn tôi thì như bị điện giật nhảy từ trên bàn học xuống dưới, giằng mấy cái điện thoại rồi chạy đi.

Bao nhiêu lúc nhẩn cậu không nhẩn, sao cứ nhẩn cái lúc tôi không cầm thì nhẩn là sao? Sáng nay thì là Ôn Trần, tối lại là Tú Vần.

"Vợ ời~~~~"

lại là cái từ này.

"Ghê quá đi".

Sau khi giành lại chiếc điện thoại, tôi dùng tốc độ ánh sáng, trả lời tin nhắn. Nhanh chóng đặt mặt khẫu, ngay cả chính tôi cũng không ngờ con số hiện lên trong đầu tôi lại là ngày tháng năm sinh của cậu - ngày 21-4-2000

Phía bên cạnh, hai cặp mắt sau khi xác định rõ ràng là không thể mở được máy thì chán nản bỏ đi. Trước khi đi chúng nó nhìn tôi bằng ánh mắt tò mò hét lên rằng:

"Dương Nhật Hạo"

sau đó mới chạy đi

Tối đó chúng tôi nói chuyện rất lâu. Không lộn xộn phong phú về cách gọi như mọi hôm, hôm nay chúng tôi một câu chồng, hai câu vợ. Cảm giác như đôi tình nhân đang yêu xa vậy. Kể ra thì gọi như vậy cũng có cái hay, bản thân tôi thì nhận ra rằng tôi đã không còn đơn thuần chỉ coi cậu như một người bạn ảo nữa rồi.

End chap 19. Truyện đăng ngày 2 tháng 11 năm 2016

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dọa Ma - Phần 1: Tôi Thích Cậu

Hôm nay, tôi được nghỉ học chẳng biết làm gì cả. Chợt tôi nhớ ra còn vài bộ phim ma nổi tiếng mà tôi vẫn chưa xem, tôi quyết định sẽ xem nó, cũng như giết thời gian luôn. Mọi người thường bảo tôi là dị bởi vì xem phim ma dù cho bên ngoài trời có sáng như thế nào thì bản thân vẫn có chút sợ hãi. Tôi thì khác, ngồi xem phim ma đến những cảnh giật thót tim lại phá ra cười, cười đến chảy nước mắt.

Ngay bây giờ, hình ảnh của con ma nữ bất chợt xuất hiện trên màn hình lại khiến tôi bật cười. Tôi xem từ sáng đến trưa, ăn cơm xong, lại xem từ trưa đến tối. Tổng cộng tôi xem được "búp bê ALABELL phần 2", phần 2 của "ÁM ẢNH KINH HOÀNG", "MA CÂY" và 3 tiếng cho "sự trở lại của bầy cừu". Lúc tôi kết thúc việc xem phim cũng chập choạng tối, chẳng biết làm gì, tôi online facebook.

"Anh rê đâu rồi nhĩ? Mà đề Văn nhà ta thần thờ thế kia"

Tôi giật mình quay ra phía sau, bình thường tôi sẽ không như vậy chắc do vừa xem phim ma xong trong đầu luôn tưởng tượng có người đứng sau mình nên vậy. Tôi sợ thót tim, có ma thật và sau tôi có tận 2 con chứ chẳng đùa, là Tú Vần và Ôn Trần đang bày ra bộ dáng thần bí nhìn tôi.

"Ê Văn, mày nói chuyện với nó mãi không chán à ?". Đột nhiên Ôn Trần hỏi tôi

Tôi cũng suy nghĩ lan man, thực tế thì chẳng bao giờ tôi cảm thấy chán cả, tôi chỉ mong thời gian ngừng trôi để tôi được nói chuyện với cậu ấy, sẽ có những lúc chúng tôi nói chuyện mà chẳng biết đang nói về chủ đề gì, có những lúc chúng tôi sẽ kể chuyện của nhau cho đối phương nghe hay đôi khi lại rơi vào trầm lặng, giống như khi tôi bất lực về chuyện của "ông ta" lẳng lặng khóc một mình nhưng bên cạnh luôn có chiếc điện thoại - nơi có một người con trai, cậu ta sẽ nhận làm "bao cát của tôi" sẽ luôn bên tôi khi tôi buồn. Còn dặn tôi thì là không được khóc một mình. Cậu ta tốt như thế. quan tâm, hiểu tôi thì bảo tôi chán thế nào được chứ.

"Gái ơi, chị cũng phải cho em gái xem mặt anh rở nữa chứ?". Tiếng cái Văn vang lên khiến tôi bừng tỉnh.

"Có gì mà xem. Tin nhắn riêng tư không được xem". Tôi gạt phăng ý định của chúng nó.

"Em đi phò mẹ chị". Nó đe dọa.

"Kìa, ai lại làm thế, xem một tí thôi chứ gì, chỉ xem đoạn vợ chồng thôi nhớ!". Tôi cười trừ, mẹ không thích tôi quen bạn cơ mà, mẹ mà biết chuyện tôi xưng vợ chồng chắc tôi hết đường sống mất, nhất định không thể để mẹ biết được.

"Ok. Người ta chỉ xem cái ý thôi, thêm vào mấy cái ta-mi của bọn mày." Ôn Trần nói.

Tôi đưa cho chúng chiếc điện thoại. Chúng nó nhìn nhau rồi mỗi đứa một vai.

"Vợ muốn hôn chồng gì. Chồng biết mà. Sức hút của chồng mạnh lắm." Ôn Trần lên tiếng vào vai của Dương Nhật Hạo.

"Chồng này, ai thêm hôn chồng hả?" Tú Văn vào vai của tôi, nó uốn éo nói, cười toáng lên.

Cứ vậy chúng nó mỗi đứa một dòng. Tôi ngán ngẩm ngồi bên cạnh chống cằm xem chúng nó thử vai.

Mãi cho đến đoạn chúng tôi chúc ngủ ngon nhau chúng nó vẫn chẳng hề có định buông tha.

Tôi lao tới, rồi nhanh chóng chạy chân đất ra ngoài.

Hai đứa nó cũng đuổi theo tôi, cũng may là tôi còn cách chúng nó một đoạn. Nó hò hét gọi quay lại tôi cũng mặc kệ. May là vị cứu tinh của tôi xuất hiện, mẹ gọi chúng tôi quay về, con gái ra đường buổi tối không tốt, mẹ bảo vậy. Cả ba đứa tôi đi sau mẹ nghe giảng bài, tuy vậy cũng nhờ có mẹ mà qua nạn thoát nạn.

Chúng tôi ngồi nói chuyện được một lúc thì Xù cũng phải. Ôn Trần thì đi làm bài tập, còn tôi, tôi đang nhắn tin với một người.

Đang nhắn tin vui vẻ đột nhiên trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh một con ma nữ, tự nhiên trong lòng tôi lại thấy hơi sợ sợ. Mọi lần tôi xem phim ma tôi có sợ như vậy đâu cơ chứ, hay là vì đang nói chuyện với cậu ấy, tôi lại muốn làm nũng với cậu ấy.

"Chồng ơi, chồng tin có ma không?". Tôi hỏi một câu chẳng liên quan.

"Vớ vẩn, sao vợ hỏi thế". Cậu ấy nhắn cho tôi.

"Hôm nay, cả ngày vợ chỉ xem phim ma. Bây giờ trời tối, vợ sợ *icon mặt buồn*".

"Vợ sợ thì còn xem làm cái quái gì! Đã yếu còn ra gió". Cậu ta chế nhạo tôi phải không???

"Tại có người bảo xem nên vợ mới xem chứ!!!"

"Hay là để chồng ngủ cùng: v"

"Chồng hăm vừa thôi. Nhà người là đồ dè xòm". Tôi nhắn lại.

"Chỉ là ngủ cùng thôi mà người ta có làm gì đâu"

"Ta hay ôm những ai ngủ cùng lắm a. Mi đang làm ta nghĩ theo chiều hướng xấu nha". Tôi nhắn lại.

"Anh đây nói là ngủ cùng chứ không nói là cho cô em ăn đậu hũ đâu nhé!"

"Đồ chết tiệt nhà mi! Đã vậy ta cóc ngủ nữa". Chắc thực ra tôi chỉ nhanh miệng vậy thôi, chứ tôi nào dám thức đêm. Hôm sau tôi còn phải đi học nữa.

"Mi thử đếm cừu đi. Hoặc là đếm smile cũng được :v". (Smile là tên cậu ấy dùng trên Facebook khi giới thiệu về bản thân)

"Nghĩ đến mi thì ta nhớ ma còn hơn"

"Ồ, vậy mi NGỦ NGON nhé. Hãy mơ về MA". Cậu ta nhắn.

"Hạo kia, sao mi nỡ...!"

Cậu ấy trấn an tôi.

"Mi cứ nhắm mắt lại, đừng nghĩ đến nó nữa thì sẽ không sợ"

"Ta biết rồi, mi ngủ ngon nhé". Tôi ngược nhìn đồng hồ, cũng đã hơn 23 giờ rồi, muộn quá rồi.

-----End chap 20. Chương đăng ngày 3 tháng 11 năm 2016-----

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Lại thêm một tuần nữa trôi qua ,chúng tôi ngày nào cũng nói chuyện Cuộc sống của tôi cũng dần trở nên không thể thiếu cậu ấy. Gần hai tháng nói chuyện với cậu qua những dòng trạng thái luôn nhắc đến nhau , những lúc cả hai tươi cười kể từ cuộc sống riêng, tình cảm tôi dành cho cậu ấy ngày càng lớn dần. Nhưng dù cho chúng tôi có cố gắng giữ liên lạc như thế nào, thì cũng sẽ có một ngày, tôi phải kết thúc mối tình ảo này - mối tình tuổi 16.

Câu ấy - người con trai đầu tiên mà tôi có tình cảm đặc biệt đã thực sự biến mất. Tôi bắt đầu cảm thấy lo sợ. Ngày hôm trước chúng tôi còn nói chuyện rất vui vẻ cơ mà, sao bây giờ lại thành ra như vậy? Có phải là cậu ta bị ốm không? Hay là vì có việc bận?

Mẹ cũng không khó để nhận ra điểm lạ này:

"Đâu ạ, sao mẹ hỏi thế?".

"Vâng!!!" Tôi cười trấn an mẹ, dọn dẹp sách vở rồi chuẩn bị đi ngủ.

"Ê, sao thế?" Cái Trần huých vai tôi.

"Tao không biết!" Tôi thành thật trả lời.

"Là sao? Không onl nữa à." Tú Văn nói.

"Ừ, cũng được một tuần rồi". Hai đưa nó nhìn tôi, rồi ngẫm ra hiệu không nói gì nữa. Tôi cũng im lặng. Mọi thứ trở nên yên ắng lạ thường.

Con người ta, sẽ có những thói quen, cho dù có cố gắng thay đổi nó thì cũng chỉ là vô ích.

Giống như tôi, mặc dù đã cả tuần không nói chuyện với cậu ấy rồi nhưng tôi vẫn chẳng thể ngưng việc nhớ đến cậu lại. Như một thói quen, mỗi tối tôi lại ngồi trước bàn học, chẳng làm gì cả, cứ ngồi như vậy thôi, treo nick chờ đợi một người và rồi đến tận đêm muộn, tôi lại lặng lẽ off trong yên lặng đôi khi kèm theo cả tiếng nước nở trong cổ họng và cái mặn đắng của nước mắt.

Thi thoảng, tôi và bé sẽ nói chuyện với nhau, kể về những chuyện đã xảy ra. Bé và cậu ấy quan trọng với tôi lắm. Chỉ có điều hơi khác một chút, bé là người bạn còn thân thiết hơn cả bạn ngoài đời của tôi. Còn cậu ấy, không đơn thuần là bạn, cậu ấy là mối tình đầu không đúng là mối tình ảo chứ? Mối tình mà ngay cả tôi cũng không biết rằng mình đã thích cậu từ bao giờ...đến khi...tôi nhận ra thì...đã quá muộn.

Chuyện cậu ấy off facebook cũng chỉ có bé, Tú Văn và Ôn Trân biết.

"Này Vân! Chuyện của Vân với tên Hạo kia sao rồi?" Vừa mới onl, tôi đã thấy tin nhắn của bé.

Tôi hơi bồn thần, một lát sau mới nhắn:

"Cậu ta khóa luôn nick rồi. Vẫn chẳng biết gì cả."

"Nhớ cậu ta hả?". Bên kia nhắn.

"Nhớ chứ. Bé thử tưởng tượng xem. Một ngày, người bé quan tâm đột nhiên biến mất. Trong khi, bé và người đó hàng ngày nhắn tin, nói chuyện với nhau. Lúc bé đứt tay, thì cậu ta hỏi han, lo lắng còn dặn bé phải đi bôi thuốc. Khi bé buồn thì làm bao cát cho bé chuốc giận. Dặn dò bé không được khóc một mình. Ngày nào cũng đều đặn chúc ngủ ngon, lại sáng tốt lành. Sao có thể không nhớ được chứ?". Tôi nhắn cả một tràng dài, rồi nhấn nút gửi.

"Vân thích cậu ta hả?".

"Vân không biết. Chỉ là hàng ngày mong ngóng cậu ấy mở lại nick. Rồi khi biết cậu ấy chưa mở thì thấy nhớ, cứ nghĩ mấy chuyện mà lúc trước hay kể cho cậu ấy nghe, chẳng làm được gì?".

"Vậy là thích rồi đó. Bé hỏi nhớ già sử chỉ là già sử thôi. Sau này nếu hai người gặp lại, Vân có định nói cho cậu ta biết mình là ai không?".

"Không đâu!". Sau một hồi do dự, tôi quyết định cho dù cả hai có gặp, tôi sẽ tìm cách giấu cho bằng được cái bí mật này.

"Vân đó, yêu ai không yêu. Lại đi yêu cái ntừu còn chẳng biết mặt Vân, mỗi nhắn tin thôi mà cũng yêu được."

"Tuổi 16. Tuổi mà rất dễ rung động nha." Tôi cười. Rồi cũng off. Không có cậu ấy, facebook với tôi như chẳng có gì vui nữa rồi.

Lại thêm một tháng nữa trôi qua. Kết thúc ba tháng nghỉ hè, không quá dài, không quá ngắn nhưng có quá nhiều chuyện đã xảy ra với tôi. Một tháng hai tuần đã kết thúc mối tình ảo của tôi. Một tháng hai tuần tiếp theo, tôi quay lại cuộc sống khi cậu ấy chưa từng xuất hiện. Chỉ là đem theo một chuỗi kỷ ức đẹp về cậu ấy bên mình.

Bộ truyện đầu tiên, lí do mà chúng tôi quen nhau cũng đã hoàn thiện nhưng mà lời hứa báo cho cậu ấy biết tin đầu tiên...chắc tôi không làm được rồi. Căn nhà cũng đã hoàn thiện, chúng tôi vừa mới chuyển về ngày hôm qua. Ngày mai, học kỳ mới sẽ bắt đầu. Cũng là cho tôi bắt đầu một cuộc sống mới. Tôi sẽ cười mỗi ngày, sống thật vui vẻ mặc dù sẽ rất khó...nhưng tôi tin thời gian sẽ giúp tôi quên được người con trai đó.

Chương đăng ngày 6 tháng 11 năm 2016

End chương 21. Kết thúc phần 1: Tôi thích cậu.

Huhu mấy bạn đọc truyện của tui đi đâu hết cả rồi. Tôi muốn nhìn thấy bình luận của các bạn a~~~~~ Chương đăng đều, lượt xem tăng đều mà sao ít bình luận quá trời luôn này. Tui thân ghê !!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Nỗi Lo - Phần 2: Che Giấu

Năm học mới bắt đầu, đối với tôi không chỉ đơn giản là bắt đầu cho một khoảng thời gian. Mà với tôi, nó như đánh dấu cho một cuộc sống mới, một cuộc sống không còn có sự xuất hiện cậu ấy.

Hôm nay, ngày 16 tháng 8, ngày đầu tiên của học kỳ mới, cũng chính là sinh nhật của tôi.

Trong đầu tôi nhớ tới một đoạn đối thoại:

"Nè, mi sinh ngày bao nhiêu?" Cô gái hỏi.

"Ta là ngày 15-4. Còn mi, lão bà, mi sinh ngày bao nhiêu?".

"Ta á, ngày 16-8 vẫn chưa tới haha" Cô gái vui vẻ nhún.

"Đến lúc đó ta nhất định sẽ cho mi một bất ngờ lớn. Tặng mi một món quà khó quên luôn."

Chẳng biết nước mắt tôi đã rơi bao giờ. Người đó đã nói sẽ tặng quà cho tôi nhưng mà...với hoàn cảnh như này, tôi còn trông chờ gì vào nó nữa. Người còn chẳng có tin tức nữa mà!

Tôi ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời âm u, ngỡ tưởng mọi chuyện sẽ trôi qua thật âm thầm và âm u giống như bên ngoài, vậy mà cái điều mà tôi chẳng thể ngờ tới nhất đã xảy ra.

Như thường lệ, lớp tôi lúc nào cũng nháo nhác vào tiết này - tiết sinh hoạt, cũng chính bởi thầy giáo chưa vào lớp.

Nhiệm vụ của lớp trưởng là gì? Chính là nhắc nhở lớp nhưng dường như nó chẳng phù hợp với tôi thì phải? Càng nhắc lại càng nói to:

"Ê này, hình như hôm nay có học sinh mới chuyển về thật!"

Tô Quan ngồi bàn trên quay xuống nói với tôi.

"Kệ đi, đằng nào mà chẳng biết".

Tôi hờ hững, quay đáp lại lời nó, rồi lại nhìn trời

Một lát sau, lớp học yên tĩnh hẳn, bởi thầy giáo vừa thông báo rằng lớp tôi, năm nay thực sự có thêm học sinh mới. Đám con gái thì cười đùa, vỗ tay mong sao là một chàng hoàng tử, còn đám con trai lại lộ rõ vẻ khinh miệt với ánh mắt của đám nữ.

"Chào cả lớp, mình là Dương Nhật Hạo!".

Phía trên bục giảng vang lên tiếng giới thiệu, một giọng nói lạ hoắc.

"Dương Nhật Hạo! Cậu ấy là Dương Nhật Hạo!!! Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?"

Trong đầu tôi ong ong lên giọng nói ấy. Bản năng thúc giục tôi nhìn người con trai đó.

Tôi nhìn cậu ấy như một người mất hồn, cậu ta đứng ở đó, bóng dáng cao lớn, vẻ mặt tươi cười khuôn mặt khiến đám con gái trong lớp phải thán xuyết xoa.

Tôi vội cúi mặt xuống cố gắng tỏ ra bình thường, che giấu đi tiếng tim đang đập loạn lên.

"Dương Nhật Hạo! Nghe quen quen?".

Nhỏ Thy ngồi huyếch tay Tô Quan nói, ở phía bàn dưới tôi nghe rõ mồn một lời chúng nó nói.

Rõ ràng cậu ấy nói ở Quảng Nam cơ mà? Tôi ở Hà Nội sao lại có thể gặp nhau được chứ. Nhưng người con trai đó lại nói giọng Quảng, tên cũng vậy và ngay cả khuôn mặt cũng là khuôn mặt của cậu ấy, khuôn mặt mà tôi dù chỉ nhìn một lần mà nhớ không quên.

Tôi vạch ra đủ mọi lý do để chối bỏ cái suy nghĩ cậu bạn mới này không phải là người ấy. Nhưng sự thật thì vốn chẳng như tôi mong muốn. Cậu ấy chính là người con trai đó.

Cậu ấy như thế nào lại được sắp xếp ngồi ngay sau bàn tôi và cậu bạn Lâm Tường. Nó càng khiến tôi cảm thấy lo sợ hơn.

Từ hôm ấy, ngày nào đi học tôi cũng mang theo tâm trạng hồi hộp lo sợ khi bước vào lớp học. Chuyện cậu ấy, cũng chỉ có tôi Ôn Trân và Tú Văn biết chuyện.

Ngày hôm đó, vừa về đến nhà tôi đã gọi ngay Tú Văn sang nhà mình. Cả ba đứa ngồi nghĩ cách giải quyết.

"Hay là, chị cứ giấu đi. Dù sao thì anh ý cũng đâu có biết chị."

Tú Văn nói đầu tiên, nó khuyên tôi như vậy.

"Điện à, phải nói ra. Tên Hạo ý sau này mà biết thế nào cũng nghĩ là mày lừa nó. Không muốn nói chuyện với nó nên mới giấu. Thế có phải là làm khó nhau không?"

Cái Trân phản đối.

"Tao chịu thôi. Đang yên đang lành tự nhiên lại chuyển trường. Còn đúng trường tao đang học. Phải bọn mày, thế nào cũng cuống lên cho mà xem. Mà kể ra, giấu cũng không được. Mà nói ra thì liệu cậu ta có tin không?"

Tôi phân vân.

"Nhưng mà nếu như anh ấy không tin thì sao? Vẫn không phải là mất mặt lắm à!"

Tú Văn phản đối lại.

Bản thân tôi, thì tôi cho rằng đừng nói ra thì hơn. Một phần cũng vì tôi chẳng đủ can đảm để nói cho cậu ấy biết. Chỉ bằng giấu nó đi, sau này tránh xa cậu ấy một chút.

"Lúc trước nói chuyện mày có nói cho tên ý biết tên thật không?"

Cái Trân hỏi một câu chẳng liên quan, tôi ngơ ngác nhưng cũng trả lời:

"Có, tên đó còn biết ngày tháng năm sinh của tao nữa cơ. Cũng may là không biết mặt."

"Sao chị dốt thế, quen nhau thân như thế mà không cho anh ý xem mặt là sao?"

Tú Văn nói chen vào.

"Tên đó biết lớp trưởng là mày không?"

"Có, lúc ý thầy còn bảo tao là phải dẫn dắt giúp cậu ý hòa đồng với lớp nhanh nhất." Tôi nói như một cái máy.

"Anh ý biết chị tên là Ôn Văn chưa?". Xù hỏi tôi.

Tôi ngẫm nghĩ, cái này tôi cũng không rõ:

"Hình như...là chưa...à đâu...rồi...chưa chứ..." Còn chưa nói xong, tôi đã bị Ôn Trân ngắt lời.

"Tóm lại là cứ giấu nó đi vậy. Tỏ ra là bình thường. Đừng có mà lộ ra mày cũng quen một người trên mạng là được."

"Đúng đây!"

"Tao cũng định thế."

Sau một hồi suy nghĩ, cùng với phân tích của Ôn Trân, tôi sẽ che giấu cho bằng được sự việc này. Nhất định không để cậu ấy biết chuyện.

Và rồi tuy là một người bàn trên, một người bàn dưới chúng tôi vẫn chưa từng nói chuyện với nhau một câu nào trong suốt một tuần đầu.

Chương đăng ngày 14 tháng 11 năm 2016

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Vai Phản Diện Phần 2: Che Giấu

Nguyên một tuần đầu tiên của năm học mới, cậu ấy gần như nói chuyện và làm thân được với cả lớp...chỉ ngoại trừ tôi.

Hai con bạn bàn trên thì bảo tôi làm giả, kiểu không nói chuyện với cậu ấy. Tôi cũng chẳng bảo gì, thà cứ như vậy còn hơn.

"Ê, thằng Hạo nó vừa hỏi mày đấy?" Lâm Tường - cậu bạn cùng bàn quay ra nói và cũng chính là thằng bạn thân khác giới duy nhất của tôi.

"Kê." Tôi tỏ ra hồ hững, gục mặt xuống bàn.

"Ê, lát xuống căng-tin không? Đói ghê!". Nó huých vai tôi.

"Có!". Chúng tôi là vậy, cả hai thân thiết vô cùng, lúc nào cũng bám lấy nhau, đi học cùng nhau, về cùng nhau. Giống như một cặp vậy, vì vậy mà chỉ cần nhắc đến một người thì người kia nhất định sẽ bị lôi ra làm chủ đề.

Tôi nhớ hôm ấy là một buổi chiều mưa lớn, giáo viên nghỉ, cũng đồng nghĩa với việc giờ hóa hôm ấy chúng tôi cũng tự học. Cả lớp tùm năm tùm ba vào nói chuyện, riêng tôi thì cắm đầu vào viết truyện.

Từ sau khi cậu ấy khóa nick cho đến bây giờ, khoảng thời gian đầu tôi thực sự rất buồn, không thể ngừng việc nhớ tới người đó. Ôn Trân đã bảo tôi rằng: "nếu như không thể nói ra, thì viết truyện đi. Viết truyện vừa giữ lại kỷ niệm đẹp giữa hai chúng mày, vừa giúp mày giải tỏa được nỗi lòng của mình". Vậy là từ lúc ấy, tôi bắt đầu chuyển sang viết bộ truyện thứ hai mang tên "Yêu ảo kết thúc sẽ rất đau." ở lớp này ngoại trừ Lâm Tường, Tô Quan và nhỏ Thy thì chẳng ai biết chuyện tôi làm tác giả ngôn tình cả.

Lâm Tường chạy lại chỗ tôi:

"Ê, thằng Hạo vừa hỏi tao một câu" _ cậu ta nói.

"Kể với tao làm gì" _ bản thân tôi tuy bên ngoài tỏ ra vô cảm nhưng thực chất....tôi rất muốn biết cậu ấy đã hỏi gì.

"Nó hỏi, tao với mày là một đôi à?"

Cánh tay tôi đang viết lia lịa cũng dừng lại, tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, ngay sau đó tôi lại tiếp tục viết. Tay tôi vẫn đang viết, nhưng tôi không biết đang viết chữ gì nữa. Trong đầu chỉ toàn là câu nói của Lâm Tường:

"Cậu ấy - trong lòng cậu ấy có tôi. Cậu ấy còn tò mò về chuyện của tôi". Tôi lại cười, cười như mèo, chẳng còn quan trọng nữa rồi, cậu ấy hỏi như vậy thì đã sao chứ, thực ra thì vốn cậu ấy cũng đâu có biết tôi là người con gái đó đâu. Hỏi vậy chẳng qua cũng chủ là tò mò mà thôi.

Sau tiết học ấy, cứ mỗi lần ngồi nói chuyện với mấy đứa bạn, chỉ cần ai đó lơ đãng nhắc tới cậu ấy hay lấy cậu ấy làm chủ đề, tôi sợ sệt tìm mọi cách để lảng tránh hoặc là ra một chỗ khác hoặc là sẽ vờ như không nghe thấy mà ngồi hất vu vơ.

Giờ thể dục, mỗi nhóm hai người sẽ cùng nhau tham gia kiểm tra thep nhóm. Cả hai một nam một nữ sẽ chạy hai vòng sân hoàn thành trong vòng năm phút.

Cả lớp gần như ai cũng có nhón cả, khi tôi quay lại cả lớp chỉ còn lại tôi, Lâm Tường, Tâm Lăng - cô bạn vốn chẳng ưa tôi và cậu ấy.

Cô bạn liếc tôi, rồi chạy tới chỗ cậu ấy ra về dịu dàng:

"Nhật Hạo, mình chung nhóm với cậu ấy nhé, lớp trưởng Ôn Vân của chúng ta chung nhóm với bạn trai của cậu ấy rồi." Cô bạn đó đặc ý nói, tôi hơi liếc về phía cậu ấy chạm phải ánh mắt bất ngờ của cậu ấy. Đi học, ít ai gọi tên của tôi, ai cũng gọi tôi là lớp trưởng thay tên, cậu ấy cũng không biết. Bây giờ Tâm Lăng nói như vậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi xem ra việc giấu tên cũng không thành. Cậu ấy bây giờ cũng biết tôi cùng tên với người con gái đó, cũng ở Hà Nội và hơn nữa lại bằng tuổi. Có khi nào mọi chuyện bị lộ không?

Lâm Tường kéo tôi đi ra phía sau, chòe gọi tên, tránh khỏi lời nói ghen ghét xia xói của Tâm Lăng.

"Lâm Tường" Tiếng thầy giáo gọi.

"Ai chạy cùng em."

"Em chạy cùng lớp trưởng thầy ạ." tôi đứng cạnh cậu ấy, chuẩn bị tư thế chạy.

"Bắt đầu." Chúng tôi đổ người về phía trước bắt đầu chạy. Nhưng ánh mắt ngỡ ngàng của "người đó" như bám lấy tôi, tôi không ngừng lắc đầu cố đuổi nó, chuyên tâm vào chạy.

"A.." Tôi kêu lên, vì lơ đãng mà tôi giẫm lên một hòn đá. Lâm Tường quay lại nhìn tôi, các bạn học cũng chạy lại.

Tôi cố gắng đứng dậy, cảm giác đau nhói dưới chân truyền đến. Tôi gượng cười:

"Không cần lo đâu. Mấy chạy tiếp đi, nhanh không là không đạt đấy." Tôi nói với cậu ta.

Thầy giáo bước lại, thổi còi học sinh tan hết ra, còn lại mình tôi ngồi đấy. Thầy ra hiệu Lâm Tường tiếp tục chạy rồi, rồi chỉ vào cậu ấy, ra hiệu.

Tôi ngồi trong phòng y tế, nhìn cái chân băng bó. Rồi ngó nghiêng:

"Tìm ai hả? Cậu ta đứng ở ngoài. Cô gọi giúp em nhé!" Cô y tế ngo lời.

"Thôi không cần đâu cô ạ! À...cô ơi...cô...cô...bảo bạn ấy về lớp giúp em được không ạ!!! Em sợ bạn ấy bị lỡ tiết."

"Được rồi, em nằm nghỉ ngơi đi." Cô cười nói với tôi.

Tiếng bước chân xa dần, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm

Chương đăng ngày 19 tháng 11 năm 2016

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tâm Tư - Phần 2: Che Giấu

Chương 3: Tâm tư

Phần 2: Che giấu

Tan học, tôi khó nhọc lê bước ra khỏi phòng y tế. Lâm Tường cũng đang đi tới phía này, tôi dừng lại chờ cậu ta. Phía sau lưng thẳng bạn thân, tôi thấy ánh nhìn của cậu ấy - một chút tò mò, một chút man mác buồn.

Tôi lờ đi, như không có chuyện gì vui vẻ gọi:

"Nhanh lên, mày không thương tao à, chân tao đang bị đau đấy. Đứng lâu mỏi lắm".

Lâm Tường cười xòa, vai đeo ba lô, tay lại cầm cả cặp của tôi chạy lại.

"Lên tao cổng đi, mày đi thể này bao giờ thì về tới nhà."

Tôi cũng chẳng bận tâm, leo lên lưng cậu ta, trước khi khuất hẳn sau cánh cổng lớn còn cố ngoái lại phía sau. Cậu ấy vẫn nhìn tôi, cậu ấy biết rồi sao? Tôi tự hỏi.

"Chân sao thế?". Ôn Trân hỏi tôi.

"Hôm nay, lúc ở trường tên Hạo kia biết tao tên là Vân rồi. Lúc chạy tao cứ nghĩ linh tinh nên bị ngã". Tôi thở dài.

"Cạch" cửa phòng bật mở, mẹ bước vào với ly sữa trên tay:

"Uống sữa đi cho mau khỏe. Học hành đi đứng phải cẩn thận chứ. Ngã này rồi đi học sao được." Mẹ nhăn mặt, lên tiếng quở trách.

Tôi cười to, cố gắng tỏ ra không sao:

"Lâm Tường bảo công con mà, mẹ lo gì? Mẹ yên tâm bị thế này cùng lắm vài ngày có sao đâu?"

Mẹ nói thêm vài câu, dặn dò tôi đi ngủ, bắt nhỏ Trần về phòng ngủ, để tôi cũng được nghỉ.

Căn phòng vừa mới tràn ngập tiếng cười, bỗng chốc trở nên yên ắng lạ thường. Tôi nhìn lên trần nhà, suy nghĩ mông lung.

Mọi chuyện.... diễn ra không như tôi mong muốn, một tuần liền với tôi như uống phở. Tôi đã cố gắng nhưng chẳng thể dừng việc bán thân luôn để ý tới cậu, lo sợ sẽ bị phát hiện thực ra lại cũng rất muốn biết phản ứng của "người đó" khi phát hiện ra tôi cũng tên là Ôn Văn.

Tôi lại khóc, tôi nhớ tới lúc cả hai nói chuyện, tôi khóc lóc kể lể, còn cậu ấy thì nhẫn nại lắng nghe tôi nói. Cảm thấy dường như tôi càng ngày càng thích cậu ấy và không thể ngưng việc này lại.

Tiếp tục một tuần nữa trôi qua, ngày ngày Lâm Tường đến đưa tôi đi học. Ở lớp, vẫn như vậy, tôi luôn kiếm cớ lảng tránh xa cách với cậu ấy. Cậu nói cảm ơn vì đã đưa tôi lên phòng ý tề tôi vẫn chẳng thể thoát ra.

Hóa học chính là môn học tôi thích nhất. Và trong lớp tôi được mệnh danh là thiên tài, mỗi lần kiểm tra bài cũ tôi sẽ như trung tâm của đáp án, cả lớp đoàn kết đọc đáp án phía dưới tôi ghi rồi đọc lên bảng cho bạn kiểm tra bài cũ.

Lần này, người lên bảng chính là "nam chính của tôi - Dương Nhật Hạo" từ khi viết truyện tôi có thói quen gọi cậu ấy là "Nam chính của Ôn Văn" mặc dù biết... cậu ấy chắc sẽ không thích tôi đâu.

Với tôi cậu ấy là nam chính nhưng có lẽ...tôi còn không đáng làm một diễn viên quần chúng trong cuộc sống của cậu ấy, tôi vốn chẳng là gì cả.

Bàn tay tôi run rẩy, viết lời giải lên giấy, lúng túng đưa tờ giấy cho Lâm Tường. Cậu ta sẽ nhắc "nam chính".

Lúc cậu ấy về chỗ, tôi lên viết một dòng chữ lên mẫu giấy nhỏ kẹp vào bìa sách của cậu ấy:

"Minh nợ cậu một lời cảm ơn. Vừa nãy coi như hòa nhé."

Tôi không biết cậu ấy đã đọc mẫu giấy đó hay chưa, chỉ biết là bản thân cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào.

Khi chân trái của tôi lênh hênh thì cũng là lúc nhà trường tổ chức cho học sinh đi tham quan. Tôi hào hứng lắm nhưng khi nghĩ đến có cậu ấy tôi lại chần chừ. Có nên đi không? Hay thôi...lúc ấy tham gia nhiều hoạt động ít nhiều cũng sẽ hị chạm mặt với "nam chính" hay là không đi nữa, sẽ đỡ bị mọi người nghi ngờ hơn. Nhưng tôi là là lớp trưởng, hoạt động của lớp tôi lại không tham gia...cũng không hay.

Tôi ngồi bên cửa sổ bàn học, suy nghĩ miên man. Dưới tầng một Tú Văn đang hí hục chạy lên đây. "Ê gái, sao rồi. Anh ý nhận ra chứ?"

Tôi khẽ nhú mày, cũng thăm hỏi cậu ấy nhận ra chưa?

"Chưa! Nhưng chẳng giấu được lâu đâu! Lúc ý chắc tao không dám đi học nữa!"

"Chắc lo gì...đến lúc ý thì hăng tít. Giờ thì vui lên đi, chị có đi tham quan không?"

"Đang nghĩ" Tôi đáp.

"Nghĩ gì nữa đi đi, hai chị em ta chung trường. Hôm ý chị chỉ mặt anh ý cho em xem. Tò mò quá không biết ngoài đời nhìn nào nữa. Lần trước nhìn trên facebook thấy đẹp trai phết. Anh ý mà đẹp trai, em sẽ đập chấu cướp hoa nó nói.

"Ừ nếu được thì lời cậu ta đi xa xa một chút. Tao đỡ phải thế này". Tôi nói vu vơ.

Cuối cùng thì ngày ấy cũng đến, sau một hồi suy nghĩ tính toán, cùng với sự khuyên nhủ của Ôn Trần, tôi quyết định phó mặc cho mọi thứ, cứ đi chơi đã.

Chuyến đi tham quan ấy sẽ thật khó quên.

Nếu biết trước chuyến đi sẽ kết thúc như vậy, nhất định tôi sẽ không đi.

Nếu biết trước "nam chính" sẽ phát hiện nhất định tôi sẽ không vui vẻ và hào hứng như vậy.

Nhưng tất cả...cũng chỉ là nếu như. Và thực tế nó quá bất ngờ với tôi.

Sáng ấy, tôi đến trường từ sớm, chuẩn bị điểm danh thì thấy Lâm Tường chạy lại nói:

"Ê mày, ghi tên thằng Hạo vào nữa nhé. Nó cũng đi đấy."

Tôi có chút sững sờ, thực ra lí do tôi vốn thoải mái mà cười đùa như vậy một phần cũng vì ban đầu khi lớp điểm danh sách không có tên cậu ấy. Ai biết hôm nay mọi người có thể thay đổi ý định.

Tôi gật đầu, tỏ vẻ bình thường.

Lúc cả lớp đã tập trung đầy đủ trước xe, thì "nam chính của tôi" mới xuất hiện.

Hôm nay, cậu ấy không như mọi ngày mặc đồng phục quần xanh đen, áo sơ mi trắng, cậu mặc một chiếc áo phông trắng, chiếc quần đen, hai tai đeo tai nghe đi ngang qua ánh mắt ngỡ ngàng của một vài học sinh lớp bên, bước về phía lớp tôi.

End chap 3: Tâm tư Phần 3: Che giấu

Chương đăng ngày 21 tháng 11 năm 2016

Mấy bạn đọc truyện của au đầu rồi. Đọc rồi like và bình luận để au còn có động lực viết tiếp nữa nhé.

Quý nhất mấy bạn hay inbox hỏi au bao giờ thì đăng nốt truyện của au từng ngày. Yêu thương các bạn. *thom thom*

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Sợ Hãi - Phần 2: Che Giấu

Chap 4: Phần 2: Che giấu

Toàn bộ học sinh đã ngồi ngay ngắn trên xe, còn lại tôi đang đợi hướng dẫn viên du lịch của lớp. Khi tôi cùng chị hướng dẫn viên quay lại thì đã chẳng còn một dãy ghế trống nào. Chỉ còn hai hàng ghế nổi hàng còn một chỗ. Một bên là "nam chính" và bên kia lại là Tâm Lăng, tôi biết cô bạn vốn chẳng ưa gì tôi, nhưng ngồi cạnh "nam chính" tôi lại không đủ can đảm.

"Lớp trưởng em ngồi đó nhé. Cô ngồi bên này." Chị chỉ về phía cậu ấy rồi ngồi xuống bên cạnh Tâm Lăng.

Tôi chần chừ, còn cậu ấy thì nở một nụ cười đứng bật dậy, để nhường chỗ cho tôi ngồi vào trong. Tôi e dè ngồi xuống.

Thời gian đến địa điểm tham quan cũng phải mất 3 tiếng. Tôi lo sợ, tôi sẽ không nhận được mà cứ liếc nhìn cậu ấy mất.

"Ăn không?" Một gói bánh giờ trước mặt tôi, tôi quay sang phía phát ra giọng nói, cũng vô tình lướt qua ánh nhìn của cậu ấy.

Lâm Tường ngồi ngay sau hàng ghế của tôi, tôi bật cười lờ cậu ta, cũng may đang không biết phải làm gì, có gói bánh ngồi nhai cũng đỡ buồn.

Tôi cầm gói bánh, chần chừ rồi đưa sang phía "nam chính" nhìn chằm chằm, cậu ấy có lẽ cũng bị bất ngờ. Cũng phải thôi, tôi chưa từng nói chuyện với cậu ấy một câu nào mà, đột nhiên lại nhìn chằm chằm vào người ta, chắc cậu ấy cũng nghĩ rằng tôi làm giả, không có thiện cảm với cậu ấy.

"Ta không..." Cậu ấy cười nói rồi bỗng khựng lại, gói bánh trên tay tôi bỗng siết chặt lại. Sao lại xưng "ta", cậu ấy biết rồi sao? Tim tôi đập loạn, cậu ấy thì sau khi phát hiện ra có chút không đúng, cười ôn hòa với tôi:

"À ý mình là mình không ăn đồ ngọt, lớp trưởng ăn đi" _ Tôi tỏ vẻ hiểu ý, cầm gói bánh quay ra phía cửa sổ.

Chiếc điện thoại trở thành vật duy nhất ngăn cách giữa hai chúng tôi. Được một lát, tôi bắt đầu cảm thấy nôn nao, mặc dù đi học bằng xe bus nhưng thực ra cái bệnh say xe của tôi vẫn chẳng thể chữa được. Tôi nhắm mắt lại:

"Nhiều lúc đôi ta giận nhau em lặng im không nói, nhiều lúc..." một bên tai nghe được đeo vào tai tôi. Tôi khẽ mở mắt, quay ra, cậu ấy đang mỉm cười.

"Nghe nhạc sẽ đỡ mệt hơn" Tôi nhìn chăm chăm vào cậu ấy, nhớ lại:

"Lão bà, lúc nào mi mệt mi muốn khóc đừng khóc một mình, ta sẽ luôn ở đây, lắng nghe mi."

Sao nghe giống câu nói này quá vậy, cổ rử bỏ nó ra khỏi đầu. Ngã đầu ra ghế và nhắm mắt lại. Nếu không đủ can đảm đối diện với cậu ấy, vậy thì tôi sẽ lựa chọn cách lãng tránh. Tôi ngại phải đối mặt với người đó.

Đường đi lắt lư, tôi quay trái lại quay phải, việc không ngủ mà vẫn phải nhắm mắt chẳng dễ dàng chút nào.

Tôi nhắm mắt, mơ màng nghe thấy tiếng điện thoại vang lên.

Cả lớp bắt đầu bàn tán xôn xao về chuyện thăm quan, chỉ riêng tôi và "nam chính" là im lặng từ đầu chuyến đi cho đến bây giờ.

Tiếng điện thoại vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh giữa hai chúng tôi. Tôi thật chẳng muốn quay qua tắt nó đi một chút nào. Nhưng cứ để vậy thì cũng không được. Tôi chậm chạp lết về chiếc điện thoại, rồi tắt nó đi. Tiếp tục trò giả ngủ, có lẽ cũng bởi cảm giác khó chịu vì bị say xe, tôi dần mơ màng rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Tôi không hề biết chuyện gì đã xảy ra tiếp theo, giữ thái độ thân nhiên quay ra đưa cho "nam chính" một bên tai nghe, rồi vác theo chiếc túi đi xuống cùng cả lớp.

"Lão bà!!!" _ Giọng nói của cậu ấy vang lên, tôi cũng bất ngờ bước chân chột khựng lại.

Tôi quay lại, tất cả bạn bè lần lượt đi vòng qua tôi, dần dần bên cạnh chiếc xe chỉ còn lại tôi và một người. Cậu ấy cầm chiếc điện thoại của tôi, giờ lên.

Tôi chân chừ, tim đập loạn lên, tại sao lại gọi tôi như vậy, tôi vờ như không thấy ánh nhìn có chút đượm buồn của cậu ấy, nở một nụ cười thật tươi:

"À...cảm ơn bạn!". Rồi nhanh chóng cầm lấy chiếc điện thoại, vốn là muốn nhập mật khẩu, toan bước đi, thì đoạn tin nhắn lúc tôi và cậu ấy nhắn tin hiện lên, lọt vào tầm mắt. Hai tay tôi run rẩy:

"Sao...sao...lại!" _ tôi sợ sệt, hai mắt bắt đầu nhòe đi. Phía sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân. Thì ra...cậu ấy đã biết, thì ra cậu nói "lão bà" khi ấy, là câu nói không phải là vô tình. "Lão bà!!!" không ngờ tôi lại được gọi trong hoàn cảnh này, trước kia, tôi đã mừng rỡ tưởng ra rất nhiều cảnh tượng khi cả hai nhận ra. Nhưng chưa từng nghĩ, sau khi bản thân nghe được câu nói ấy lại muốn trốn chạy đến vậy.

Tôi bỏ chạy, cậu ấy chỉ vài hước đã đuổi kịp. Tôi dùng dằng, gạt cánh tay cậu ấy ra:

"Mọi người đang nhìn đấy! Mi bỏ tay ra đi. Cứ coi như không biết nhau là được!" Tôi hét lên, vừa chạy đi vừa khóc.

End chap 4.

Mấy bạn đâu rồi. Đọc và like cmt để au có động lực viết tiếp nhé!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Bại Lộ - Phần 3: Trốn Chạy

Chương 1: Bại lộ - Phần 1: Trốn chạy

Tôi cố gạt bỏ cái ý nghĩ muốn chạy lại chỗ cậu ấy, hồi rõ ngọn ngành lí do cậu ta đột ngột khóa nick. Như một đũa mắt hồn đi về phía lớp đang đứng tập trung chỉ vì đợi hai bọn tôi. Cậu ấy cũng đi ở phía sau, tập trung ở hàng ngay phía sau hàng tôi đang đứng.

"Lớp trưởng! Sao thế. Nhìn như bị ốm thế kia!" _ một bạn trong lớp quay qua tỏ vẻ quan tâm đến tôi, rồi còn có ý muốn đưa tay lên sờ vào trán, khiến tôi như bị điện giật sợ hãi lùi về phía sau.

"À, không sao đâu. Mình hơi chóng mặt ngồi một lát là đỡ ngay thôi mà!" _ Tôi xua xua tay, rồi xin phép chị hướng dẫn viên ngồi lại ở vị trí của lớp nghỉ ngơi, cũng trông đồ giúp các bạn ấy luôn. Cả lớp chẳng ai nghi ngờ cái lí do tôi bịa ra, chỉ trừ có một người.

Đám đông nhanh chóng tản ra, cứ vài người tập trung thành một nhóm đi với nhau, tuy nhiên phía sau lưng tôi rõ ràng là vẫn có người. Chẳng cần nói tôi cũng biết đó là ai.

Tôi kiếm một chỗ ngồi trong khu vực của lớp, tựa đầu vào chiếc cột ở phía sau lưng vờ như không có sự tồn tại của người con trai đó, dần dần nhắm mắt lại.

Tôi thật chẳng muốn mọi chuyện nhanh chóng bị lộ tẩy như vậy, thật khó chịu, bây giờ... ngay cả đối diện với cậu ấy tôi thấy dường như bản thân mình cũng không đủ dũng khí để làm. Tại sao ư? Cậu ấy bây giờ chắc hẳn là rất ghét tôi, đơn giản thôi mà, từ hai người vốn thân quen đến mức ngay cả ngày tháng năm sinh, chiều cao nơi ở đều biết rõ mồn một nay lại trở nên xa cách. Và người khiến xa cách như vậy lại cũng chính là tôi, cậu ấy có khi còn chẳng muốn nhìn tôi ấy chứ? Nhưng...tôi quen rồi, như vậy cũng tốt, tốt cho cả hai chúng tôi!

"Ồn Vần!!!" Tiếng gọi vang lên, khiến tôi cũng bừng tỉnh khỏi cái mớ suy nghĩ hỗn độn ấy, tôi đưa mắt về phía vang ra giọng nói, lại một lần nữa như lần ở trên xe tôi lướt qua phớt lờ ánh mắt của người con trai đó.

"Gi?" _ tôi gắt.

"Cho, ăn không?" _ Cậu bạn Lâm Tường ném túi đồ ăn về phía tôi, rồi khoanh tay đứng nhìn.

"Trông đồ hộ tao một lúc. Tao đi ra đây chút!" _ nói rồi tôi chạy vội đi, Lâm Tường và cậu ấy còn chưa có chút phản ứng.

Tôi đứng ở một góc, nhìn ra phía đó, cả hai không biết đang nói gì nhưng có vẻ khá vui, tôi thờ phào nhẹ nhõm, rồi vội cầm lấy chiếc điện thoại bấm một dãy số:

"Tút...tút..."

Đầu dây bên kia vẫn chưa có tiếng trả lời:

"Ê, ở đâu đấy!" _ Tôi nói vội.

"Bây giờ em mới tới nơi, em đi cất đồ xong sẽ ra chỗ chị, ngắm anh đẹp trai luôn" _ Nó nói qua điện thoại, còn cười một tràng dài.

Tôi bắt đầu thấy sợ sệt, giọng nói có chút khản cầu, nói với nó:

"Thôi thôi. Ngắm gì nữa. Có chuyện rồi. Mau lên, qua đây đi!"

Tú Vần dường như cũng hiểu ý, cúp máy cái rụp.

Tôi ngồi trên một chiếc ghế đối diện với vòi phun nước, lặng lẽ chờ đợi. Chưa đầy 5 phút sau, Tú Vần đã xuất hiện ở trước mắt tôi. Nó cười cười chạy lại, ngồi ngay bên cạnh tôi.

"Anh ấy đâu rồi? Chỉ em đi!" _ nó nói.

"Ê, chuyện bị lộ rồi!" _ tôi run rẩy nói.

"Lộ rồi? Lộ chuyện gì? Vụ chị là người anh ấy quen qua mạng á?" _ nó hét lớn lên.

Tôi cũng may là nhanh nhẹn chụp lấy miệng nó, nhìn trước ngó sau.

"Nói khẽ chứ! Mày muốn cho tên đó nghe thấy à?" _ tôi gắt lên với nó.

Nó vẫn bị tôi bịt miệng, mắt tròn tròn lên vì shock, gật gật cái đầu phát tiếng kêu không rõ thành lời trong miệng, tỏ ý đã hiểu.

"Ê, mày bảo đi một lát mà thế à?"

Tôi giật mình quay ra đằng sau. Tú Vần cũng hít lấy hít để , rồi cười xòa, đứng lên nói với Lâm Tường:

"Anh Tường, em nè!". Cậu ta cũng cười rồi quay qua lờm tôi.(Tú Văn và Lâm Tường cũng thông qua tôi mà quen nhau, cả hai có quen biết nhưng cũng khá ít khi nói chuyện với nhau). Tôi cười lấy lệ, rồi huých huých tay Tú Văn, rồi vẫy tay chào con bé, chạy về chỗ lớp.

"Em cũng về lớp chuẩn bị bữa trưa đây, em đi nhé!" Tú Văn biết ý, cũng nhanh chóng chuẩn bị. Còn tôi, mặc dù nói là chạy về lớp nhưng thật ra thì giống lê bước về lớp thì đúng hơn. Tim tôi đập loạn cả lên, trong đầu là cá nghìn câu hỏi cậu ấy đã đi chưa? Hơn nữa, chuyện này tại sao cậu ấy biết chứ? Rõ ràng tôi đặt cả mặt khẩu điện thoại, sao cậu ấy lại mò được? Mặt khẩu này chỉ có vài người biết, tôi không nói, Tú Văn không nói, Ôn Trần cũng vậy chỉ còn...hai người. Tô Quan, Hà Thy có khi nào là hai đứa nó? Tôi vò vò đầu, cái găt thật là phiền phức.

End chương 1: Bại lộ - Phần 3: Trốn chạy

Lời tác giả:

Từ giờ, để tiện thì cứ mỗi chương phần cuối cùng au sẽ chọn ra một bình luận để trả lời thắc mắc của các bạn trên đây nhé, tại au không có thời gian để trả lời từng bình luận của các bạn được, mấy bạn thông cảm cho au nha.

Câu 1: Tác giả ơi, bạn có dùng facebook không ạ? Kết bạn với mình nhé(h*** y*)

Au: Mấy bạn, bạn nào có thắc mắc gì thì có thể kết bạn với mình qua nick Lee Visu nhé! Rất vui được làm quen với các bạn *cười*.

Like - cmt để au có động lực viết nhé!

Chương đăng ngày 6 tháng 12 năm 2016

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Không Khí - Phần 3: Trốn Chạy

chương 2: Không khí phần 3: Né tránh.

Tôi quay lại vị trí của lớp, cậu ấy...vẫn ngồi ở vị trí đó và dường như không có ý định sẽ rời khỏi đây. Tôi ngồi xuống, quay lưng về phía người con trai ấy, tựa đầu vào cột ở bên cạnh suy nghĩ liên tục.

Tôi nhớ đến lúc khóc lóc giữa đêm khuya, ngồi nhắn tin với cậu ấy, nhớ đến lúc chờ đợi cậu ta nhắn tin nhưng đáp lại mỗi lần tôi vào đọc đoạn tin nhắn là dòng chữ đáng ghét: "Bạn không thể trả lời cuộc trò chuyện này. Có thể tài khoản bạn muốn gửi tới đã khóa tài khoản...". Tại sao chứ? Tại sao khi tôi cho rằng tôi có thể sống tốt, có thể trở lại cuộc sống trước kia thì một lần nữa cậu ấy lại xuất hiện? Tại sao học sinh mới nhất định lại là cậu ấy? Tại sao lại là người tôi thầm thương trộm nhớ? Tại sao...? Rốt cuộc cũng chẳng ai trả lời câu hỏi của tôi. Tôi đưa tay lau đi dòng nước mắt mặn đắng đang chảy xuống lăn dài hai má. Hít một hơi thật sâu, rồi cầm lấy chiếc điện thoại bỏ đi.

"Bà! Là cháu, Ôn Vân đây?"_tôi ngồi bên một chiếc ghế đá ở góc vắng, cố gắng kìm nén tiếng khóc nghẹn ngào, cất giọng nói, tự nhiên trong lòng thấy nhớ bà quá, cũng lâu rồi, tôi chưa gặp bà. Chắc bà cũng phải nhớ tôi lắm. Đặc biệt là lúc này, bản thân thật muốn nói chuyện với bà.

"Ừ, học hành sao rồi. Bà chờ mày xuống mà dạo này chả thấy mày đâu!"_Phía bên kia, gôi nghe thấy tiếng cười của bà, trong lòng cũng dâng lên một nỗi ngọt ngào, miệng cười theo tiếng cười của bà, mắt vẫn không ngừng chảy dòng nước mắt mặn chát.

"Cháu xin lỗi, dạo này cháu mãi học quá! Bà dạo này sao rồi. "Ông ấy" có hay xuống thăm bà không?, mấy hôm nữa cháu sẽ xuống gặp bà!"

"Bố mày vẫn thế, ăn rượu uống bia thay cơm suốt ngày, nói mãi, chửi mãi có chịu bỏ đâu"_bà cười qua điện thoại nói.

"Vâng, vậy cũng tốt"

"Thế nay không học à, còn có thời gian gọi cho bà"

"Ồ...ạ...Cháu...cháu...hôm nay lớp cháu đi tham quan, tự nhiên thấy nhớ bà nên cháu gọi!"_Tôi cố gắng tỏ vẻ bình thường, cười thật to để bà tôi nghe

tiếng.

"Đi chơi còn gọi cho bà. Thôi, đi chơi đi. Chơi thật vui vào nghe chưa!" _ tôi cảm thấy giọng bà có vẻ như đang gắt lên với tôi thì phải.

"Cháu cúp máy đây! Máy hôm nữa cháu xuống bà, bà mau đi nghỉ đi!" _ tôi đáp, rồi ngược nhìn, chạm đúng ánh mắt của "nam chính".

"Ta muốn yên tĩnh" _ tôi ngược đôi mắt cầu xin nhìn cậu ấy, vô lực ngả người về phía sau, ánh mắt lại lảng tránh ánh nhìn của cậu ấy.

"Ta xin lỗi!" _ Đây là câu nói thứ hai của cậu ấy nói với tôi, từ sau khi chuyển đến lớp này, cũng là sau khi phát hiện ra toàn bộ sự thật.

"Xin lỗi! Mi có gì mà phải xin lỗi! Ta nói rồi ta muốn ngồi một mình!" _ mấy chữ cuối tôi dường như gần lên với cậu ấy.

Cậu ấy không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh tôi, đúng vậy, cậu ấy làm như lời tôi nói, quyết định yên lặng làm không khí.

"Ta nhờ mi một việc được chứ?" _ tôi nói.

"Được!" _ cậu ấy trả lời.

"Chuyện quen biết từ trước, chuyện quen nhau gì đó cứ coi như chưa từng xảy ra, hãy cứ mặc kệ ta, ta không cần tới lòng thương hại, cũng chẳng cần mi ở bên cạnh quan tâm, ta hiện tại sống rất tốt, làm ơn cứ như hai người xa lạ được không?". Tôi bật khóc nức nở, phát ra tiếng khóc cùng với giọng nói nài nỉ.

"Tại sao không hỏi tại sao ta lại đột ngột biến mất?" _ cậu ấy hỏi ngược lại tôi.

Không phải là không muốn hỏi, là vì ta không đủ dũng cảm để nghe câu trả lời của mi.

Không phải ta không tò mò, ngược lại thật sự thật sự rất tò mò.

Nhưng...lấy tư cách gì đây, lấy tư cách gì để hỏi? Bạn ảo đủ tư cách sao?

Không có, từ khi cậu ấy khóa nick, tôi đã biết...trong lòng cậu ấy vốn dĩ từ đầu đã không có ý muốn cho tôi bước vào. Tôi sẽ không đặt hi vọng vào đâu nữa, dù sao tôi cũng đã quen như vậy - quen với cuộc sống chỉ có một mình.

Được một lát, không khí yên ắng khiến tôi phát bực, tôi bỏ đi loang quanh, cả một buổi sáng cứ phải quanh quẩn ở một chỗ tâm trạng thật khó chịu. Lúc tôi quay lại vị trí lớp cũng là giữa trưa, khi cả lớp đang chuẩn bị cho bữa ăn, thì tiếng nói đậm mùi ý đồ của Tâm Lăng vang lên:

"Lớp trưởng, cậu có bạn trai chưa?"

Tôi ngẩng đầu lên, chạm phải ánh nhìn hết sức tò mò của cậu ấy, lảng tránh nhìn đi chỗ khác cũng chạm phải ánh nhìn đầy tò mò của Lâm Tường, Hà Thy và Tô Quan, bản thân rơi vào tình huống khó xử:

"Sao cậu hỏi vậy?" _ Khó khăn lắm mới nói được thành tiếng.

"Chuyện này, cả lớp đều rất tò mò mà. Lớp trưởng của chúng ta xinh xắn, tốt bụng lại học giỏi như vậy, chắc chắn là có rồi!". Tôi nghe cô bạn đó nói mà tức đến đỏ mặt, cứ học giỏi, cứ tốt bụng là phải có người yêu sao? Tôi nói có thì họ cũng tin sao? Mà tôi nói không thì như thế nào?

""Minh...minh...không có!" _ Tôi lúng túng trả lời, rồi nhìn về phía cậu ấy. Sao cũng được? Có khi cậu ấy tức giận, tránh xa tôi sẽ tốt hơn.

End chương 2: Không khí Phần 3: Trốn chạy.

Câu hỏi 2: "Tác giả ơi, hai người gặp nhau ngoài đời thật sao? Hay chỉ là tác giả tự nghĩ rồi viết thôi? Còn nữa, ngoài bộ này, bạn còn viết bộ nào nữa không? Truyện bạn viết rất hay nha~~~~" (Của bạn T** B****)

Đáp: Cái này mình đã nói từ đầu rồi, truyện của mình chia làm hai phần, phần đầu là cả hai bố chuyện với nhau qua mạng ảo, tất cả những tình tiết, sự việc hoàn cảnh của nữ chính hay những lần nam chính off fan nữ đều là sự thật, 100%. Còn từ phần hai, khi bọn mình gặp lại nhau chỉ là do mình tự suy nghĩ cùng với khao khát của mình viết lên truyện thôi, thú thực chuyện tình của mình đã kết thúc từ ngày 18 tháng 6 khi cậu ấy khóa nick rồi.

Ngoài bộ yêu ảo này, au có viết thêm vài bộ truyện nữa, bộ full rồi có tên: "Vương Gia Hân!!! Anh có quyền cướp dâu không???" Rất mong mọi người ghé qua đọc thử nó.

-----+--

Chương đăng ngày 11 tháng 12 năm 2016

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tình Cảm - Phần 3: Trốn Chạy

Chương 3:

Tôi chờ đợi phản ứng của cả lớp, đảo mắt qua một lượt, có người tin tôi có người lại cho rằng tôi nói dối, chẳng sao tôi vốn chẳng phải để tâm đến phản ứng của họ, cái tôi quan tâm chính là phản ứng "nam chính", chỉ vậy thôi.

Cậu ấy đứng ở đấy, tôi thấy một chút gì man mác buồn tận sâu trong ánh mắt người con trai đó. Tôi nói vậy sai sao? Quen trên mạng được gọi là "yêu" sao?

"Vậy còn mặt khẩu điện thoại của lớp trưởng thì là gì, không phải là ngày tháng năm sinh của người đó à?" _ Tâm Lăng tiếp tục cố ý muốn dồn tôi vào thế bí.

"Là sao? Cậu động vào điện thoại của mình?" _ Tôi ngờ vực hỏi. Bên cạnh, Hà Thy và Tô Quan huyếch vào tay tôi, nói nhỏ:

"Vân, tao xin lỗi, lúc ở trên xe tao lỡ miệng nói ra mặt khẩu còn bảo đấy là người mày đơn phương, tao không cố ý?"

Đột nhiên tôi thấy mắt cay xè, cúi thấp mặt, nghẹn ngào nói với cô bạn:

"Phải nhưng bây giờ tớ không còn thích cậu ta nữa rồi!"

"Thật sao?" _ Tâm Lăng tỏ vẻ bất ngờ.

"Minh ra ngoài một lát" _ Tôi nói với các bạn, rồi chạy ra ngoài.

Khó khăn lắm mới lấy lại vẻ bình thường, bây giờ cả lớp cũng biết chuyện tôi yêu ảo rồi, tôi phải làm sao? Cả cậu ấy nữa, mọi chuyện trở nên rắc rối hơn, khi những người trong cuộc biết được đã khó xử. Nay lại cả những người xung quanh cũng biết, mọi chuyện rồi cuộc ra sao đây? Tôi quen với cậu ấy là sai sao? Lẽ ra tôi không nên xuất hiện!

"Chúng ta nói chuyện được không?" Chẳng cần phải nhìn tôi cũng biết đó là ai.

"Mì muốn biết chuyện gì? Chuyện của ông ấy hay là chuyện mặt khẩu? Không phải đã rất rõ rồi sao?"

Tôi đứng dậy, định đi ngang qua cậu ấy. Ngay lập tức tôi bị lôi lại, cổ tay đau nhói. Một bàn tay đưa lên, chạm vào khuôn mặt tôi, dường như cậu ấy phát hiện ra tôi đang khóc. Tôi né tránh cậu ấy như một phản xạ.

"Sao vậy?" _ Cậu ấy ân cần hỏi tôi.

"Chẳng sao cả! Ta muốn về. Bỏ tay ra đi!"

"Nói rõ đã..."

Tôi lập tức ngắt lời:

"Nói rõ. Ta không muốn. Chẳng có gì để nói cả. Mọi chuyện cứ coi như chưa từng xảy ra, chưa từng có cuộc nói chuyện nào....khó lắm sao?"

"Ta xin lỗi!"

Những giọt nước mắt từ thân của tôi lại chảy xuống, "xin lỗi" lúc nào cũng là xin lỗi, cậu ta lúc nào cũng vậy. Biết là sai tại sao vẫn làm. Làm xong lại nói "xin lỗi" tôi cũng chẳng phải con ngoan.

"Ta ghét mì, tránh xa ta ra một chút". Tôi gắt lên.

Việc ngày hôm nay, tôi đã lường trước và luôn tự dặn mình phải thật cẩn thận, đừng để ai ngoài bản thân biết sự thật này. Cuối cùng thì nó vẫn xảy ra.

Tôi mệt rồi, ngày trước cậu ấy cũng đột nhiên mất tích một tuần, sau đó cậu ấy lại onl lại, còn tự tin nhắn rằng:

"Lão bà, mi yên tâm đi, ta sẽ không đột nhiên mất tích nữa đâu, ta thề *vỗ ngực*. Ta sẽ không làm mi buồn nữa."

Cậu ấy đã nói vậy nhưng rồi sao cậu ấy cũng lại biến mất đấy thôi. Bây giờ lại là xin lỗi, rồi sau này ai biết được cậu cũng sẽ lại rời bỏ tôi như vậy. Tôi sợ lắm, sợ cái cảm giác bị bỏ rơi, sợ cái cảm giác ngày nào cũng ngồi chờ đợi một người rồi họ chẳng xuất hiện. Khi bản thân chấp nhận sự thật, thì người đó lại xuất hiện đột ngột, một lần nữa bước vào cuộc sống của tôi. Tôi không muốn như vậy.

Tôi bị kéo lại lần nữa, khuôn mặt đầm nước mắt đập vào một bờ ngực ấm áp. Đột nhiên tôi thấy bản thân như bị mềm nhũn ra dưới vòng tay ấy. Khuôn mặt bị ép vào vòm ngực, bao nhiêu tủ thân, bao nhiêu nỗi nhớ tôi nhờ những giọt nước mắt bộc lộ.

"Tại sao vậy? Tại sao lại cứ ép ta! Không có ta mi chẳng phải vẫn sống tốt sao?" _Tôi vừa khóc vừa nói, cả người run lên.

"Lão bà, đừng khóc" _Cậu ấy vỗ về, dùng bàn tay ấm áp vỗ về lên vai tôi, một tay thì nắm lấy bàn tay tôi truyền hơi ấm. Toàn bộ cảnh tượng này tôi vốn không hề biết đã lọt vào mắt của một người.

"Lão bà, ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi. Nhưng lại không có ai trả lời. Mi trả lời ta nhé!"

"Được. Nói xong coi như hai người xa lạ. Đừng cảm thấy có lỗi với ta nữa" _Tôi đưa tay gạt nước mắt. Rồi khỏi sự chờ che cậu cậu ta. Giây phút trong lòng cậu, cảm nhận được sự tồn tại, tôi cảm giác thời gian như chậm lại, nhưng nó vẫn chậm chậm trôi qua, dù đẹp đến mấy dù hạnh phúc đến mấy thì cũng sẽ có lúc phải kết thúc. Sớm hay muộn tình yêu "ảo" này của tôi sẽ chẳng bao giờ có kết quả. Chỉ bằng kết thúc luôn từ giờ đi.

Cậu ấy cười, cười như mèo.

"Ông ấy...không làm gì mi chứ?" _Cậu ấy quan tâm tôi. Phải! Cậu ấy quan tâm tôi nhưng là sau khi cậu ấy bỏ rơi tôi, rồi lại chợt phát hiện ra lớp trường của lớp lại là người đó.

"Không! Dẫu sao ông ấy cũng không khiến ta dành quá nhiều tình cảm rồi lại bỏ rơi ta....giống như mi" _Tôi quay ra cười với cậu ấy. Nụ cười rõ ràng là đau khổ vô cùng.

End chương 3

Câu hỏi 3: Tác giả ơi, cho mình cái lịch up truyện với ạ? Hóng truyện của bạn! (Của bạn S* ****)

Trả lời: Hiện tại mình đang thi học kì, lịch cụ thể có lẽ sẽ hơi khó sắp xếp. Đợi mình thi xong, mình sẽ cho các bạn lịch up cụ thể nhé!

Chương đăng ngày 20/12/2016

Mấy bạn đâu rồi ạ cmt + like để au có động lực viết tiếp nhe

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tình Cảm ---- Phần 3: Trốn Chạy

Chương 4: Tình cảm - Phần 3: Chạy trốn

Tôi biết, nói như vậy chẳng khác gì là đang mắng thẳng vào cậu ấy, một người con trai, dù có tốt đến mấy nhưng bản tính của họ, chắc chắn cũng sẽ tức giận. Và tôi đang chờ đợi sự tức giận hay hành động chống lại của cậu. Còn cậu ấy, chỉ cười buồn. Nó càng khiến tôi cảm thấy có lỗi.

"Lão bà, mi có tin vào yêu ảo không?" _Cậu ấy quay qua hỏi tôi, dường như chẳng hề có một chút tức giận vì câu nói khi nãy.

"Có. Đã từng".

Cậu ấy gạt đầu tỏ vẻ hiểu ý:

"Ta tin"

"Có một cô gái, đột nhiên bình luận vào bài viết của ta, mặc dù không hề quen biết. Sau đó còn đe dọa sẽ không tha cho ta nếu không đọc truyện của cô ấy. Cô ấy bên ngoài thì luôn tươi cười tỏ vẻ mạnh mẽ nhưng ta biết. Cô ấy rất hay khóc. Ta có thể thấy được điều đó, mặc dù....chưa gặp cô ấy. Và rồi

khi biết cô ấy bị đứt tay, bị ốm phải nghỉ học ta đã rất lo. Rất muốn đến bên cô ấy, khi cô ấy khóc một mình nhẩn tẩn vào lúc nửa đêm, bản thân viện ra đủ lí do thức cùng cô ấy. Mặc kệ ngày hôm sau có bài thi của đội tuyển học sinh giỏi. Lão bà, ta không thể thiếu cô ấy. Thế nhưng ta lại làm tổn thương đến cô ấy. Biết rõ rằng cô đơn, bỏ rơi chính là nỗi ám ảnh thế nhưng ta vẫn làm. Và giờ, ta phải chịu mọi lỗi lầm của mình!" _ Từng câu từng chữ tôi đều nghe rõ mồn một, nước mắt lại chảy dài. Trời tối dần, nhiệt độ ở chỗ cao càng lạnh, được bao bọc bởi sự ấm áp và che chở của cậu ấy, quả thực rất ấm áp. Thực sự không muốn rời xa nó chút nào. Nhưng dù cho có muốn đi chăng nữa, tôi cũng vẫn phải gạt bỏ nó.

"Cảm ơn mi đã nói cho ta về cô ấy! Có điều ta nghĩ, "cô gái đó" sẽ không tiếp tục ở bên mi được nữa. Cô ấy quá sợ cô đơn, sự ruồng bỏ khiến cô ấy sợ hãi quá nhiều. Cô ấy sẽ không tha lỗi cho mi!"

Câu nói vừa dứt. Tôi loạng choạng đứng dậy, đưa tay quệt đi hàng nước mắt, mỉm cười rồi bỏ đi.

Giả như mọi chuyện chỉ là mơ.

Giả như cậu ấy đừng để tôi dành quá nhiều tình cảm.

Giả như đừng để tôi thích cậu!

Tôi bắt gặp Lâm Tường ngay sau khi bỏ đi được vài bước, cách đó không xa, là Tâm Lăng, cô ả mỉm cười thách thức.

"Là thật sao?" _ Lâm Tường nhìn tôi, ánh mắt chứa đầy sự kinh ngạc.

"Ừ. Mà cũng nhìn thấy rồi còn gì!" _ Giọng nói thân nhiên khẳng định của tôi khiến Lâm Tường trở nên khác hẳn. Cậu ta kéo tôi lại gần, cánh tay bị bóp mạnh mà đau nhói.

"Tại sao không nói?"

"Sao phải nói với mày? Chuyện của tao!" _ Tôi hét lên. Dù sao thì người sai cũng chẳng phải tôi, là cậu ta cơ mà. Nghe trộm chúng tôi nói chuyện, lại còn nổi cáu lên.

"Mày..." _ Cậu ta rõ ràng là tức đến nghẹn họng.

"Làm ơn, tránh xa tao một chút. Cả mày và người đó, tránh xa tao ra!" _ Giọng nói run rẩy nài nỉ của tôi phá tan bầu không khí, chặn lại lời của Lâm Tường.

"Ồn Vần, mày còn thích cậu ta không?"

"Liên quan đến mày sao? Tao nhắc lại lần nữa, đây là chuyện của tao!" _ Tôi bỏ đi, về chỗ nghỉ của lớp, lại dùng khuôn mặt mệt mỏi che đi tò mò của các bạn trong lớp. Rồi chui vào lều của mình. Tìm kiếm một không gian yên tĩnh.

Khi Hà Thy, Tô Quan quay trở lại lều, cũng là lúc tôi đang dần chìm vào giấc ngủ.

"Sao thế, ốm à!" _ Tô Quan quay ra hỏi tôi.

"Lại nhớ anh nào" _ Hà Thy cũng nói theo.

"Không, hơi mệt thôi, có anh nào mà nhớ" _ Tôi nở một nụ cười chế giễu, rồi nói tiếp: "Tao ngủ đây".

Chuyến tham quan vốn là dịp để nghỉ ngơi, thư giãn, vậy mà với tôi. Nó hết như địa ngục.

Tiếng điện thoại vang lên, tôi liếc qua nó. Một dãy số lạ, tôi biết, đó là ai. Ngoài cậu ấy tôi chẳng thể đoán là ai khác.

Tôi sẽ không nghe, nhất quyết không nghe. Kết thúc rồi còn đâu.

"Này, ai gọi đấy. Sao không nghe! Điếc tai quá" _ Hà Thy quay ra liếc chiếc điện thoại của tôi khi đang ngồi cắn hạt dưa với Tô Quan.

Tôi ngồi dậy, vợ lấy nó rồi tắt nguồn. Thăm ngủ với bản thân, vỗ găng lên. Chịu đựng nốt ngày mai, ngủ một giấc rồi mọi chuyện sẽ kết thúc thôi.

Sáng hôm sau, khi tôi tỉnh dậy đã là hơn 6h. Quay sang bên cạnh, ngoài hai đứa bạn thân còn có hai bạn học trong lớp nữa họ vẫn đang ngủ say. Tôi rón rén với lấy áo khoác chui ra ngoài. Mấy lều bên cạnh cũng đã có một vài người tỉnh dậy, có người thì chạy đi ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Có người lại lôi kéo bạn đi dạo. Riêng tôi, thì lại chọn đi vòng quanh phía con suối ở phía sau khu vực của lớp.

Đây là lần đầu tiên trường tổ chức đi cắm trại hai ngày một đêm. Tâm trạng tôi vừa vui cũng vừa thấy sợ. Lần đầu tiên tôi xa nhà. Vừa muốn đi chơi cho khuây khoả đầu óc, lại vừa sợ bị lạc.

"Lớp trưởng, nghe nói phía sau có cây cối xanh đẹp lắm. Đi không?"

Nghe tiếng nói, tôi hai tay rút túi áo, quay ra nhìn. Là Tâm Lặng, cô ả lại có ý tốt với tôi vậy sao? Ngày thường lúc nào cũng tìm cách gây khó dễ, hại tôi cơ mà.

"Mình đi vòng vòng quanh đây được rồi". Tôi khề nờ nụ cười, từ chối khéo cô bạn.

"Sao vậy? Không muốn đi cùng mình sao?" _ Cô bạn khoanh tay, nhếch miệng thách thức.

"À không. Đi thôi, mình cũng muốn ngắm". Tôi là lớp trưởng dù thế nào thì cũng phải giữ lấy hòa khí trong lớp, nghe cô ả nói như vậy, giống như tôi đang khinh bỉ cô bạn vậy, thôi thì chịu khó đi cùng cô bạn một lát vậy.

"Đi thôi, đi sâu vào trong" _ Tâm Lặng nói.

Tôi e dè nhìn trước ngó sau, càng đi càng rậm rạp, tôi không muốn đi tiếp.

"Chúng ta...về thôi. Đến chiều còn phải về nữa."

"Mới đi thôi mà. Lớp trưởng cậu nhanh lên đi".

Tôi đành phải nghe theo sự chỉ dẫn của cô bạn. Tiếp tục đi.

"Cậu có chắc là lên được chỗ ngắm cây quỳnh không?"

Tôi vừa đi vừa hỏi Tâm Lặng. Phía sau không có ai đáp lại, một dự cảm chẳng lành dấy lên, tôi nhìn xung quanh, cây cối xanh tốt rậm rạp ở phía sau, chỉ đồ rạ một khoảng nhỏ tôi vừa đi qua. Có chỗ còn chẳng thấy đường đi. Tôi bỗng bật cười, thì ra mục đích của cô bạn chính là đây sao? Muốn để tôi mãi mắc kẹt trong chỗ này, và....cô bạn đã đạt được rồi. Cho một đũa mù đường đi vào chỗ cây cối rậm rạp rồi bỏ lại tôi. Cứ thế mà đi.

Tôi không biết nên đi tiếp hay quay lại. Trong lòng thì nóng ruột, lục tìm chiếc điện thoại.

Tôi gọi cho ai đây, "nam chính" và rồi giống những cuốn chuyện ngôn tình. Khi nữ chính đang gặp nguy hiểm thì nam chính sẽ xuất hiện. Hay là gọi cho Lâm Tường, hôm qua tôi nổi cáu với cậu ta như vậy. Chắc chắn là sẽ không nghe máy của tôi đâu!

"Ô Quan, tao...tao...bị...lạc...rồi. Tao...không...biết...đường!"

Điện thoại vừa kết nối, tôi bỗng bật khóc còn chưa nghe thấy ai nói, tôi đã khóc lóc nói vào loa.

"Ôn Vân, mày ở đâu" Giọng Tô Quan và Hà Thy gấp gáp truyền đến.

"Tao...tao...ở trên rừng cách chỗ lớp tập trung một đoạn." Tôi vội vàng nói.

Điện thoại cũng bị tắt. Tài khoản của tôi không đủ để tiếp tục cuộc gọi. Tôi nắm chặt chiếc điện thoại, khóc nức nở.

Điện thoại lại vang lên, là cậu ấy:

"Vân, mi ở đâu?" _ cậu ấy nói, tôi nghe thấy cả tiếng chạy gấp gáp truyền đến máy.

"TVV" _ Tôi bật khóc, gọi tên nick của cậu ấy. Rồi như tìm được một sự an toàn, tôi đứng dậy, bắt đầu đi ngược lại, tìm kiếm đường ra.

"Tao tìm bên này, mày qua bên đó đi!" _ Giọng của một người khác cũng nói. Cậu ấy đáp "ừ" một tiếng rồi lại tiếp tục chạy. Cậu ấy đang đi tìm tôi.

"Lão bà, nghe ta nói. Không được khóc nữa. Mi hứa với ta rồi mà. Ở yên một chỗ ta sẽ tới. Đợi ta. Ta nhất định sẽ tìm ra mi."

Tôi không nói gì, chỉ gạt đầu thật nhiều. Dừng chân, đứng đợi cậu ấy.

"Mi ghét ta đến vậy sao?"

"Không! Mi biết mi quan..."

Ồi còn chưa nói xong, cậu ấy đã ngắt lời:

"Ghét ta vậy nên mới chạy đến nơi hoang vu như thế này để trốn ta sao? Mi biết ta ghét nhất là phải đi tìm kiếm không hả? Đặc biệt người đó lại là người

mình quan tâm. Cảm giác lo lắng khiên ta rất khó chịu"

Tôi bật khóc, khi nghe cậu ấy nói vì cậu ấy mà tôi kiếm một chỗ thật xa để trốn tránh sự thật.

"Không phải, ta không phải trốn tránh"_ tôi lắc đầu nguầy nguậy.

"Lão bà, ta thích...tút...tút"

Điện thoại của tôi sập nguồn. Tôi còn chẳng kịp nghe rõ cậu ấy đang muốn nói cái gì.

"Làm sao đây. Làm sao bây giờ"_ Tôi đứng dậy, chạy đi tìm lối ra. Rồi bất cẩn để bị ngã, mu bàn tay bị trật. Cảm giác đau nhói khiến tôi cảm thấy thật sợ. Giữa nơi vắng vẻ một mình tôi ở đây.

Một lúc lâu sau, tôi vẫn quanh quẩn ở một chỗ, vì chẳng biết nên đi về phía nào.

"Ồn Vần!"

một giọng nói mừng rỡ vang lên.

Tôi tập tễnh quay ra phía đằng sau. Bất ngờ bị một vòng tay ôm chặt lấy, lao đảo lùi lại phía đằng sau một bước.

"Lão bà ngốc, sao lại lên tận đây hả?"

Tôi chỉ lắc đầu, vui mặt vào ngực cậu ấy khóc như hồi còn bé. Mỗi lần bị đau đều chạy vào lòng mẹ, òa khóc muốn được nựng nịu.

"Tay bị sao vậy?"

"Bị ngã" Tôi nói rồi lại rúc vào người cậu ấy khóc lóc.

Cậu ấy kéo người tôi ra, nâng mặt lên bắt tôi phải nhìn vào cậu ấy:

"Lần sau, ghét ta thì cứ nói. Ta sẽ là người đi. Đừng tự ý chạy lung tung nghe chưa?"

Tôi gạt đầu, ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt cái lưỡi dài gớm giếc của con rắn màu xanh cả người cùng màu với màu của lá. Nó rướn người về phía sau cậu ấy. Tôi đưa tay lên gạt nó ra, đột ngột nó quay ra cắn vào bắp tay tôi. Khiến tôi đau điếng người chỉ kịp hét lên một tiếng.

"Mi điên sao? Không biết nó là rắn à!"_ "nam chính" lúc này đã kịp bắt lấy tay tôi.

Phía sau vang lên một loạt tiếng động, tôi hoàn toàn bị che chắn bởi cơ thể và cánh tay đang bịt lấy mắt tôi.

Đến khi có thể tự do nhìn ngó, phía sau lưng cậu ấy đã xuất hiện Lâm Tường đứng tự bao giờ.

Cánh tay tôi đã được buộc một đoạn dây quấn xung quanh, chưa biết rắn độc hay chỉ là hình thường, cậu ấy đã vội vàng sơ cứu cho tôi.

Cậu ấy công tôi đi ở phía sau, phía trước Lâm Tường vừa đi vừa gạt cây sang một bên cho dễ đi. Cảm giác nóng rát ở mu bàn tay khiến tôi run rẩy, tôi gục mặt vào hõm vai của cậu, mắt dần khép lại thiu thiu ngủ.

"Lão bà, ta xin lỗi!"_ Đó là câu nói cuối cùng trước khi tôi rơi vào trạng thái mê man vì vết rắn cắn.

Tại phòng khám của khu vực chúng tôi tổ chức dựng trại, cả lớp đều đứng tụ tập ở trước cửa, bên trong phòng chỉ có Tô Quan, Tiểu Thy, Dương Nhật Hạo, Lâm Tường và còn có tôi.

"Mày sao rồi? Còn đau không?"_ Tô Quan lo lắng hỏi tôi.

"Trán vẫn còn nóng này!"_ Hà Thy chạy nói, còn đưa tay sờ trán thậm chí là che cả hai mắt tôi.

"Tao không sao mà! Bác sĩ cũng bảo là không sao còn gì?"_ Tôi cười nói.

"Rắn nước thì vẫn là rắn. May mà không phải độc đấy! Mà sao lại chạy lên đấy làm gì"_ Tô Quan nói tỏ vẻ bức bối.

"Tao đi cùng Tâm Lãng, sau đó thì lạc"

"Mày mù đường rồi sao còn đi với nó. Rõ ràng là cố tình để mày bị lạc còn gì"_ Hà Thy bức bối, đưa tay xắn ống tay áo như thể định đi gấp cô ả, đòi lại công bằng cho tôi vậy.

"Thôi, tại tao. Mày lấy đồ hộ tao. Lát tao qua xe của lớp luôn."

"Ừ!"

Hai đứa chúng nó bỏ đi, trong phòng còn lại ba chúng tôi. Không gian yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng cười đùa của các bạn ở ngoài phòng, tiếng thờ của đôi phương cũng rõ mồn một.

Tôi tựa người vào thành giường bệnh, mơ màng nhìn ra ngoài cửa.

"Tao muốn nói chuyện với cậu ấy!" _ Tôi nói với Lâm Tường. Đáp lại tôi là tiếng cửa đóng cái rầm.

"Chuyện vừa nãy, cảm ơn mi. Chúng ta coi như chưa từng mắc nợ nhau. Sau này trên lớp là bạn. Ngoài giờ học cho dù có gặp nhau thì hãy coi như không quen biết ta. Cứ lướt qua nhau là được!"

"Tại sao vẫn muốn tránh ta".

"Mi cũng nói rồi! Giờ ta muốn mi nếu có thể thì đừng xuất hiện trước mặt ta nữa"

Cậu ấy bực tức bỏ ra ngoài. Tôi nhìn theo, rồi bất lực tựa đầu vào thành giường.

Có một câu nói: "Yêu ảo kết thúc sẽ rất đau"

End chương 4: Tình cảm - Phần 3: Trốn chạy

Câu hỏi 4: Lịch cụ thể như nào vậy tác giả?

Đáp: Au vừa kết thúc kì thi xong. Quay lại lịch cũ, đăng truyện thứ tư và thứ bảy hằng tuần nhé các bạn.

Cmt + like để au có động lực viết tiếp nhé.

#Facebook : Lee Visu (ảnh bìa: "Vương Gia Hân!!! Anh có quyền cướp dâu không??")

Bạn đang đọc truyện *Yêu Ảo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Về Nhà - Phần 3: Trốn Chạy

Chương 5: Về nhà Chương 3: Trốn chạy

Buổi chiều ngày thứ hai của chuyến đi tham quan, chúng tôi tập trung đầy đủ ở trước xe, chuẩn bị trở về. Tôi ngồi ở ghế đá gần đó, bên cạnh là Tô Quan, Hà Thy. Cách đó không xa, Lâm Tường và Dương Nhật Hạo đang nói chuyện với đám con trai của lớp. Thi thoảng cả hai lại liếc về phía tôi. Tôi vờ như không thấy chúng.

Lên trên xe, ai cùng ngồi đúng vị trí như lúc đi, tôi nhớ đến chỗ ngồi của mình. "Nam chính" đã ngồi vào chỗ, Tâm Lăng nhìn thấy tôi thì tỏ vẻ mừng rỡ:

"Lớp trưởng, có sao không, sao đột nhiên lại đi lạc vậy? Mình tìm cậu mãi!"

"Không sao!" _ Tôi hồ hững nói với cô bạn. Rõ ràng là cô ta chỉ sai đường, khiến tôi bị lạc, lại đứng trước mặt mọi người tỏ vẻ lo lắng. Nực cười.

Tôi đi về chỗ của mình, quay mặt về phía cửa sổ, nhắm mắt lại. Giống như lúc đi, cậu ấy đưa một bên tai nghe cho tôi, tiếng nhạc nhẹ nhàng giúp tôi chống lại cơn say. Dần chìm vào giấc ngủ.

Khi chúng tôi về đến trường, cũng đã là 6h tối. Nhà nhà lên đèn, từng tốp từng tốp học sinh cười cười nói nói với nhau.

Lớp chúng tôi thì rủ nhau đi chơi tiếp, tôi lấy cớ mệt nên về trước. Lững thững ra bến xe buýt. Lâm Tường mọi khi thường hay về cùng tôi, hôm nay còn coi tôi như không khí. Lần đầu tiên từ năm học cấp ba, chúng tôi mỗi người một ngã, người thì vui vẻ với lớp, người thì chán nản ra về.

Tiếng xe phanh chói tai ở ngay phía sau lưng tôi, tôi quay lại nhìn. Là cậu ấy.

"Ta đưa mi về!"

"Không cần đâu. Ta đi xe buýt được rồi"

"Không phải nói là bạn cùng lớp sao. Bạn cùng lớp không được đưa nhau về à?"

"Vậy ta đi cùng mi!" _ Cậu ấy đồng ý nói, rồi mặc kệ chiếc xe đạp thể thao bao người mơ ước trong đó có tôi, vác nó sang một bên dựa vào tường, có ý muốn đi bộ cùng tôi thật. Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy khi chiếc túi bị cậu ấy dang lấy.

"Trà đây?"

"Ta xách cho"

"Mi về đi!" _ Tôi gắt lên.

"Ta đưa mi về, nếu không ta đi bộ cùng mi!"

Tôi nhìn chằm chằm, cuối cùng đành phải nhún nhường trước cậu ấy:

"Được rồi. Lấy xe đi. Ta về cùng mi"

Cậu ấy cười, rồi ngồi lên chiếc xe, chờ tôi ngồi lên.

Rõ ràng là muốn buông tay.

Rõ ràng là muốn tránh xa càng xa càng tốt.

Nhưng bản thân lại không ngừng được việc ở bên cậu.

Lúc chiếc xe của cậu dừng trước cửa nhà tôi cũng là 7h. Tôi thật không hiểu là do tôi quá nặng khiến cho cậu ấy không thể đạp xe nhanh được, hay là cậu ấy đang cố tình đi chậm nữa.

"Nhà mi đây sao?"

"Ừ. Mới xây lại ngày 18/6"

Nụ cười trên môi cậu ấy hơi gượng gạo, 18/6 cũng vừa chính là ngày hôm sau khi cậu ấy khóa nick.

"Mi về đi! Chuyện ta nói mong mi hiểu được và làm theo nó"

Tôi mở cổng đi vào trong nhà, còn cậu ấy, không biết là đã đi chưa hay vẫn còn đứng ở đó nữa?

Tôi trở vào nhà, đầu tiên chính là leo lên giường, mò tìm chiếc điện thoại trong túi đồ, hồi hộp lên xem thử bộ truyện của mình. Truyện đã đăng được 21 chương, đúng đúng lúc tôi phát hiện ra bản thân thích cậu ấy, rồi vào đúng đầu năm học nam chính xuất hiện với vai trò là học sinh mới. Tuy mới được có hơn 20 chương nhưng khá nhiều phản hồi tích cực của độc giả, trước đây tôi khá mơ mộng khi viết truyện biết đâu cậu ấy sẽ đọc được, bây giờ thì ngược lại, lo lắng à không lo sợ mới đúng. Lo sợ khi cậu ấy tình cờ đọc được nó, sẽ biết toàn bộ những lời nói những câu thú nhận có cảm tình với "nam chính".

Tôi chân chừ, ngón tay gờ lên vào nút "xóa" nhưng lại không dám. Khi mắt nhắm mắt mở chạm vào nút xóa, màn hình lại thông báo truyện vượt quá 10 nghìn lượt đọc, không thể xóa được. Không gì có thể nói nổi ngoài bức bối.

Tôi nhìn xuống những dòng bình luận:

"Nỗi đau rồi sẽ qua đi. Hạnh phúc sẽ đến với bạn"

"Mong bạn sớm tìm được người đó!"

"Đừng buồn nữa tác giả. Sẽ có người thật lòng quan tâm tới tác giả hơn cậu ấy!"

"Tác giả ơi, mình ở Quảng Nam. Mình sẽ tìm nam chính giúp cậu"

....

Quá nhiều quá nhiều bình luận, tôi lại không nỡ xóa truyện. Nhưng lại cũng chẳng dám viết tiếp.

Tôi tính sẽ viết tiếp, chỉ một chương nữa thôi. Và xin lỗi độc giả về thời gian qua luôn miệng nói sẽ không dừng truyện nhưng bây giờ lại phải bỏ.

End chương 5: Về nhà Phần 3: Trốn chạy

Chương đăng ngày 28/12/2016

Xin lỗi các bạn hôm qua phải chờ chương mới nhé. Hôm nay đăng bù chap cho hôm qua nhé.

Câu hỏi: "Bạn thích điều gì nhất ở cậu ấy vậy?"

Trả lời: Mình thích tất cả những gì của cậu ấy *Cười*, thích cách cậu ấy quan tâm, thích cách làm trò cười những lúc mình buồn thích cả lời an ủi của cậu ấy.

Like + cmt để au có động lực viết nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đi Học Chung - Phần 3: Trốn Chạy

Chương 6: Đi học chung

5h chiều, tôi ngó nghiêng vẫn chưa thấy ai về. Mọi lần giờ này là về rồi mà. Tiếng mở cổng vang lên, tôi vui vẻ từ trên tầng chạy xuống, hai tay giả bộ vắt ra đằng sau, che đi vết thương trên tay.

"Sao đã về rồi? Bảo tối mới về cơ mà?" _ Mẹ đặt túi đồ xuống ghế nói với tôi.

Tôi cười trừ, đáp lại:

"Con không biết. Trường cho về giờ này sao con biết được!"

"Lên tắm rửa đi, mẹ nấu xong đợi em về rồi ăn!" _ Mẹ xách túi đồ vào trong bếp, tôi cũng nhanh nhẩu xoay người theo tránh việc bị lộ vết thương trên mu bàn tay.

"Con mệt. Mẹ với Trân ăn đi. Con lên phòng ngủ đây!"

Tôi nhìn theo bóng mẹ vào bếp, cô đơn biết bao. Bỗng nhiên tôi muốn chạy đến ôm lấy mẹ, nhưng lại sợ, chậm chạp lên phòng che giấu đi cảm xúc.

Gõ được một đoạn truyện thì Ôn Trân cũng về. Nó phi thẳng lên phòng, chạy ngay đến chỗ tôi, chìa tay ra:

"Quà đâu? Mau mau đưa quà đây?"

Tôi đưa cho nó một chiếc vòng nhỏ và một chiếc vòng tối màu bằng bàn tay không bị thương:

"Một cái của mày, cái kia đưa cho mẹ hộ tao!"

"Tự đi mà đem xuống chứ! Mày mua chứ tao mua à?" _ Nó leo lên giường của nó, quay ra nói chuyện với tôi.

Tôi giờ bàn tay băng bó lên. Nó đang ngả lưng nằm xuống như bị gắn lò xo, ngồi thẳng dậy, ánh mắt kinh ngạc:

"Sao đấy? Ngã à?" _ Nó chạy lại lật bàn tay tôi xem xét.

"Rắn cần. Ai ngã mà chỉ bị lỗi ở tay không?" _ Tôi đáp.

Ánh mắt nhìn tôi từ kính ngạc chuyển sang nghi ngờ. Đường như tin tôi bị rắn cắn khiến nó không tin lắm thì phải.

Tôi lại ồ sung thêm:

"Rắn nước"

"Sao bị cắn?"

Tôi không trả lời nó, lời nó ra khỏi phòng, vừa lời vừa nói:

"Xuống đưa cho mẹ hộ tao. Bảo tao ngủ rồi. Mày mấy mẹ ăn cơm đi. Có gì lát lên phòng tao nói cho!" _ Tôi nói, rồi đóng cửa.

7 giờ tối, Ôn Vân sau khi dọn dẹp xong tất cả việc nhà, nó chạy ngay lên phòng, tôi kể hết đầu đuôi cho nó nghe, từ chuyện ngồi cạnh nhau trên xe, cậu ấy vì sao lại phát hiện ra tôi là người con gái đó, đến chuyện bị cô bạn hai mặt Tâm Lăng nói mịa, khóc lóc rồi bị Lâm Tường chứng kiến, vì sao lại bị rắn cắn... tôi nói không thiếu một chi tiết. Nó chống cằm nghe chăm chú, sau khi nghe xong toàn bộ thì nổi đóa lên, ôm cái gối ném về phía tôi:

"Mày bị ngu à? Sao phải đỡ cho tên đó, để cho "nó" bị cắn cho chừa! Còn con nhỏ kia nữa, phải cho nó một trận rồi mới về chứ. Phải tao, con đó không xong rồi!" _ Nó hét lên với tôi.

Người ta nói hai chị em, con em bao giờ cũng ghê gớm hơn chị quả không sai.

"Tao không làm được! Sao bây giờ?" Tôi không biết nên làm gì, đối mặt với người con trai đó, tôi không đủ can đảm.

"Thì kệ thôi! Nói chuyện bình thường! Tránh được lúc nào thì tránh!" _ Nó nói như dễ lắm vậy. Tôi ước nó cũng giống tôi lúc ấy xem còn mạnh miệng được không?

"Mà làm gì đấy?" _ Nó chồm qua giường lấy tờ giấy.

"Viết truyện! Nốt chương cuối, nam chính nữ chính rốt cuộc vẫn không về bên nhau?"

"Điên à! Gặp nhau rồi tên đó chính xác là đang theo đuôi muốn xin lỗi mày. Cái gì mà không về bên nhau!"

Tôi chẳng đáp lại, nhìn chiếc điện thoại, rốt cuộc vẫn không nhìn được cầm lấy nó.

Đăng nhập Facebook, tôi lướt bảng tin, chẳng có gì đặc biệt ngoài việc tôi có năm tin nhắn mới và thêm vài lời mời kết bạn. Tôi chấp nhận hết, giờ đây bạn bè tôi ngoài những người thân thiết còn lại đều là độc giả đọc truyện của tôi. Họ biết đến tôi, phần vì bộ truyện đầu tay, phần vì bộ "yêu ảo kết thúc sẽ rất đau" mà tôi đang viết. Ai cũng gửi cho tôi một tin nhắn đại khái an ủi, mong được kết bạn.

Cũng phải cảm ơn "nam chính" cho tôi hiểu cảm giác đau đớn là thế nào, để tôi có thể viết bộ truyện hay như vậy được nhiều người đón nhận nhiệt tình.

Tôi cập nhật trạng thái, đăng một dòng trạng thái:

"Cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã ủng hộ tôi. Có lẽ phải thất hứa với các bạn, bộ "yêu ảo" đành phải tạm dừng, thành thật xin lỗi các bạn!"

Tôi vừa đăng lên, có lẽ bỏ facebook một thời gian nên nhiều người mong ngóng. Lại thêm tin động trời này, lướt like mau chóng tăng vọt. Cứ một phút một lượt bình luận. Có người thì hỏi tại sao? Có người lại inbox riêng cho tôi. Tôi thấy áy náy, cố gắng trả lời từng bình luận, rồi mở tin nhắn, đập vào mắt tôi chính là tin nhắn của một người đã quá thân thuộc, thân thuộc nhưng sao giờ nó xa lạ quá. Chân thực khiến tôi muốn khóc bộc lộ tâm trạng của mình.

Nửa tiếng trôi qua, tôi chỉ nhìn chằm vào tin nhắn ấy, chỉ nhìn nhưng lại không dám mở. Tại sao vậy chứ? Tôi chẳng phải ngày nào cũng đều đều lên facebook chỉ để chờ ngày cậu ấy mở lại nick hay sao? Bây giờ nick đó, người đó, chỉ một nút bấm thôi, sao lại khó đến vậy?

Sau khi suy nghĩ cả hồi lâu, tôi quyết định mở nó ra đọc:

"Lão bà! Đừng vờ như không quen ta được không?"

Tôi đọc, rồi ngay lập tức off facebook, lại đánh dấu là chưa đọc.

Sáng hôm sau, tôi nhận lúc mẹ đang nấu đồ ăn sáng, xỏ giày chạy ra ngoài:

"Con đi học đây, tuần này trường con trực tuần nên phải đi sớm, mẹ ăn cơm với Trần nhé. Con đi đây!"

Tôi nói rồi mở cổng chạy vọt đi. Nguyên cả tuần này xem ra để tránh việc bị lộ tôi đành phải dùng cách này thôi. Tôi lang thang trên đường cố gắng đi thật chậm thật chậm, thường thường tôi đi ra bến cũng chỉ mất có 10 phút, hôm nay tôi đi tận 25 phút mới lết ra tới bến.

Tôi ngó nghiêng, thấp thoáng thấy bóng dáng quen thuộc của ai kia.

"Lão bà, ta đưa mi đi!" _ Cậu ấy dường như không nghe thấy lời tôi nói ngày hôm qua, tươi cười nói.

"Ta đi xe buýt, mi đi đi!" _ Tôi nói, mắt hướng về phía chiếc xe buýt đang đi tới.

Cậu ấy cũng quay lại nhìn rồi phóng xe đi, tôi còn tưởng cậu ấy đi thật. Ai ngờ lúc sau lại quay lại.

"Vậy ta đi xe buýt!"

Tôi khóc không xong, người thì có xe lại muốn đi xe buýt, người muốn thì lại không có.

Xe buýt đến, tôi đi lên, đảo quanh một lượt, rồi đi xuống phía giữa xe. Cậu ấy cũng đi tới, đứng sát bên cạnh tôi.

"Mi còn viết truyện sao?" _ Cậu ấy hỏi tôi.

Tôi giật mình, ánh mắt hơi sợ sệt, cậu ấy mở lại nick rồi, liệu có nhìn thấy dòng trạng thái ngày hôm qua tôi đăng không, còn cả tin nhắn nữa. Có khi nào cậu ấy đọc bộ truyện kia rồi không?

"Không, bỏ rồi. Có ai đọc đâu chứ!" _ Tôi nói.

"Hôm qua, ta mở lại nick rồi!" Dường như cậu ấy đang sợ tôi không biết chuyện này thì phải.

"Ừ!" tôi chỉ biết nói có vậy. Nếu không thì nói gì đây, chạy lại nói rằng ta vui lắm sao!

Tôi nhìn đường rồi bấm đèn đi ra cửa, xuống bến tiếp theo. Dương Nhật Hạo cũng đi theo tôi.

Lúc tôi đến trường cũng sắp vào học, tôi đi về chỗ ngồi, Lâm Tường đã đến trường. Mọi lần bọn tôi chưa bao giờ đưa đến trước kẻ đến sau, cuối cùng hôm nay cũng đã có. Cậu ta còn coi tôi như người vô hình, tôi đứng bên cạnh chờ cậu ta đứng dậy để vào chỗ, ngay cả nói cũng chẳng thèm nói với tôi câu nào.

Tôi đi vào chỗ, nhìn cậu ta. Lôi sách vở ra đặt lên bàn, nhìn đi nhìn lại vẫn là không mang sách Toán. Tôi quay ra, định hỏi thì cậu ta đứng dậy đi ra chỗ khác. Tôi chỉ ngồi thừ một chỗ. Cứ vậy nhìn chăm chăm vào cái kẹo mút trong cặp, vốn là mua để xin lỗi vì hôm trước đã nổi cáu. Chắc nó không cần nữa rồi.

End chap 6: Đi học chung.

Xin lỗi mấy bạn, hôm qua au đi học nên không gõ truyện được, giờ mới đăng mấy bann thông cảm nhé!

Câu hỏi: Au oi, giới thiệu chút về au đi

Trả lời: Au tên LTHP, sinh ngày 16/8/2000, ở Hà Nội, cao 1m54 (chiều cao không thấy chỉ thấy chiều rộng a~). Các bạn còn gì muốn biết nữa không? Cmt phía dưới nhé!

#Facebook: Lee Visu

#Instagram: lephuongkv

#zalo: 01643548068

Chương đăng ngày 1/1/2017

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Trốn Chạy

#Yêu_áo_kết_thúc_sẽ_rất_đau

Tôi nhìn Lâm Tường, đột nhiên trong đầu lại có suy nghĩ mất mát. Tôi sợ mất tình bạn này!

Tôi cứ nghĩ tình bạn khác giới này sẽ bền vững và thật lâu dài, không nghĩ nó sẽ có những lúc như vậy.

Suốt cả tiết học đầu tiên, Lâm Tường không hề nói với tôi một câu nào, cả hai như thể không quen biết.

Hết tiết một, tất cả lớp tập trung xuống phía nhà thể chất, tôi ở lại cuối cùng để khóa cửa lớp, cậu ấy cũng ở lại cùng tôi nhưng tôi lại cố gắng tránh xa cậu ấy nhất có thể, vẫn chẳng hề tỏ ra buồn bực, cả một ngày cậu ấy chỉ quanh quẩn ở bên cạnh tôi dù cho bị coi là vô hình hay là không khí đi chẳng nữa.

Chiếc kẹo mút bị đi vào quên lãng, tôi ném nó vào một góc cặp sách. Sách vở thì là Hà Thy và Tô Quan thay tôi chép bài. Năm tiết học trôi qua, đến khi đi học về, mọi lần Lâm Tường và tôi sẽ về cùng nhau, hôm nay thì hay rồi. Cậu ta bỏ về trước còn chẳng thèm ngoái lại nhìn tôi lấy một lần.

"TVV, mi không hiểu ta nói gì sao?" _ Tôi đột nhiên quay qua hỏi cậu ấy, khi cả hai một trước một sau ra bến xe.

"Ta hiểu! Ta cũng biết mi muốn tránh xa ta như thế nào. Nhưng...ta không làm được!" _ Cậu ấy đáp lại tôi mà không cần suy nghĩ.

Câu nói của cậu ấy khiến tôi thật sự bất ngờ, cũng thấy tức cười. Nói như vậy là cậu ấy có tình cảm với tôi ư? Chắc không đâu, cậu ấy bây giờ chính là trong lòng đầy lên cảm giác có lỗi chi vậy thôi. Có tình cảm với tôi thì lúc trước nhất định sẽ không đột ngột biến mất. Cậu ấy ngay cả một chút tình cảm với tôi cũng không hề có.

"Ta thích Lâm Tường!!!" _ Tôi nói. Phải rồi đây là cách duy nhất để cậu ấy tránh xa tôi.

"Vì sao?"

"Ta không biết, thứ ta biết chính là mình đã thích cậu ấy, thích từ rất lâu rồi!". Tôi cố nụ cười rõ ràng chẳng khác gì là đang trêu tức cậu ấy.

"Không chút tình cảm nào với ta sao? Những lần nói chuyện là giả tạo sao?" _ Cậu ấy hỏi tôi, tôi chỉ biết gật đầu. Không gật đầu thì nói sao đây, hay là nói "Ta thích mi, thích ngay cả khi chưa từng gặp trực tiếp. Nhưng ta sợ khi tiếp nhận tình cảm, làm bạn với mi ta không làm được"

"Ta đưa mi về!" _ Cậu ấy nói rồi quay đi, tiếp tục ra bến xe. Chỉ khác là không còn ở phía sau dõi theo tôi nữa mà là ngược lại. Tôi dò dẫm đi theo, nhìn bóng hình cậu mà tiến về phía trước.

Cậu ấy đưa tôi về đến tận nhà, không nói lời nào mà trực tiếp bỏ đi.

Đã năm phút trôi qua, tôi như bức tượng nhìn về con đường ấy, hình ảnh cậu đã biến mất, thay vào đó là những người xa lạ đi qua, không quen biết, không nói chuyện tôi đứng như người mất hồn, cho đến khi Ôn Trân đứng hù dọa phía sau lưng tôi khiến tôi bừng tỉnh.

"Ê. Không vào đi, đứng chờ tao về à. Hôm nay lại ngoan thế!" _ Nó cười rồi mở cửa đi vào. Tôi cũng vào nhà theo.

"Tao nói rồi!" _ Vừa lên phòng tôi vừa mệt mõi nói.

"Nói gì!" _ Nó hỏi.

"Tao bảo tao thích Lâm Tường rồi...cậu ta...tin thật!" _ Tôi trùu chấn nói. Giọng nói bắt đầu có phần ngắt quãng, cũng bởi nó quá đau. Tôi cứ nghĩ bản thân chỉ là có một chút tình cảm, một chút thích cậu nhưng không nghĩ khi nói ra mình thích người khác, khi nhìn thấy ánh buồn trong mắt cậu, tôi cuối cùng vẫn là không chịu được mà bật khóc.

Ôn Trân không nói gì, qua lớp chăn tôi cảm nhận được từng cái vỗ về của nó lên vai tôi, khóc chán khóc đến phát mệt tôi cũng ngủ thiếp đi.

Hôm ấy, tôi ngủ một mạch tới tận sáng hôm sau. Buổi sáng tôi tỉnh dậy với hai mắt sưng húp vì khóc. Nhìn chẳng giống tôi chút nào, tôi nhìn mình trong gương, nhớ tới một câu nói:

"Người con gái khi họ bị tổn thương, cái duy nhất họ muốn quên đi không phải là ai kia, mà chính là bản thân. Và cách nhanh nhất là thay đổi diện mạo"

Tôi đi xuống dưới tầng, nhìn nhà vắng tanh không một tiếng động. Tôi cũng chẳng buồn liếc qua đồ ăn sáng. Mang theo đôi mắt sưng húp đi ra ngoài tới tiệm cắt tóc, làm mới mình.

Cả ngày hôm ấy, tôi quanh quẩn trên đường với mái tóc cắt ngắn, không còn dài đến ngang lưng nữa. Thay vào nó là một diện mạo mới. Tôi không biết sau khi thay đổi bản thân rồi liệu tôi có thể quên cậu được không hay là ngày càng nhớ cậu nữa.

Một ngày cuối tuần kết thúc với hàng mớ suy nghĩ vòng vo của tôi, trước khi về nhà, tôi vòng qua bệnh viện tháo gở xem xét lại vết rấn cắn xem xét kỹ lưỡng rồi mới trở về nhà, cười thật tươi trước mặt mẹ.

"Mẹ, nhìn con thế nào?"

"Tóc đang đẹp cắt đi làm gì? Mày hỏi mẹ chưa mà đã cắt rồi!" _Mẹ nhìn mái tóc ngắn lạ hoắc rồi cầu nhàu.

Tôi chỉ cười, chạy lại mà lấy lòng mẹ. Mẹ nhất định sẽ không biết tôi cắt tóc là vì thay đổi và thay đổi để quên một người. Tôi đó, tôi cả buổi ngồi bên cạnh mẹ, lúc 10 giờ hơn bị mẹ quát đi thay đồ tôi mới quay trở lại phòng. Ôn Trần không biết đang nói chuyện với ai mà cười đến ghê người. Tôi chẳng còn tâm trí viết truyện nữa, lại đăng nhập lên Facebook, xem phản hồi của mọi người. Đa số ai cũng nói rằng tôi hãy tìm một người khác, đừng quan tâm đến cậu ấy nữa nhưng lại có một phần khuyên tôi nên đối diện chấp nhận. Sau một hồi lướt xem, gõ phát hiện có hai bình luận khác hẳn các bình luận còn lại, lướt phản hồi về nó khá nhiều nhưng không ai đáp lại chúng.

Một là: "Quên được sao?" và một là: "Lão bà!"

Tôi nhìn chằm chằm vào bình luận thứ hai, 4 lượt phản hồi:

"Câu này nghe quen quá!"

"Câu này...giống nam chính của tác giả"

"Bạn ơi, bạn tên Hạo phải không?"

Có một bình luận còn tag cả tên tôi vào:

"Ôn Vân *icon mặt buồn*"

Tôi thật không biết phải nói sao, cảm giác bây giờ là buồn, thật sự rất muốn khóc, chẳng còn cái cảm giác vui mừng như lúc tôi đăng tus tỏ tình với cậu ấy nữa!"

End chương

Hỏi: "Au ơi, Lâm Tường ngoài đời có tồn tại không? Tội ảnh!"

Đáp: Lâm Tường có tồn tại ngoài đời, tất cả các nhân vật trong truyện đều tồn tại nhé! Au thấy chả tội Lâm Tường tạo nào *cười*, ngoài đời Lâm Tường nhây bựa lắm a~~~~

Tuần vừa rồi au bỏ truyện, có ai ngóng không! Au đang kiếm việc làm nên chưa kịp đăng. Mấy hôm nay au tranh thủ đăng bù cho các bạn mỗi ngày một chương nhé!

Like + cmt để au lấy động lực hem

Facebook: Lee Visu

instagram: lephuongkv

Zalo: 01643548068

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Làm Hòa - Phần 3: Trốn Chạy

Yêu áo kết thúc sẽ rất đau

Chương 8: Làm hòa Phần 3: Trốn chạy

Tôi tắt máy, vờ như không nhìn thấy thông báo tin nhắn đến, nhìn lại mình trong gương, đúng như mong muốn, nhìn tôi bây giờ thật sự rất khác.

Sáng hôm sau, tôi như thường lệ ra bến xe, nhìn thấy Lâm Tường tôi mỉm cười, cậu ta chẳng nói gì. Và sự thật là nam chính của tôi đúng như tôi nói, cậu ấy ngày hôm nay không còn đợi tôi nữa. Tôi vừa nhẽ nhỡm cũng lại mong ngóng.

Đến lớp, tất cả nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên, có bạn học khen tôi rằng cắt tóc vậy đẹp hơn, có người lại nói rằng xấu thậm tệ, điển hình là bây giờ:

"Tự nhiên cắt tóc làm gì? Nhìn đồ thế!" _ Tô Quan gầy gầy tóc tôi bảo.

Hà Thy cũng nói bằng một giọng nhịn cười:

"Nhìn có giống con sư tử không? Tao còn tưởng lớp có học sinh mới chứ!"

Tôi cười:

"Lâu lâu làm mới, thay đổi cho cuộc sống đỡ nhàm. Vậy nó mới nhanh nổi!"

Hai đứa nó nhìn tôi:

"Thường thì, một đứa con gái đột nhiên nổi hứng cắt tóc chính là có vấn đề. Đa số toi vào hai trường hợp. Một là đang yêu, hai là nó đang bị tổn thương quá lớn trong tình yêu. Cắt tóc là muốn quên đi mối tình!"

Tô Quan, chuyên gia tình yêu, con nhỏ cuồng ngôn tình của lớp tôi lên tiếng, phán đoán.

Tôi cười khỏ, rõ ràng là vẫn không qua được mắt bọn này:

"Ừ, quên đi không phải sẽ tốt hơn sao? Bọn mày chả khuyên tao quên đi còn gì?" _ Tôi nói, ánh mắt chút buồn nhìn ra phía cửa sổ.

Hai đứa nó nhìn tôi, Hà Thy hỏi:

"Sao thế? Tao nhớ mày chỉ quen mỗi cái tên trên mạng thôi mà. Tên đó off rồi còn gì? Sao nói nghe bí đất thế!"

"Tao cho bọn mày biết một tin! Lại đây!" _ Tôi nói nhỏ, kéo đầu chúng nó lại, khe khẽ nói.

"Tin gì?" _ Hà Thy hỏi.

Tôi hơi chần chừ, cuối cùng vẫn là quyết định nói:

"Đương Nhật Hạo chính là tên đó!"

"Hả!" _ Cả hai cùng đồng thanh hét lên. Cả lớp đang nói chuyện đột ngột quay lại phía góc lớp nhìn ba chúng tôi. Hai đứa nó thì cười trừ, biết điều nên im lặng ngồi xuống, chụm đầu tiếp tục nghe tôi nói:

"Ban đầu chỉ có tao với Ôn Trân biết thôi! Đến hôm đi tham quan, mặt khẩu của tao bị lộ, cậu ta cũng phát hiện ra tao là người quen qua mạng!"

Tôi nhìn phản ứng của chúng nó, trợn tròn mắt không thốt nên lời, tiếp tục nói:

"Hôm tham quan, lúc bị Tâm Lăng hỏi về ý nghĩa mặt khẩu, tao biết cậu ta cảm thấy khó xử như thế nào, ngay cả tao cũng thấy khó xử. Rồi cả lúc bị lạc, chuyện đi học, cậu ấy luôn luôn theo sát. Tâm Lăng và Lâm Tường cũng biết chuyện rồi. Tao làm thế nào mới phải đây mày?"

Những lời nói cuối, tôi gần như nức nở, ngược đôi mắt đỏ ngầu, nước mắt nặng trĩu trực trào chảy xuống. Tô Quan không nói gì, vỗ vỗ lên bàn tay tôi, Hà Thy đưa tay vuốt mái tóc ngắn của tôi.

"Đừng buồn! Nín đi! Tao nhất định xử hần một trận"

Nó an ủi, cố gắng giấu đi tiếng nấc ở cổ họng, tôi gục mặt xuống bàn cố gắng kiềm chế lại. Khi bản thân bình tĩnh lại, nhìn hai đứa nó bật cười, hai hàng mi vẫn ướt. Cả ba đứa lại tiếp tục trò chuyện, chỉ là một chút gì đó man mác buồn ở mỗi đứa.

Ngày hôm ấy, tôi thì trong lòng thấp thỏm không yên, cũng bởi bàn học sau lưng trống trơn, cậu ấy hôm nay không đi học. Tôi nhìn chăm chăm vào điện thoại, nhìn dãy số chần chừ không biết nên bấm hay không, cuối cùng vẫn là cắt nó vào cặp, tôi sao có thể gọi điện cho cậu chứ?

Là tôi đẩy cậu ấy ra xa mà, là tôi nói quen cậu chỉ là trò vui, sao có thể gọi điện đây? Tôi tự chế giễu mình. Nói là mặc kệ nhưng vẫn chẳng thể rũ bỏ ý nghĩ gọi điện ra khỏi đầu. Tan học, tôi lang thang trên vỉa hè ra bến, cầm tờ địa chỉ nhà xin được từ thầy giáo, tôi ngập ngừng.

"Quan, mày đi cùng Thy không?". Tôi nói vào điện thoại, suy nghĩ hồi lâu quyết định rủ thêm bạn đi cùng vẫn hơn.

"Có! Sao thế?" Tô Quan nói.

"Qua trường đi. Đi cùng tao đến nhà Hạo!"

"Ừ, đợi tao lát" _ Tô Quan đáp, tôi cũng bót lo lắng tắt máy đứng chờ ở bên.

Tắt máy, tôi lại bấm một dãy số:

"Mấy qua trường được không? Đến nhà thăm bạn với tao! Thầy bảo lớp đại diện đến!" _ Tôi vờ như không có chuyện hết lên, nôi cẩu với cậu ấy. Nói chuyện một cách bình thường.

"Tao có việc rồi!" _ Lâm Tường qua chiếc điện thoại nói rõ. Giọng nói vẫn mang theo chút xa lạ.

"Việc gì? Đi một lát thôi!"

Lâm Tường không đáp lại tôi, không hiểu sao tôi vẫn không cúp máy, lát sau cậu ta nói vào trong điện thoại:

"Một lúc thôi!"

"Đương nhiên" _ Tôi cười nói vào máy. Đúng như tôi đoán, chỉ cần vờ như không có chuyện gì, cứ mặt dày bắt chuyện thì cậu ta nhất định sẽ không thể không nói chuyện với tôi. Lẽ ra tôi nên làm chiều này sớm hơn mới phải.

15 phút sau, cả bốn đứa chúng tôi tập trung ở bên, chuẩn bị đến nhà cậu ấy. Tôi nhớ tới những lúc cậu ấy tươi cười, nói rằng tiện đường đưa tôi về. Đến hôm nay tôi mới chợt nhận ra, bản thân thích cậu nhưng căn bản tôi chưa hề để tâm đến những chuyện đơn giản nhất như địa chỉ nhà, sở thích hay thói quen. Tất cả tôi đều không biết.

Tô Quan kéo tôi lại đi cùng:

"Nghĩ gì mà ngần ra thế?"

"Đâu, nghĩ gì đâu?" _ Tôi cười, bưng tỉnh khỏi mớ suy nghĩ, tiếp tục đến địa chỉ được ghi trên giấy.

End chap 8: Làm hòa.

Hỏi: "Sau này, nếu có cơ hội tìm cậu ấy, bạn có tìm không?" (S** Q***)

Đáp: Nếu là như vậy, au nhất định sẽ tranh thủ cơ hội, biết đâu sẽ có cơ hội tỏ tình với cậu ấy. Hoặc ít nhất cũng có thể ngày ngày theo dõi cậu ấy, au tình nguyện nhìn thôi chỉ nhìn thôi cũng đủ.

Facebook Lee Visu

Instagram lephuongkv

Zalo: 01643548068

Chương đăng ngày 11/1/2017

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Bản Thân Vốn Chẳng Hiểu Cậu - Phần 3: Trốn Chạy

Yêu áo kết thúc sẽ rất đau

Chương 9: Bản thân vốn chẳng hiểu cậu - phần 3: Trốn chạy

Hơn nửa giờ, cuối cùng chúng tôi cũng có mặt tại một căn nhà à không nói biệt thự có lẽ cũng không ngoa, nhìn bên ngoài cũng đủ biết chủ nhân của căn nhà là một người có tiền rồi. Lòng tôi bỗng trùng xuống, tôi vốn cho rằng quãng thời gian cả hai trò chuyện với nhau, tuy không quá dài nhưng có lẽ cũng đủ để tôi hiểu cậu, nhưng không, tôi chẳng hề hiểu người đó. Ngày ngày cậu đến đeo bám lấy tôi, lấy cớ là tiện đường, tôi cho nó là thật cũng chẳng quan tâm cậu ấy nói có đúng hay không, tôi tin cậu. Lần nói chuyện trên mạng cậu ấy bảo tôi rằng mình là người bình thường, tôi không cảm thấy e dè, bản thân khi buồn nhất tìm đến cậu, kể về hoàn cảnh cuộc sống của mình nghèo khó khác hẳn với "ông ấy" bố ruột của tôi như thế nào. Tôi tin cậu, cho đến bây giờ bản thân mới cảm thấy mình thật ngu ngốc, lại đi tin tưởng một người như cậu.

Cậu ấy nói gì tôi cũng tin, khi đứng trước căn nhà xa hoa này tôi bỗng đứng ngừng lại không dám tiếp tục. Tôi tò mò khi đưa tôi về nhà chứng kiến được tôi ở trong một căn nhà còn chưa đến một góc nhà cậu, cậu có suy nghĩ như thế nào.

"Sao thế?" _ Tô Quan lay lay người tôi.

Tôi lúc này mới sững sờ quay ra, nhìn lại địa chỉ ghi trên giấy lại liếc sang tấm bảng ghi số nhà, xác định rõ là không nhầm lẫn, tôi đi thẳng tới cổng bàn tay run rẩy bấm chuông cửa.

Bảo vệ của căn nhà sau khi thấy chúng tôi có ý không muốn cho vào, sau một hồi năn nỉ cuối cùng chủ ấy cũng thông báo với chủ nhân căn nhà. Chúng tôi chờ đợi ngoài cửa, một lát sau cánh cổng to lớn cuối cùng cũng chịu mở ra. Bảo vệ đưa chúng tôi vào trong nhà, chờ ở phòng khách.

Càng vào trong tôi thấy mình giống như con lạc đà lạc lõng giữa sa mạc, sự khác biệt giữa tôi và cậu ấy càng ngày càng lớn. Làm sao đây, trước đó, khi nhìn thấy hình ảnh cậu chậm chạp biến mất, trong đầu tôi mơ màng muốn thổ lộ tất cả tình cảm của mình với cậu, muốn nói chúng ta đừng như vậy, hứa với ta đừng bao giờ biến mất nữa nhé, đừng để ta phải ngày ngày chờ đợi trong vô vọng như vậy, ta thật sự rất sợ! Hiện tại nhìn cuộc sống của cậu tốt đẹp, hạnh phúc đáng mơ ước như vậy tôi lại không đủ can đảm. Còn mãi suy nghĩ, đột nhiên một bóng dáng phụ nữ trung niên từ trên tầng đi xuống, bà đưa chúng tôi lên một căn phòng không nói gì cả chỉ lẳng lặng mở cửa rồi ngay lập tức rời khỏi. Tôi đưa mắt nhìn căn phòng trước mắt cũng mặt đối mặt với người con trai đó.

Dương Nhật Hạo khuôn mặt có chút nhợt nhạt nhìn tôi. Tôi lơ đãng nhìn sang chỗ khác, lúc này ba người ở phía sau cũng nhìn vào Dương Nhật Hạo, Hà Thy lên tiếng:

"Này, cậu bị sao vậy? Nhìn mặt khó coi thế?"

Tô Quan ở bên cạnh thấy không khí có gì đó hơi ngại ngùng, cố gắng làm dịu nó đi:

"À! Nhật Hạo bọn mình nghe nói cậu có việc nên nghỉ học. Bọn mình lấy địa chỉ nhà từ chỗ thầy giáo mới đến đây!"

Cậu ấy chỉ ừ một tiếng, xoay xở định bước xuống giường, tôi vội vàng ngăn cản:

"Bao cát..." Chợt phát hiện mình nói lỡ lời, tôi ngập ngừng cố gắng đánh lạc hướng:

"Không cần đâu! Bọn mình chỉ đến xem bạn thế nào thôi rồi về ngay! Cũng muộn rồi, bạn nghỉ ngơi đi bọn mình về trước!" _ Tôi đáp ứng nói mãi mới xong, định kéo Tô Quan và Hà Thy ra về thì cậu ấy lên tiếng:

"Lớp trưởng!"

Tôi quay lại nhìn cậu ấy, lúng túng không biết làm gì thì Lâm Tường lại nói một câu khiến tôi vùng phải ngỡ ngàng, tôi nghĩ là cậu ta hẳn là phải biết tôi đang khó xử như thế nào chứ, sao lúc này lại có thể đẩy tôi đi như vậy được:

"Bọn tao ra ngoài trước, bọn mày cứ nói chuyện tiếp đi!"

"Nhưng...!" Tôi không biết phải làm gì đứng chôn chân ở cửa, Hà Thy đột nhiên đẩy tôi vào trong rồi ngay lập tức đóng cửa lại. Cả người tôi run lên, nhất là khi cậu ấy từ lúc vào đến bây giờ ánh mắt chỉ nhìn về phía tôi.

"Mi ghét ta đến vậy sao? Ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy chán ghét đến mức ấy cơ à?"

"Ta chỉ...chỉ..." _ Tôi đáp ứng mãi. Chẳng biết nên nói cái gì.

"Chỉ là cái gì???"

"Phải! Ta ghét mi đến mức ngay cả nói chuyện thôi cũng cảm thấy khó chịu không muốn nói rồi!"

Khóe mắt tôi ngấn nước, dường như chỉ một giây nữa thôi sẽ không trụ được mà vỡ òa. Luống cuống tay chân định mở cửa chạy ra ngoài thì cậu ấy lại kéo tôi lại:

"Ghét đến vậy tại sao còn tỏ ra là mình đang chờ đợi? Nói là viết đoạn (đại khái là truyện ngắn ấy mà) tại sao lại kể về những chuyện lúc trước làm gì? Tại sao phải làm mọi chuyện rồi tung lên trong khi ta đang cố gắng giải thích với mi! Lão bà! Mi nói sẽ coi ta là bạn, không phải sao?" _ Cậu ấy nói một tràng dài, còn tôi chỉ biết cúi đầu nhìn bàn tay đang giữ lấy cổ tay mình khóc đến nghẹn ngào.

"Lão bà, ta xin lỗi! Đừng lãng tránh ta. Hơn nữa...ta cũng đã đọc nó rồi!"

"Đọc rồi" là đọc truyện của tôi sao? Phải rồi, cậu ấy còn bình luận vào bài viết của tôi về việc dùng viết truyện lại cơ mà, với khả năng của cậu, chỉ cần bắt chuyện với một người đọc truyện của tôi thôi, thì tất cả sẽ bị bại lộ ngay. Tôi sớm dừng nên vì quá mong muốn gặp lại cậu mà viết nó.

"Cảm ơn đã tặng lượt xem giúp ta, còn gì nữa không? Nếu không, vậy ta về đây!"

"Viết truyện không phải là vì mong muốn có một ngày ta sẽ đọc được nó, hiểu được suy nghĩ trong lòng mi sao?"

Cậu ấy nói, tôi chỉ lắng nghe, từng câu từng chữ vì bị đoán đúng suy nghĩ của mình mà trở nên sợ hãi. Tôi ngẩng đầu ngoài việc chấp nhận nói sự thật thì không còn cách nào khác tốt hơn hết, vô tình lại nhìn thấy dòng chữ ở bức tường phía sau lưng cậu mà kinh sợ:

"10/05/2016 - 21/06/2016 Lão bà!"

Đối với người bình thường, có thể nó chỉ là một dãy số chẳng ý nghĩa gì cả nhưng đối với tôi nó chính là một ký ức đẹp. Quảng thời gian tôi đã từng rất vui vẻ với ai đó, không sai, đó chính là bắt đầu và kết thúc của cuộc trò chuyện cũng như kết thúc mối tình ảo này. "Lão bà!!!" cũng chính là cách mà cậu ấy gọi tôi. Tại sao chứ, tại sao lại khiến tôi trở thành người có lỗi như vậy?

"Đúng là ta đã rất mong mi đọc được nó, khi ấy sẽ hiểu ta quan tâm lo cho mi như thế nào nhưng còn mi. Đọc rồi sao? Đọc rồi tại sao lại không liên lạc, mi biết ta đã phải rất cố gắng không?"

"Xin lỗi...ta xin lỗi!"

Lúc nào cũng vậy, xin lỗi thì có ích gì, tại sao không suy nghĩ xem kết quả ra sao rồi hãy quyết định, tại sao lại làm một cách hờ hững như thế rồi lại cảm thấy có lỗi, xin lỗi, tôi không cần.

Tôi gạt tay cậu ấy ra, nhìn cậu ấy mỉm cười kìm nén tiếng nấc trong cổ họng, nói nhẹ nhàng:

"Mi biết kết thúc sẽ như thế nào không?"

"Cả hai sẽ ở bên nhau, nữ chính sẽ cho nam chính cơ hội để giải thích, cô ấy sẽ hiểu lý do, đồng cảm với nam chính mà tha thứ cho cậu ấy."

"Sai rồi, vốn dĩ họ không nên quen biết nhau! Nữ chính mệt rồi, cô ấy muốn dừng lại, không muốn tiếp tục nữa. Nam chính và nữ chính có quá nhiều thứ khác biệt!"

Cậu ấy dường như không tin lời tôi nói, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi ánh mắt ngờ ngàng. Tôi nhìn cậu, lại nhìn bức tường phía sau lưng rồi bỏ ra ngoài. Người phụ nữ trung niên đang đi tới căn phòng của cậu, có lẽ chúng tôi nói quá to nên gây sự chú ý đến bà. Tôi lễ phép cúi chào rồi đi ra khỏi căn biệt thự. Hà Thy, Tô Quan và Lâm Tường đang đứng đợi chúng tôi ngoài cổng. Tôi vờ chẳng có chuyện gì, khoác tay hai đứa bạn vui vẻ ra về trước khi khuất sau con đường còn tranh thủ liếc qua nó một lần. Có lẽ chúng tôi sẽ giống như kết thúc trong truyện, chúng tôi có quá nhiều khác biệt hay phải chăng chúng tôi có duyên nhưng không có phận.

Hết chương 9: Bản thân vốn chẳng hiểu cậu - Phần 3: Trốn chạy

Hỏi: "au oi, bao lâu rồi bạn chưa được nói chuyện với người đó!"

Đáp: "Hôm nay, ngày 18/1/2017 *cười* nói sao nhì, hôm nay tròn 7 tháng cậu ấy biến mất!"

Facebook Lee Visu

Instagram lephuongkv

Zalo 01643548068

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Xa Lạ - Phần 4: Giữ Lời Hứa

Yêu ảo kết thúc sẽ rất đau

Chương 9:

Lúc tôi về đến nhà cũng đã hơn 7 giờ, cảm giác trong lòng buồn bực đến khó chịu, tôi theo bản năng ngó nghiêng vào phòng mẹ. Không có ai, chắc mẹ sang nhà bạn chơi, cũng tốt, với hai mắt sưng húp vì khóc này tôi thật không biết sẽ phải giải thích với mẹ như thế nào. Lên tới phòng, Ôn Trân đang nằm trên giường đọc ngôn tình, không biết nó đọc truyện gì mà tôi vào phòng cũng không biết. Đến lúc nó phát hiện ra sự tồn tại của tôi trong phòng thì lúc ý cũng đã gần 8 giờ tôi. Nhìn thấy tôi, nó hỏi:

"Đi đâu đấy? Chơi với anh nào mà bây giờ mới về hả?"

"Tao đến nhà tên đó..." Vừa nói tôi vừa liếc nhìn thái độ của Ôn Trân, sau đó mới chậm rãi nói tiếp:

"Tao thấy một căn nhà rất to, là nhà của tên đó, cuộc sống nơi ấy...khác hẳn với tao!"

"Tên đó nói gì với mày, không giải thích hay nói gì à! Tao nhớ hình như lúc bọn mày nói chuyện, thằng đó bảo nhà cũng bình thường thôi mà!" _ Ôn Trân thắc mắc hỏi lại tôi.

"Ngay từ đầu mày có tin vào yêu ảo đâu! Sao nay tự nhiên lại tin vào lời tên đó nói thế! Sao hả, thấy tội cho tao à?" _ Tôi nở nụ cười châm chọc, mọi chuyện không như tôi nghĩ. Tôi tin tưởng tin tất cả những gì cậu ấy nói, còn cậu ấy...lại nói dối tôi.

"Điên! Không bao giờ tao tin vào yêu ảo. Mày ý, kệ tên đó đi, muốn bị lừa lần nữa thì cứ đi mà tha thứ cho tên đó!" _ Cậu nói cuối cùng của con bé liên tục lặp lại trong đầu tôi. Nó như một nỗi ám ảnh, khiến tôi không thể rũ bỏ nó ra khỏi đầu.

Ngày hôm sau, tôi mệt mỏi đến một chút sức lực cũng không có, khuôn mặt phờ phạc ngay cả nở một nụ cười cũng cảm thấy lười nhác không muốn làm. Còn đang chuẩn bị sách vở, tiếng Ôn Trân vang lên:

"Ê, nhanh lên, Lâm Tường đến gọi kìa. Mau mau kéo chàng đợi! Nhanh lên!"

Tôi ngơ ngác, mấy ngày hôm nay cậu ta vẫn còn giận tôi ngay cả đi học còn không qua rủ, hôm nay lại đứng gờ đi gọi, chắc cậu ta đã hết giận rồi. Tôi nhanh nhẩu xếp đồ thật nhanh rồi lao xuống nhà, tạm biệt mẹ rồi nhảy lên chiếc xe đạp của cậu bạn. Chuyện giữa tôi và Lâm Tường dường như đi vào quên lãng, cả hai nói chuyện như không có chuyện gì, tuy tôi rất vui nhưng trong lòng vẫn có một nỗi buồn khó diễn tả. Chỉ biết cố gắng cười che giấu đi nó.

Đến lớp, hai đứa bạn thân cũng đã đến, chúng nó nhìn tôi lại quay ra nhìn Lâm Tường đang hai tay đút túi quần đi ở phía sau. Cười nham hiểm, chờ đến khi Lâm Tường đi khỏi mới lục đục quay xuống, tò mò hỏi:

"Ê! Lâm hòa rồi à!"

Tôi ậm ừ cho có, lấy xấp vẽ ra tiếp tục nguệch ngoạc, mặc kệ hai đứa chúng nó đang tò mò cả nghìn câu hỏi.

"Hôm qua, bọn mày nói chuyện gì đấy! Bọn tao ở dưới chờ mãi!" _ Tô Quan liếc tôi hỏi.

Tôi dừng lại, nhìn chằm chằm vào tờ giấy, lúc này mới chợt phát hiện ra tôi viết lên đó dòng số khắc ghi tận trong tim "10/5/2016 - 18/6/2016". Tại sao lúc nào cậu cũng luôn quảng quần trong đầu tôi vậy, tôi nhăn mặt khó chịu vẽ những nét gạch ngang gạch dọc chèn lên nó, không đáp lại lời hai đứa bạn.

"Tao bảo, hôm qua lúc chờ bọn mày. Tao có biết được, tên Hạo đó là con trai lớn của nhà đó. Dưới cậu ta còn có một đứa em gái, ít hơn một tuổi. Bố cậu ta là giám đốc công ty, không nhỏ chút nào đâu! Haizzz Như thế nào mà mình lại quen được soái ca ngoài đời thế nhỉ?" _ Vừa nói, Tô Quan vừa chống cằm suy nghĩ.

Tôi lập tức cứng đờ người, thứ nhất, cậu ta đúng thật là có em gái. Xem ra cô bé ngày trước nói chuyện còn gọi tôi là chị đích thị là em gái của cậu ấy rồi. Hơn nữa bố cậu ấy là tổng giám đốc. Tôi lại có thể quen được con nhà quyền quý vậy sao? Tô Quan đang nói thấy tôi ngừng lại thấy mình lờ lờ, nó lập tức bùm miệng.

"Ê Văn, mày còn quan tâm cậu ta không? Tao thấy cậu ta quan tâm mày là thật đấy!"

Tôi chỉ cười, vẫn im lặng, nếu không thì nói sao đây?

Mọi chuyện diễn ra bình thường cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng hỏi han của Tâm Lăng:

"Nhật Hạo, bạn sao vậy? Sao hôm qua lại nghỉ, mọi người lo lắng cho cậu lắm đấy!"

Tôi ngược lên nhìn, cậu ấy đã đi học lại rồi. Khuôn mặt rõ ràng vẫn còn mệt mỏi vậy mà vẫn còn đến lớp, đằng sau là tiếng nói không dứt của cô ả. Cậu ấy không nói gì, phát hiện tôi vẫn nhìn chằm chằm vào cậu ấy, vậy mà lần này ngay cả một sự mong chờ hay vui mừng tôi cũng không hề thấy trong mắt người con trai đó. Cậu ấy đi thẳng về chỗ ngồi, im lặng cho đến lúc hết giờ và chẳng thèm liếc tôi lấy một lần. Ngày hôm ấy trôi qua đối với tôi giống như cực hình. Lúc tan học, tôi và "ham chính" như người xa lạ, một câu chào hỏi cũng không có, hết như mong muốn của tôi.

Mọi chuyện cứ vậy trôi qua hết một tháng, chúng tôi tuy một người bàn trên một người bàn dưới nhưng sự đụng chạm nói chuyện dường như không có. Thật sự tôi không thể chịu được, ngày nào cũng vậy dõi theo cậu. Bản thân luôn như không được khóc, phải mạnh mẽ lên, đừng để cậu ấy nhìn thấy mày

yếu đuối nhưng tôi lại không làm được. Khi cậu ấy liên tục muốn giải thích, tôi lại trốn tránh, đẩy cậu ấy ra xa. Khi cậu ấy theo ý tôi tránh xa, cho tôi yên bình thì tôi lại không từ bỏ được. Đợi chờ dõi theo bóng hình cậu.

Câu chuyện viết về hai chúng tôi đã kết thúc. Tôi không biết cậu ấy hiện giờ có còn đọc nó không? Bởi vì trong lòng vẫn ôm hi vọng về người đó, tôi không dám thẳng tay viết cả hai mỗi người có một cuộc sống riêng, không ai liên quan đến nhau giống như lúc mạnh mẽ mà làm tổn thương đến cậu. Cũng không thể vui vẻ viết một cái kết có hậu cho hai người, cứ lằng nhằng dai dẳng mãi, dùng một cái kết mở không về cũng không xa cách cho cả hai nhìn nhau mỉm cười ở kết chuyện. Phản hồi của độc giả tôi không dám xem, tôi sợ biết đâu trong đây bình luận ấy sẽ lạc lõng chờ vợ dòng bình luận của ai kia. Cho đến hôm nay, khi tôi nghe Ôn Trân nói truyện của tôi đang được mọi người truyền tai nhau về mối tình đẹp giữa hai người, có người còn ở phía dưới nói bóng nói gió, học sinh trong trường tôi đọc nó cũng không ít. Ai nấy đều đang bàn tán về tôi, sự xuất hiện của nam chính ở phần hai của chuyện có thật sự là đang chung lớp với tôi không,

họ tò mò về tôi? nam chính hay tò mò về cuộc sống của tôi? Tôi không biết, hiện tại tôi chẳng hề có một chút vui vẻ nào cả. Lúc này thật sự rất muốn khóc, có lẽ tôi không nên hi vọng việc gặp lại cậu ấy. Cũng đừng quá ảo tưởng về mối tình ảo này thì có lẽ tôi sẽ không phải bất lực như bây giờ, cũng sẽ không đẩy cậu ấy vào tình huống khó xử. Ngày hôm ấy, trên quãng thời gian ra bến xe, tôi thần thờ như người mất hồn, một vài học sinh trong trường thì thoáng liếc nhìn tôi ánh mắt dò xét. Tôi biết, họ đang thắc mắc tôi có phải là nhân vật trong bộ truyện ấy không? Có lẽ quá quen với sự chỉ chỗ đánh giá tôi chẳng hề để ý đến họ một mạch tiến về phía trước không hề quay lại lấy một lần.

End chap 1: Xa lạ - Phần 4: Giữ lời hứa

Chương đăng ngày 22/01/2017

Hỏi: [cười] Tôi cũng từng yêu một người qua mạng , nhưng anh ấy cũng biến mất như " nam chính " vậy . Suy sụp mất 2-3 tháng nhưng rồi lại nhớ đến lời cuối cùng anh ấy nói với tôi rằng " Phải sống thật tốt " nên mới gượng dậy . Tác giả , nếu là cô thì cô buồn bao lâu ?

Đáp: Au không biết phải nói như thế nào, cảm giác lúc cậu ấy đột ngột biến mất dường như cả thế giới ruồng bỏ tôi vậy! Chán nản, rất muốn tìm lại hồi li do tại sao lại như vậy, đột ngột xuất hiện trong thế giới của tôi quan tâm lo lắng tại sao lại một lần nữa bỏ tôi. Cảm giác thật sự rất khó chịu! Hiện tại, nỗi mong nhớ cậu dường như chưa bao giờ vơi đi, càng ngày lại càng nhớ, không biết nên làm thế nào nhưng mong nhớ, khóc lóc gọi tên thì cậu ấy vẫn sẽ không quay lại, tôi lựa chọn không buông bỏ nó, cũng không chọn tiếp tục chờ đợi. Cứ giống như bây giờ, quãng thời gian 7 tháng 4 ngày, cho đến mãi về sau tôi vẫn sẽ mãi nhớ về nó. Nếu cho tôi một khoảng thời gian để quên đi nó thật sự không thể làm được! *Cười buồn*

Facebook Lee Visu

Instagram lephuongkv

Zalo 01643548068

Like + cmt nhé!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ngoại Truyện: Điều Muốn Nói

Ngoại truyện đặc biệt: Điều muốn nói

Bao cát, là ta lão bà này! Mi còn nhớ ta chứ, 7 tháng 6 ngày rồi chúng ta không nói chuyện, ta không biết việc viết truyện này có phải là một quyết định đúng không? Ta mong đó là một chuyện ý nghĩa nhất mà ta đã làm, đối với mi, cũng như đối với những ngày tháng chúng ta nói chuyện.

Ừm, nói sao nhỉ, ta rất muốn nói với mi một câu rằng: "Bao cát! Ta nhớ mi! Nhớ rất nhiều đó!"

Không biết những lời này nói ra liệu mi có đọc được không, cũng không biết liệu có ai đó quen biết mi rồi kể cho mi nghe được không nữa nhưng dù sao thì nói ra cũng sẽ dễ chịu hơn mà phải không? Mi cũng nói vậy, còn nhớ chứ *cười*. Ta đã cố gắng rất nhiều, cũng nửa năm rồi còn đâu, vẫn chẳng thể quên được, mi nói thử xem, làm thế nào chỉ cho ta cách để quên mi đi.

Đau lắm...mi hiểu không? Cảm giác chờ đợi một ai đó, ngày ngày lên mạng chờ đợi có khi đến tận nửa đêm chỉ mong nick đó hiện tên, nhưng dù cho ta có cầu mong như thế nào, đợi chờ bao nhiêu vẫn chẳng thể thay đổi được mọi chuyện, mi đã khóa facebook khóa luôn cả những kí ức đẹp ấy, làm sao đây, ta không muốn nó bị xóa.

Hình như ta hơi phiền toái rồi!

Dạo này mi ổn chứ? Bao cát, điểm học cuối kì của mi là bao nhiêu, cao chứ? Ta đoán chắc mi cũng phải cao điểm hơn ta nhi, tện 8.5 điểm hóa mà mi còn kêu trời kêu đất nữa mà *cười*.

Dạo này, ta vẫn khỏe, thật đấy, cuộc sống vẫn vậy ngày ngày đi học, thi thoảng ta xuống bà, chạm mặt ông ấy cũng không ít lần nhưng mi yên tâm, ta rất mạnh mẽ, mỗi lần gặp ông ấy ta lại nhớ có một bao cát nói với ta rằng: "Lão bà, đừng khóc. Ông ta không xứng!" là ta lại thấy phấn chấn hẳn lên. Nhờ câu nói ấy mà ta đã học được cách đối diện với ông ấy mà không còn sợ hãi tất cả chỉ toàn là căm hận mà thôi.

Bao cát, ta sai rồi, sai thật rồi. Ta ngốc lắm phải không, vụng về, hậu đậu còn không viết suy nghĩ nữa. Thời gian trôi qua, cậu hỏi mà ta muốn hỏi bây giờ không phải là "Bao cát, tại sao lại đột ngột khóa nick?" nữa mà chính là "Bao cát, mi không sao chứ? Bao cát, đừng buồn!". Lẽ ra khi cảm thấy có chút gì đó khác thường ta phải biết nhưng ta lại vô tâm, nhớ lại những lúc bản thân gặp chuyện buồn hay cảm thấy khó xử người luôn bên cạnh cho ta lối đi chính là mi. Trong khi...lúc mi đang cảm thấy lạc lõng, khó xử ta lại không quan tâm mà chỉ viết nói quanh đi quẩn lại vài câu nói.

Ta nhớ lắm, nhớ lúc cả hai trêu chọc nhau mỗi tối, nhớ cả khi gặp ác mộng mà nửa đêm nhắn tin bắt mi phải chuyện cùng. Làm sao đây? Nó cứ quanh quẩn trong đầu ta, cố gắng rũ bỏ nó ra khỏi đầu sao khó đến thế! Tại sao mi xuất hiện rồi lại bỏ đi như vậy? Mi buồn ta cũng buồn mà, thói quen hàng ngày nhắn tin kể lể bây giờ ta biết nói cùng ai đây? Mi bảo sẽ luôn ở bên ta, không phải sao? Tại sao nói mà không giữ lời?

Hai lần, hai lần mi mất tích ngày nào ta cũng lo sợ, mi quay lại cho ta niềm tin. Để ta dựa dẫm phụ thuộc vào mi rồi lại như con gió thoảng qua.

Mọi người nói ta ngốc có người thẳng tay ném cho ta hai chữ ngu xuẩn, yêu ai không yêu, lại đi yêu một đứa mặt mũi không biết, ánh qua mạng chắc gì đã đúng, nói dễ nghe chắc gì ngoài đời đã vậy, càng nói dễ nghe càng không thể tin tưởng. Lúc ấy ta chỉ cười, biết sao được, tình yêu không có lí do, nếu viết được lí do thì người ta cũng sẽ không phải si tình mơ mộng như vậy. Họ bảo ta quên mi đi, quên một người như mi đi, nếu thật sự mi coi ta là bạn, ít nhất cũng sẽ không tuyệt tình đến mức còn chưa nói lời tạm biệt đã khóa nick. Hoặc có lẽ, mi sẽ dùng một nick khác mà nói chuyện với ta. Ta biết, mi không phải không coi ta là bạn mi có nỗi khổ riêng mà phải không? Chuyện đó, mi yên tâm, ta nhất định sẽ giữ bí mật, ta cũng sẽ coi nó là lí do mà mi đột ngột khóa nick. Ta thật không thể lấy một cái lí do để mi khóa nick ngoại trừ nó.

Mi biết không, khoảng thời gian vừa qua rất nhiều chuyện đã xảy ra, ta cũng nghe theo lời mi nói, ta rất ngoan, gọt bút chì không còn vụng về để bị đứt tay nữa rồi, mi biết không bây giờ ta gọt bút siêu lăm đó, đứt tay là chuyện quá khứ thôi bởi ta biết khi bị đứt tay rồi sẽ chẳng còn có ai mà dành thời gian lo lắng hỏi han cho ta giống như mi. Học hành chăm hơn trước nữa, ta đang học vẽ, tuy dùng bút chì khá ít nhưng nhất định ta sẽ có thể vẽ được truyền thần. Đừng xem thường ta, tuy chỉ nhìn một lần nhưng ta rất nhớ khuôn mặt hình dáng mi ra sao, sẽ có ngày ta sẽ vẽ được mi. Bao cát, ta hứa đó. À còn nữa, mẹ đồng ý ta học thiết kế rồi nhưng không biết tại sao sau khi mi đột ngột biến mất, ta chẳng còn tâm trí để vẽ nữa. Nửa năm rồi ta dốc sức để chuẩn bị cho kì thi vào đại học mở và quên mất rằng cũng 7 tháng rồi từ ngày mi off ta chưa vẽ một bộ nào ra hồn cả. Tất cả là tại mi đó.

Bao cát, ta không biết cứ kể lể nói như thế này thì bao giờ mới có thể ngừng lại được nữa. Càng viết lại càng có nhiều thứ để kể. Dừng lại thôi, ta mệt rồi, một phải chờ đợi mi trong vô vọng giống như bây giờ. *Cười* Bao cát, hôm nay ngày 24/01/2017, 27 Tết, chúc mừng năm mới. Năm mới gặp nhiều may mắn, hạnh phúc bên gia đình và người thân, đừng quên, có một đứa con gái ngốc nhếch ở Hà Nội đang ngáy ngốc đợi mi, chờ mi quay lại cho ta một đáp án.

Lão bà nhớ bao cát! Yêu cậu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Ta Đợi Mi - Phần 5: Quay Lại

Yêu áo kết thúc sẽ rất đau

Thứ duy nhất tôi có thể ngụy trang chính là đeo khẩu trang che đi một phần khuôn mặt, tôi cố gắng đứng ở một chỗ xa nhất bên xe, vờ như không nghe thấy những lời họ nói. Nhưng tất cả đều lọt vào tai tôi:

"Ban đầu tao cũng không định đọc đâu! Chẳng qua là nghe tin mấy đứa ngôn tình trong lớp nó bảo tác giả truyện này là học ở trường mình nên mới tò mò lên xem thôi!" _ Một nữ sinh nói.

"Thế á? Ai thế! Tên nick Tiếng Anh tao chả biết ai luôn. Thấy bảo con nhỏ này học cũng được!" _ Nữ sinh hai thêm lời.

"Tao thấy chẳng qua là muốn nổi tiếng quá, học đòi người ta viết truyện ấy mà!" _ Tôi quay ra nhìn cô bạn vừa lên tiếng. Chắc bởi chưa từng đăng tải một bức ảnh nào cũng chẳng mô tả về bản thân, nên nhân vật chính là tôi đứng ngay bên cạnh cũng chẳng biết.

Tôi cười, miệng lưỡi thế gian, thật không ngờ có lúc tôi lại rơi vào tình trạng khó xử thế này.

Xe buýt vừa đến, tôi vội vã chạy lại, cũng vừa hay ngồi cạnh cô bạn vừa nãy. Nhớ đến dạo này cũng lâu lắm rồi tôi chưa có lên facebook, tôi loay hoay

tìm chiếc điện thoại, online còn chưa đến vài phút, cái messenger lâu lắm không động tới lại nổi hứng phát sáng. Tôi do dự nhìn màn hình, một nick lạ hoắc gọi điện qua messenger cho tôi. Tôi hơi khó xử, chưa bao giờ tôi gọi điện qua facebook kể cả nam chính, nick này rõ ràng là không quen biết, không nghe không được mà nghe thì lại chẳng biết nói gì, lạ lẫm sang bên phải, cô bạn ngồi bên cạnh tôi dường như có chút bức mình thì phải, tiếng thở phì phò của cô bạn khiến tôi càng thấy khó xử hơn.

"Ừm...cho hỏi...ai vậy ạ?" _ Tôi nói nhỏ giọng.

"Lão bà!"

"Bao cát!" _ Tôi ngơ ngác nhìn lại nick kia, không phải nick cũ. Cậu ấy lập nick mới, để làm gì? Chẳng lẽ chỉ để nói chuyện với tôi vì tôi không nhận tin nhắn hay điện thoại của cậu ấy sao?

Câu nói của tôi hơi lớn, cũng tại tôi hơi bất ngờ, mấy người xung quanh quay lại nhìn, ngay cả mấy cô bạn vừa nãy đứng bàn tán ở bên sau khi nghe thấy tôi gọi tiếng bao cát cũng nhìn nhau bằng ánh mắt dò xét. Tôi cô nờ nự cười hòa hoãn, ái ngại nói:

"Xin lỗi!"

Sau đó cố gắng dùng giọng nói nhỏ nhẹ vắn vỏi âm thanh thì thào vào điện thoại:

"Bao cát, có gì để sau đi. Ta đang trên xe!" _ Không chờ phản ứng của cậu ấy, tôi cúp máy cái rụp.

Vuốt vuốt lại mái tóc che đi gần hết khuôn mặt, tôi nờ nự cười xòa vờ như không có chuyện gì. Cô bạn ngồi bên cạnh tôi lúc này như hóa đá, tôi còn nghĩ cô bạn sẽ không hỏi cơ chứ, không ngờ một lúc sau cô bạn lại tươi cười quay ra bắt chuyện với tôi:

"Hi, chào bạn! Bạn có phải là Ôn Vân không?"

"Chào bạn, mình...là Ôn Vân, có...có chuyện gì sao bạn?" _ Tôi ngập ngừng đáp.

"À, không có gì? Chỉ là mình mình hơi tò mò, bạn...bạn là tác giả của Yêu ảo kết thúc sẽ rất đau sao?" _ Cô bạn cười cười với tôi.

"Mình đến bên rồi, xin lỗi bạn nhé mình xin phép đi trước. Hẹn gặp lại!" _ Tôi không trực tiếp trả lời mà đứng dậy bấm đèn đi ra cửa, nờ nự cười khó xử. Tôi không phải là tiết kiệm đến nói một câu cũng không buồn nói, mà chỉ là nếu để mọi người biết tôi là tác giả của truyện này chỉ e không phải chỉ mình tôi khó xử mà ngay cả cậu ấy cũng cảm thấy khó chịu.

Tôi lao xuống bên chạy thẳng một mạch đến khi xác định đã an toàn thì mới dần dần thả lỏng, vừa đi vừa thở phì phò. May thật, lúc này là phản ứng kịp thời chuẩn trước chứ nếu không chắc là tôi sẽ bị lộ mất. Còn chưa kịp hoàn hồn, thì tiếng xe phanh kít ở phía sau khiến tôi giật mình lao về đằng trước, nhất thời không phản ứng kịp mà bị trượt một bên chân. Đau đến chảy cả nước mắt, tôi bật lên tiếng nức nở ở cổ họng, trời ạ, được hôm đó chứng đi gãy độn gót chỉ vì muốn ăn gian chiều cao, thế mà lại bị ngã.

"Lão bà! Mi sao không, ta chỉ muốn dọa mi một chút thôi!" _ Tiếng con trai vang lên.

Lúc này tôi bất ngờ đến đờ người, cậu ấy sao có thể xuất hiện ở đây chứ.

"Sao mi ở đây?" _ Tôi cứ ngây ngốc ngẩng đầu lên hỏi cậu trong tư thế ngồi bệt xuống đất. Xong, giờ thì hay rồi, trong cái bộ dạng này trước mặt câu với đôi giày dòn cả chục phân, tôi nhất thời xấu hổ đến mặt đỏ tía tai. Ngơ ngác nhìn.

"Ta tới tìm mi!" _ Cậu ấy kéo tôi dậy, cũng nhân tiện đeo luôn chiếc cặp sách, diu tôi đứng sang bên đường.

"Ừ! Ừm...B...bao cát, có rất nhiều người đang bàn tán về mi!" _ Tôi hơi ấp úng nói, chuyện này từ đầu đến cuối là lỗi của tôi, hối hận xóa truyện cũng chẳng khác gì, tôi cần phải thú nhận.

"Có lẽ...ta chỉ là một phần! Cái họ quan tâm là ta với hiện giờ ra sao, không phải riêng ta! Không phải sao? Được rồi, lên xe đi, ta đưa mi về!" _ Cậu ấy dựng xe bên cạnh, thẳng thắn nhìn tôi đáp.

"Xin lỗi..."

"Lão bà ngốc!" _ Cậu ấy bật cười, đưa tay túm lấy cổ tay tôi dắt vòng qua ép tôi phải ngồi lên xe.

"Mi...biến thái!"

"Biến thái sao, ta lúc nào biến thái! Lão bà, ta ghét cái biệt danh ấy!".

"Bao cát, không phải mi rất ghét ta sao? Một tháng rồi mi không có nói chuyện với ta như vậy nữa!" _ Tôi đột nhiên nhớ lại, không khỏi thắc mắc bạo dạn hỏi một vấn đề khiến cả tôi cũng thấy khó xử như thể tôi đang trách cậu ấy vậy.

"Ta chưa bao giờ ghét mi, lúc trước không bây giờ cũng không"

Tôi như ăn được một viên kẹo ngọt thật ngọt cứ cười tùm tùm sau lưng cậu ấy, mãi nói chuyện tôi quên mất xe đã dừng ở trước cửa nhà. Tôi lúng túng

bước xuống tìm chìa khóa thì phía sau vang lên lời hẹn của cậu:

"Lão bà, tối nay mi online chứ?"

"Bao cát, ừm...vào vào nhà ta không? Mi chưa vào bao giờ nhỉ?"

Tôi như sợ cậu ấy sẽ chạy mất, tập tễnh chạy lại lôi kéo cậu vào đến tận nhà rồi mới cảm thấy mình hơi đi quá giới hạn, ngại ngần buông cánh tay cậu ấy ra.

Khoảng thời gian một tháng vừa qua tôi đã suy nghĩ rất kỹ, suy nghĩ chuyện đã xảy ra giữa cả hai, từ lúc bắt đầu đến khi mất liên lạc, hiện tại lại là gặp nhau hàng ngày mà lại vô cùng xa cách. Tôi thật ghét cái cảm giác này, nhiều lúc đã từng nghĩ có khi nào mối tình này của tôi sẽ kết thúc bởi chính sự ích kỉ, không nghe lời giải thích của cậu hay không? Đến khi ngày ngày nhìn cậu cứ hờ hững thì cảm thấy khó chịu, tình nguyện không cần lời giải thích của cậu, "tại sao lại biến mất không một lời nào?" đối với tôi đã không còn quan trọng nữa rồi. Hiện tại chỉ cần cậu ấy nói muốn quay lại như lúc trước bản thân sẽ không ngần ngại mà lao về phía cậu ấy mất.

"Lão bà, mi sao vậy?" _ Tôi nghe thấy tiếng gọi kèm theo trên trán bị cốc một cái.

Làm một trò cù rích của đám trẻ con lắc đầu nguầy nguậy sợ bị cốc sẽ bị ngốc, lúc này mới hoàn hồn lại:

"Không. không sao?"

"Mi không muốn hỏi ta gì sao?"

"Hỏi? Hỏi gì?" _ Tôi ngây ngô nói, có ai lại đi hỏi như vậy, nếu là tôi hỏi cậu, cậu có hỏi không? Tôi lăm bằm.

Cậu ấy cười, trầm ngâm suy nghĩ gì đó, một lát sau cậu mới nhìn tôi đáp:

"Vậy... ta về đây, chuyện muốn nói, tối nay ta sẽ nói, ta đợi mi! Trốn tránh không phải là cách giải quyết!"

Cậu ấy bỏ đi rồi tôi vẫn ngồi chờ người suy nghĩ. Phải rồi, trốn tránh không phải cách giải quyết, dù sao cũng phải đối mặt, tối nay tôi sẽ chấm dứt nó.

Chương đăng ngày 8/2/2017

Chương đầu tiên của năm mới.

Hỏi: "Au có đang đợi chờ cậu ấy không? Tìm kiếm bạn bè hay nick facebook á? Mình giúp au, thật muốn cả hai tiếp tục mặc dù yêu xa!" (H***** K**)

Đáp: au vẫn đợi, cũng vẫn đang tìm kiếm cậu ấy. Chỉ là bắt đầu lại với mỗi tên tuổi quá khó, dù sao au cũng sẽ không bỏ cuộc đâu. Chuyện của au, au sẽ tự mình giải quyết cảm ơn bạn đã ủng hộ au, để au có động lực.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: 8H30 - Phần 5: Quay Lại

Yêu ảo kết thúc sẽ rất đau

Chương 2: 8h30 - Phần 5: Quay lại

Nhìn bóng dáng cậu dần biến mất sau cánh cửa, Ôn Vân không khỏi bồi hồi. Ngay lập tức chạy lên phòng, làm bài tập với tốc độ nhanh khó tả, sau đó chạy đi tắm, 7h30 đã ngồi ngay ngắn trên bàn học chờ đợi. Lúc này cũng vừa hay Ôn Trần đi học về, nhìn cô ngồi nghiêm chỉnh bên bàn học không khỏi tò mò:

"Ê, bị ma nhập à? Ngồi như con đờ thế kia?" _ Nó ném cho cô điệu cười.

Ôn Vân nghe thấy tiếng nói mĩa mai cũng quay lại, ngồi khoanh chân trên ghế có phần hào hứng nói:

"Tao...tao định sẽ tiếp tục. Tối nay bọn tao sẽ nói chuyện!"

Nó liếc nhìn chiếc đồng hồ bên cạnh, lại nhìn cô:

"Nhanh ghê, yêu nhau đê đê tao có chị là người nổi tiếng!"

"Là sao? Mà quên mất, hôm nay tao vừa phát hiện trường tao có mấy đứa cũng đọc. Thế nào mà trúng ngay mấy đứa nhiều chuyện chứ!"

"Bọn bạn tao đang phát đồ lên kia, cái gì mà "Chị mày yêu ảo thật hả?" lại còn "Mày thấy anh ý chứ, đẹp trai không?" Mẹ nó chứ, mày yêu nhanh lên cho tao nhờ!" _ Nó lườm cô.

"Ặc...bạn...bạn mày cũng đọc á?"

"Này!" _ Nó đưa cho cô chiếc điện thoại, một loạt tin nhắn của mấy đứa trong trường nó inbox bắt chuyện hỏi về cô.

Ôn Vân cười xòa, cô cũng không ngờ mình lại được nhiều người chú ý đến vậy đấy. Ôn Trân nhìn thấy đôi phương cầm chiếc điện thoại cười như đại thi diện tiết ném chiếc gối về phía cô. Ôn Vân không nói gì, cứ ngây ngô, lại ngược nhìn chiếc đồng hồ 7h50, thời gian sao bỗng trôi chậm đến thế chứ.

Bên này, Ôn Vân ngồi lẩn lộn trên giường giết thời gian, hết vẽ vời lại gấp hạc giấy, mặc kệ ánh nhìn quỷ quái của Ôn Trân cứ nhìn chiếc điện thoại rồi lại khúc khích cười.

Phía bên này, Dương Nhật Hạo - nam chính của cô đang nói chuyện với một người - em gái của anh - Dương Y Nhan(Nhân vật này đã xuất hiện ở phần trước, lúc Ôn Vân đang dòng trạng thái tỏ tình với Dương Nhật Hạo, ai không nhớ thì lục lại xem nhé!):

"Em có về phòng không?" _ Anh lớn giọng quát.

"Không! Em muốn gặp chị ấy, với lại lúc trước bọn em cũng từng nói chuyện qua rồi. Chị ấy chắc muốn gặp em lắm nha~!" _ Y Nhan thoải mái nói không để ý đến ánh nhìn của anh.

"Lúc nào? Ai cho phép em nói chuyện hả, xin phép chưa?"

"Thì lúc anh đăng bài chuyện bị ngã xe, em lên thấy chị bình luận hỏi han, hai người đáp lại bao nhiêu câu, thông báo đầy máy, muốn làm ngo cũng không được. Hơn nữa lúc em inbox nói chuyện, chị ấy thật tốt a~ xưng hô dễ thương thật!" _ Dương Y Nhan được đà kể chuyện.

"Con nhỏ này, mày có nói xấu anh không hả?"

"Không, em khen anh rất nhiều nha!, mà anh hai, anh với chị ấy như nào rồi!"

"Anh không nghĩ lúc chuyển về đây lại có thể gặp lại cô ấy, em nghe rồi đấy, chị dâu của em không chịu nghe anh hai em giải thích, cô ấy nói cô ấy thích cậu bạn bên cạnh."

"Hả, sao lại vậy?"

"Anh nghĩ kỹ rồi, tối nay, sẽ nói rõ với chị dâu em!" _ Dương Nhật Hạo vừa nói vừa nhìn dòng chữ viết trên tường.

"Anh hai, anh xác định theo đuổi chị dâu tối cùng sao, nhờ hai người bên nhau rồi lại phải xa nhau, gọi "chị dâu" có phải sớm quá không?" _ Dương Y Nhan lo sợ ánh mắt có chút đăm chiêu, nói ra suy nghĩ của mình.

"Con nhỏ này, anh của mày nhất định sẽ không để vượt mặt cơ hội, yên tâm! Giờ thì muốn xem thì để khi khác, về phòng đi. Anh còn có việc!" _ Dương Nhật Hạo vừa nói vừa với mấy chiếc điện thoại.

Đúng 8h30 đăng nhập facebook, theo thói quen vào xem nick của ai kia, hoạt động 1 ngày trước. Anh có chút không được thoải mái, rõ ràng nói tối nay sẽ online mà giờ vẫn chưa thấy đâu. Chưa đầy một phút sau, nick của cô cuối cùng cũng bật sáng.

"Lão bà, cuối cùng mi cũng chịu onl!" _ Anh nhắn.

Ôn Vân nhìn dòng tin nhắn không giấu nổi vui mừng:

"Ta onl đợi một người!"

"Ai? Đẹp trai không?"

"Mi cũng biết đấy! Cao hơn ta, học giỏi nữa, đã vậy còn rất hiểu ta, đi học hai bọn ta rất thường xuyên chạm mặt nha! Đôi khi lại tỏ vẻ lạnh lùng, ít nói! Đoán xem, là ai hả?" _ Ôn Vân nhắn, cô mô tả như vậy nhất định là anh phải biết người đó là anh chứ nhỉ?

"Reng...reng..." _ Chiếc điện thoại đang cầm trên tay cô bỗng phát sáng, messenger đang sử dụng cũng đột ngột thoát màn hình là một cuộc trò chuyện đang kết nối. Ôn Vân đột nhiên lại thấy lo lắng, không dám bắt máy. Cô...nên bắt máy chứ?

End chap 2: 8h30 - Phần 5: Quay lại

Hỏi: "14/2 sắp đến au tìm được nam chính chưa? Muốn túm nam chính về qua đi!"

Đáp: "Au chưa có tin gì cả, 14/2 thì sao chứ, mua một chiếc bánh kem tự thưởng cho mình vậy là được rồi!"

Chương đăng ngày 13/2/2017 trước valentine 1 ngày

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Phần 5: Quay Lại

Tính đếm thời điểm hiện tại, Ôn Vân chưa từng có cuộc nói chuyện nào nghiêm túc với anh thì phải?

"Làm gì vậy?" _ Dương Nhật Hạo nhìn tấm ảnh để trên bàn học vui vẻ nói.

"Đợi một người" _ Cô nói.

"Đợi ta sao?"

"Không có, ta đợi mi làm gì? Đợi fan!" _ Ôn Vân cười vui vẻ nói qua điện thoại.

"Fan sao? Có ai hỏi về ta không?"

"Có, có đứa bảo nam chính là tên nào? Gặp ngoài đời sẽ đánh mi một trận, cho chừa tội bỏ rơi ta!" _ Ôn Vân không chút che giấu nói.

"Vậy sao? Bảo họ không nên nói xấu ta như vậy. À quên, lão bà muốn gặp Thúy Vũ không?"

Ôn Vân trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu, nhớ tới người tên Thúy Vũ:

"Có, em ấy đâu?"

"Video call! Ta cho mi gặp nó! Bằng không thì thôi!" _ Dương Nhật Hạo phía bên đầu dây vang lên giọng thách thức.

Ôn Vân nôn nóng, vừa muốn nói chuyện với em gái của anh nhưng lại không muốn video call làm sao đây? Cô không thể cứ vậy mà vụt mắt cơ hội nói chuyện với con bé được, được rồi, Ôn Vân trầm nghĩ trong đầu.

"Video call thì video call, sao mà không dám!"

Nói xong, cô ngay lập tức tắt máy, gửi một tin nhắn:

"Ta có chút việc, 5 phút nữa video call *icon phấn nộ*"

Dương Nhật Hạo cười, quay người mở cửa phòng sang gặp em gái. Trước khi đi còn cố nán lại trước gương ngắm ngắm vuốt vuốt lại mái tóc. Bên này, Ôn Vân chạy nhanh xuống phòng, lòi Ôn Trân đang xem TV lên phòng ẩn nó ngồi trên giường rồi khăn trương chọn quần áo.

"Mây điên à?" _ Ôn Trân nổi cáu nói.

"Nhìn tao được không, có cần thay bộ khác không?"

"Mây điên vừa thôi? Ở nhà thay quần áo làm gì?"

"Nam chính bảo tao phải video call thì mới được gặp Thúy Vũ. Tao muốn gặp em tên đó, mà ăn mặc ở nhà hơi quá không?"

"Mặc bình thường đi, dù sao mày với nó cũng đâu phải người lạ! Xinh vừa thôi đến lúc xấu lại chịu không được" _ Nó mĩa.

Còn đang tính phân bác lại thì chiếc điện thoại bị lãng quên bỗng phát sáng. Ôn Trân ngồi bên cạnh nhanh tay với lấy nó, chạm vào nút bắt đầu, phía bên cạnh, Ôn Vân mới chỉ kịp vuốt vuốt lại mái tóc rồi, cô lờ nó giăng lấy chiếc điện thoại, nở nụ cười:

"Thúy Vũ đâu?"

Dương Nhật Hạo nhăn mặt, Thúy Vũ chỉ là cái cớ, cái chính là muốn nhìn thấy cô nên mới video call, cô lại không suy nghĩ mà hỏi nó:

"Đây!" _ Vừa nói, Dương Nhật Hạo vừa đưa tay xách Y Nhan đứng bên cạnh đang soi gương chải lại mái tóc.

"Hi chị, muội là Thúy Vũ, cuối cùng cũng được gặp đại tẩu!" _ Vừa nói, Y Nhan vừa cười để lộ ra chiếc răng khểnh.

"Chào em, sao hả, gặp chị ngoài đời thấy sao hả?"

"Chị rất hiền nha, lại còn đáng yêu nữa, tóc ngắn dễ thương!" _ Y Nhan giăng lấy chiếc điện thoại từ tay Dương Nhật Hạo, toàn bộ hình ảnh trên màn hình nó chiếm trọn chỉ chừa lại một góc cho anh.

"Con bé này, trả đây!"

"Cho em mượn! Một lát thôi!" _ Y Nhan cau có mặt mày.

"Không, mau đưa đây!"

"Anh này, một lát thôi, anh chị còn gặp nhau trên lớp cơ mà!" _ Y Nhan nịnh nọt.

Chiếc điện thoại truyền đến cảnh giằng co của hai người, hình ảnh cứ lúc người này lúc người kia.

Ôn Vân phì cười, né sang một bên giành chỗ kéo Ôn Trân đang nghịch điện thoại vào một bên:

"Thúy Vũ, đây là Ôn Trân em gái chị!"

Ôn Trân ngơ ngác chưa hiểu chuyện, rồi cầm cái gối ném vào cô nhanh chóng chạy ra một góc.

Hai người bên kia đang giằng co cũng im bất, Dương Nhật Hạo nhân lúc Y Nhan không để ý giăng lại điện thoại, lòi đưa em ra khỏi phòng.

Ôn Vân và Thúy Vũ cả hai dường như không hài lòng, người là hét đồ vào người thì cau có quát:

"Ta còn chưa nói chuyện xong mà!"

"Ta nói onl để mi nói chuyện với nó sao? Ta còn chưa được nói!" _ Dương Nhật Hạo nó lớn.

Ôn Vân nghe xong thì phì cười, nhìn Ôn Trân đang lửa giận bùng bùng, rón rén bước ra ban công rồi mới nói:

"TVV mi muốn nói gì?"

"Lão bà... làm bạn gái ta nhé!" _ Dương Nhật Hạo như sợ bị giăng lời nói qua chiếc điện thoại, cũng chuyển sang gọi thoại, có lẽ cậu không muốn cô nhìn thấy sự ngượng ngùng hay lúng túng của cậu.

Ôn Vân tắt nhím nụ cười, tắt cả quay về một buổi tối vài tháng trước.

Vào một buổi tối, xung quanh mọi thứ im lặng, cảnh vật chỉ một màu đen, trong một căn nhà nhỏ, ánh sáng mờ ảo chiếu qua một kẽ hở của chiếc chấn, Ôn Vân trùm chăn kín đầu, hào hứng nói chuyện với một người.

Bên kia đột nhiên gọi tên cô:

"Ôn Vân!"

"Sao vậy, bộ khùng hả? Tự nhiên gọi tên ta làm gì?"

"Lão bà, làm bạn gái ta nhé!" _ Đối phương nhấn.

Trong lòng vốn là vui mừng đến khó tả cũng là sợ sệt mất đi thứ gì đó, cô không trả lời trực tiếp, cũng không từ chối thẳng thừng, lảng tránh vấn đề:

"Biết ngay mà, bộ nay mi sốt hả bao cát?"

"Ta nói: 'làm bạn gái ta nhé!', trả lời ta đi!" _ Đối phương dường như không muốn đáp án là câu nói trốn tránh ấy, tiếp tục thẳng thắn hỏi.

.....

Ôn Vân tối hôm ấy mang theo tâm sự, cô hiện tại thực rồi, nhận lời cậu rồi yêu xa hay cứ vậy mà để lỡ nhau rồi hối hận. Đáp án vẫn là "không".

Hiện tại, câu nói ấy một lần nữa vang lên, chỉ khác là, khi ấy, cả hai mỗi người một cuộc sống, vị trí địa lý, thời tiết hai nơi cả hai chính là không gặp mặt. Còn bây giờ, cô đã gặp được cậu, cả hai ngày ngày đối mặt, cậu đem cô đặt lên hàng đầu, mặc kệ cô từ chối lãng tránh vẫn là kiên trì theo đuổi.

"Làm bạn trai ta khó lắm! Bao cát mi sẽ làm được chứ?" _ Cô hỏi.

"Mi sẽ hàng ngày phải chịu đựng mấy lời nói lảm nhảm đôi khi khó hiểu của ta. Ngày ngày dành thời gian ở bên làm cho ta cười, hàng tuần sẽ cùng ta xuống bà không có thời gian để đi chơi cùng bạn đã..."

Chưa kịp nói xong, Dương Nhật Hạo đã bật cười:

"Lúc trước yêu xa cũng đâu có thấy mi đòi hỏi vậy chứ? Lão bà, ngày đó không phải là ta đã làm rất tốt sao? Ta đủ tiêu chuẩn làm bạn trai mi rồi chứ?"

"Bao cát, đừng bỏ rơi ta được chứ? Nếu không làm được mi có thể..."

Lại một lần nữa bị cậu giật lờ:

"Ta nói sẽ bỏ mi sao? Nếu đã bỏ rơi mi tại sao còn phải như thằng ngốc mà theo đuổi mi như bây giờ chứ? Lão bà ngốc!" _ Mặc dù là không có đối diện nhau chỉ nghe thấy giọng nói nhưng Ôn Vân dường như vẫn cảm nhận được Dương Nhật Hạo là đang nhin cười.

"Bao cát! 520!"

"520 thôi sao? Lão bà, 520 999"

"520 1314!" _ Cậu ấy không chịu thua mà nói.

"Bao cát, 25251325!"

"584.1314.520 thua chưa?"

"Bao cát, những gì mi nói ta sẽ lấy làm bằng chứng. Nếu mi mà không thực hiện được ta sẽ không nói chuyện với mi!"

Tối ấy, ở một thành phố nhỏ, một mối tình đẹp chớm nở, một chuyện tình cứ ngỡ sẽ không có một kết thúc đẹp như vậy được mở đầu.

Hết chương 3: "Làm bạn gái ta nhé!" - Phần 5: Quay lại

Chương đăng ngày 18/2/2017 (8 tháng ngày tôi cậu mất liên lạc)

520: Anh yêu em

520 1314: Anh yêu em trọn đời trọn kiếp

520 999: Anh yêu em mãi mãi

25251325: Yêu em yêu em mãi mãi yêu em

584.1314.520: Anh xin thề, suốt đời anh yêu em

Hỏi: "Chị còn viết bộ nào nữa không? Fan ruột của chị, muốn đọc hết truyện chị viết!"

Đáp: "Hiện tại au đang viết hai bộ cùng một lúc, ngoài yêu ảo còn có "Dư vị tình yêu - phía cuối ngọt ngào", ai rảnh lên ủng hộ giúp au nhé!"

Facebook: Lee Visu

Instagram: lephuongkv

Zalo: 01643548068

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Két Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Phần 6: Thanh Xuân Có Anh

"Lão bà, đừng ngủ nướng nữa, dậy đi!"

Sáng sớm, khi Ôn Vân còn đang mơ màng, tiếng tin nhắn đến khiến cô bừng tỉnh, theo thói quen cứ hể nghe thấy tiếng tin nhắn là sẽ nghĩ ngay đến một người. Phải, cô nhớ đến anh, lúc trước sáng nào cũng sẽ có một người đều đặn gọi cô dậy, không phải gọi điện hay quan tâm đứng dưới nhà chờ cô, mà đơn giản chỉ là một dòng tin nhắn cũng đủ khiến cô tỉnh táo.

"Bao cát chết tiệt, làm ta mất giấc ngủ *icon tức giận*" _ Cô nhắn.

"Được rồi, dậy đi, mau lên, ta sắp đến nhà mi rồi *icon mặt cười*"

Ôn Vân đọc xong, tin nhắn cũng không trả lời, lập tức rời khỏi giường, chạy đến bên tủ đồ với bộ quần áo nhìn chỉnh chu nhất rồi chạy lại phía nhà vệ sinh.

Khi bóng dáng Dương Nhật Hạo xuất hiện thì Ôn Vân cũng vừa vận nghiêm chỉnh đứng ở trước nhà:

"520" _ Nam chính nói.

Ôn Vân bĩu môi bật cười:

"Biến thái, 520" Không biết từ bao giờ, cô lại gọi anh như vậy, không gọi tên một cụm từ có lẽ người khác nghe được sẽ phải lạng người bàn tán nhưng với cô, gọi vậy thật tốt, khoảng cách giữa hai người hoàn toàn không có.

"Đi chơi, bù những lúc ta không ở đây!" _ Anh cười nói.

Ôn Vân ở phía sau cười không dừng được, thì ra tình yêu là như vậy. Thật ngọt ngào, thật hạnh phúc cảm giác ấy thật đẹp.

"Biến thái, xin lỗi! Lúc trước đã làm mi buồn!"

"Mi cũng biết ta buồn sao còn trốn ta làm gì?"

"Ta cần thời gian suy nghĩ!"

"Vậy đã suy nghĩ xong chưa?"

"Rồi, vậy nên ta với mi mới như vậy giờ!" _ Cô cười ngọt ngào. Thanh xuân có anh, thật tốt

-----;

"Biến thái, chơi nói chữ đi! Luật cũ!" _ Ôn Vân lên giọng thách thức.

Dương Nhật Hạo nghịch nghịch chiếc cặp nhỏ của cô, nhếch miệng:

"Không sợ thua à?"

"Gi? Mi nghĩ lại đi, chơi ba mi thua hai, là ai sợ ai chứ!"

"Được, nam nhường nữ!" _ Dương Nhật Hạo nói.

"Cần cù" _ Ôn Vân hào hứng nói, nam chính cậu toi rồi, lần trước chơi trò này, cô một câu đã khiến cậu đăng tus, lần này lịch sử lại tái diễn.

Liếc nhìn cô đang cười đắc ý, Dương Nhật Hạo vò đầu:

"Cần cù? Lão bà, mi..."

"Mi cái gì? Thua chưa?" _ Ôn Vân chớp chớp mắt tỏ vẻ vô tội.

"Thua! Đăng tus 'Lão bà, là của bao cát!' được chứ?" _ Khuôn mặt anh sát lại gần cô, Ôn Vân như bị mất hồn, đem tầm nhìn chuyển qua lẽ đường phía sau anh. Luống cuống bấm đèn rồi lúng túng nói:

"Đến bên rồi, đi thôi!" _ Rồi nhanh chân chạy ra cửa.

Dương Nhật Hạo cười lắc đầu, cầm theo chiếc cặp nhỏ của cô cũng đi ra cửa.

Ôn Vân từ lúc xuống xe khuôn mặt vẫn đỏ ửng, Dương Nhật Hạo là kẻ biến thái, cũng may trên xe không có ai!

"Sao vậy?" Dương Nhật Hạo cố nén cười, đem bàn tay vò vò mái tóc ngắn của cô lôi kéo sự chú ý.

"Mì, sẽ không biến mất nữa đúng không?" _ Ôn Vân nhỏ giọng nói.

"Lão bà ngọc, hôm qua không phải đã nói rồi sao? Ta sẽ không biến mất nữa, ta thề đấy?"

Dương Nhật Hạo đem bàn tay lạnh ngắt nắm lấy bàn tay cô:

"Người ta nói, con trai tay lạnh rất si tình, lão bà cảm nghĩ lung tung!"

"Có mà đa tình thì có!" _ Ôn Vân phì cười.

"Đi thôi, hôm nay chúng ta chơi đến khi nào không chơi được nữa thì thôi!" _ Anh kéo cô vào trong khu vui chơi.

"Làm gì vậy?"

"Nhắn tin"

"Vói ai? Tắt máy đi!" _ Dương Nhật Hạo tức giận nói.

"Làm gì vậy, ta đang nói chuyện mà, biến thái, trả lại đây!" _ Ôn Vân kiễ chân muốn với lấy chiếc điện thoại, Dương Nhật Hạo thân hình 1m78 thân nhiên đọc đoạn tin nhắn cô đang nói chuyện. Vừa đọc vừa cười.

"Lão bà, lại đây!"

Ôn Vân còn chưa kịp hiểu chuyện gì, đã bị Dương Nhật Hạo kéo về phía mình

"Tách"

Tiếng chụp ảnh vang lên, Ôn Vân vội rời khỏi lồng ngực của ai kia, ngại ngần không nói gì. Cô hồi nãy chính là theo quán tính bị kéo giật lại mà lao vào ngực anh, đã vậy còn bị chụp ảnh, nam chính biến thái.

"Mì..." _ Cô ấp úng mãi không nói thành lời.

Dương Nhật Hạo cười, một tay nắm lấy tay cô, một tay bấm liên tục vào màn hình không biết là làm cái gì mà cứ cười mãi.

Có lẽ hạnh phúc đơn giản chỉ cần được nắm tay người mình yêu, hạnh phúc cùng nhau tạo nên những kỉ niệm đẹp. Nhưng liệu họ có thể bên nhau sao? Khi cả hai mỗi người ở một cuộc sống khác nhau và họ bắt đầu từ một mối quan hệ "ảo".

Chương đăng ngày 27/2/2017

Facebook: Lee Visu

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Zalo: 01643548068

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Mẹ! Con Xin Lỗi - Phần 6: Thanh Xuân Có Anh

Yêu ảo kết thúc sẽ rất đau

Chương 2: Mẹ, con xin lỗi - Phần 6: Thanh xuân có anh

Một ngày trôi qua, khi cả hai nhận ra đã đến lúc phải về cũng là 5h chiều, tiếng còi xe nhộn nhịp như thúc giục, Dương Nhật Hạo nắm tay Ôn Vân chạy lại bên xe buýt gần đó.

Trên xe buýt, Ôn Vân ngó nghiêng tìm cách giằng lấy chiếc điện thoại:

"Biến thái, mi định làm gì, trả lại đây?"

"Lão bà, nhìn xem ai?" _ Dương Nhật Hạo vòng tay qua khoác cổ cô, ngang nhiên giơ chiếc điện thoại lên.

Hình ảnh Ôn Vân lao vào người anh, vừa hay Dương Nhật Hạo cúi xuống mỉm cười, Ôn Vân đỏ mặt:

"Sao...sao..."

"Avt đôi, cho người ta biết hoa đã có chủ!" _ Anh cười.

"Đôi cái con khi, trả đây!"

"Đội đã, xong rồi, cảm xóa!" _ Anh đưa chiếc điện thoại cho cô, màn hình điện thoại cũng là tấm ảnh cả hai người đang ôm nhau.

Ôn Vân cúi gằm mặt, khuôn mặt cười đến rạng rỡ nhưng mái tóc ngắn xõa ngang vai đã che đi một phần gương mặt, Dương Nhật Hạo có lẽ là không nhìn thấy vẻ mặt của cô lúc này.

Lúc cả hai về đến nhà cũng là 6h30 tối, Ôn Vân đứng trước cửa nhà chào tạm biệt anh. Chờ cho đến khi bóng dáng của ai kia khuất rạng mới rón rén chạy vào, sáng nay, cô xin phép mẹ đi chơi đến chiều sẽ về hiện tại đã là tối rồi, mẹ chắc sẽ không chống nạnh đứng ở cửa chứ.

"Con đi đâu?"

"Con đi chơi với bạn, vui quá nên quên mất giờ phải về. Mẹ, con xin lỗi!" _ Ôn Vân cười xòa nói với bà Lâm-mẹ của mình.

"Con đi với ai?" _ Mẹ nhìn cô nghiêm khắc hỏi, chưa bao giờ cô thấy mẹ nổi cáu như vậy.

"Con...!"

"Ngồi xuống!"

Ôn Vân sợ hãi ngồi xuống, tiếng điện thoại thông báo có tin nhắn đến.

Mẹ liếc nhìn nó không nói gì, Ôn Vân cúi gằm mặt, cầm chiếc điện thoại lên:

"Bao giờ mày về? Mẹ biết chuyện rồi hay sao ý!" _ Đọc tin nhắn của Ôn Trân, cả người cô bỗng run lên, hai tay cũng bắt đầu luống cuống.

"Ai nhắn?" _ Mẹ cất giọng hỏi.

"Ôn Trân nhắn hỏi bao giờ con về thôi ạ!"

"Đưa mẹ xem!"

Nhìn mẹ đọc tin nhắn, khuôn mặt càng trở nên tức giận.

"Trân, đi xuống đây?"

Tiếng chạy gấp gấp của nó xuống dưới nhà, nhìn trên tay mẹ là chiếc điện thoại:

"Dạ!"

"Tại sao hai đứa giấu mẹ?"

Cô và Ôn Trân ngồi đối diện mẹ, khép nép không biết nên trả lời thế nào.

"Mẹ...con...con...xin lỗi!"

"Cậu ta là ai?"

"Mẹ...!" _ Ôn Trân lên tiếng.

"Mẹ hỏi cậu ta là ai?" _ Giọng nói càng ngày càng chứa đựng sự tức giận.

"Cậu ấy học cùng lớp với con!"

"Tại sao con quen nó?"

"Con quen cậu ấy qua mạng!" _ Càng nói Ôn Vân càng không khỏi run rẩy.

"Vân, vào phòng với mẹ!"

Mẹ nói rồi bỏ vào trong phòng, bỏ lại hai chị em cô đang lo lắng bên ngoài.

Trong phòng:

"Vân, hai đứa là gì?"

Ôn Vân dường như không kìm chế được mà bật khóc, chạy lại ôm lấy mẹ mà nói, giọng nói vừa run rẩy vừa bực bực với mẹ. Đem tất cả mọi chuyện kể cho bà nghe, sự sợ hãi khiến cho cuộc nói chuyện của cô vụt mẹ đứt quãng rồi lại tiếp tục nói.

"Ngoan, mẹ tức giận là vì hai đứa không chịu nói với mẹ, mẹ không cấm con quen cậu ta, mẹ chỉ giận vì mọi người bàn tán về con, mẹ là mẹ con nhưng lại không hề biết chuyện của con gái mình!" _ Mẹ vỗ về lên lưng cô, bàn tay chai sạn khẽ lau đi những giọt nước mắt.

"Mẹ, con xin lỗi!"

"Ừ!"

"Tối nay, con ngủ với mẹ nhé!"

Bà nhìn cô, mỉm cười trìu mến, vội thúc giục:

"Được rồi, dậy đi tắm rửa, còn ngủ nữa!"

Ôn Vân cười mà nước mắt vẫn đọng lại khóe mắt, gật đầu chắc nịch rồi chạy lên phòng tắm rửa. Lúc quay lại thì Ôn Trân cũng đã ngủ, cô cười chạy xuống phòng tìm mẹ.

"Mẹ, cậu ấy rất tốt! Cậu ấy rất quan tâm con?"

"Ừ!"

"Cậu ấy cũng có em gái, con bé phá phách lắm, bằng tuổi Tâm Lăng!"

"Thế còn Tường, con không thích thằng nhỏ sao?" _ Mẹ đột nhiên hỏi một câu không liên quan khiến Ôn Vân cũng sửng sốt.

"Nó thì làm sao ạ? Chúng con vẫn vậy mà!" _ Ôn Vân ngu ngơ nói.

"Ý mẹ là con quen thằng nhóc kia, nó không nói gì à!"

"Hôm con đi tham quan, con và cậu ấy cãi nhau rất lớn tiếng, lúc con bỏ đi thì phát hiện nó nghe hết bọn con nói, hôm sau thù nó không chịu nói chuyện với con nhưng mà mấy hôm nay bọn con đã làm lành rồi nha!" _ Ôn Vân nói, cường điệu lên, nghe có vẻ rất hào hứng.

Bà Lâm thì chỉ biết cười xòa, vò vò mái tóc rối của cô nhắc nhở:

"Được rồi, ngủ đi, mai còn đi học!"

"Vâng!"

Tối hôm ấy, ở một căn nhà tình cảm càng thêm thắm thiết thì ở một căn nhà khác, đã diễn ra cuộc tranh cãi. Nhưng cuối cùng vẫn là kết thúc đẹp, hai người cũng có thể bên nhau.

End chap 2(12/3/2017)

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Ngọt Ngào - Phần 6: Thanh Xuân Có Anh

Yêu áo kết thúc sẽ rất đau

Chương 3: Ngọt ngào - Phần 6: Thanh xuân có anh

Sáng sớm, Dương Nhật Hạo đã phi đến trước cửa nhà cô hào hứng video call cho ai đó. Ôn Vân còn đang mơ màng ngủ trong phòng mẹ không chịu nghe điện thoại.

"Vân, ai gọi kia, dậy đi không muộn học giờ!"

"Vâng..." Giọng nói khàn khàn ở cổ rõ ràng là vẫn chưa tỉnh ngủ.

Điện thoại lại một lần nữa reo, Ôn Vân lờ mờ mở mắt, bên kia vang lên giọng nói quen thuộc:

"Lão bà, dậy mau! Sao tối đen thế?" _ Anh nói.

"Ừ, sáng rồi tối gì nữa?" _ Nói xong, cũng chính mình giật mình, bật dậy giờ chiếc điện thoại ngang mặt, khuôn mặt bảnh bao của ai đó rồi vội vàng úp điện thoại lên tấm chăn. Chạy đi rửa mặt mũi.

Đứng trước cổng thờ phỉ phò vì mệt, cô lờm anh:

"Bao cát, muốn chết à?"

"Không có, lão bà nhìn mặt mi thật ngố!"

Ôn Vân ngại ngùng, đang không biết nói gì thì mẹ đã đứng ở trước cửa, mỉm cười:

"Hạo phải không, vào nhà ngồi chơi, đợi cái Vân nó thay đồ rồi đi!"

Ôn Vân ghé vào người anh, nhỏ giọng nói:

"Mẹ của ta! Hôm qua, không biết mẹ nghe ở đâu biết chuyện giữa ta với mi rồi!"

"Lão bà, thế này có tính là đang đi xem mắt không?"

Ôn Vân khẽ lờm anh, rồi chạy vào nhà

Dương Nhật Hạo cũng theo vào sau. Anh đã từng nghĩ, mẹ của cô sẽ thật nghiêm khắc, không muốn cô kết bạn với những người quen ảo như anh, cũng không ngờ, mẹ của cô, thật sự rất tốt.

Căn nhà nhỏ nhưng chứa đầy tình cảm, mùi vị gia đình.

7h sáng, Ôn Vân và Dương Nhật Hạo cười vui vẻ ra cổng chào tạm biệt bà Lâm, chính là lúc quay ra định đi thì đằng sau vang lên giọng nói:

"Ê Vân, đợi tao!"

Tại bến xe:

"Vân, mày làm bài chưa?" _ Lâm Tường hỏi.

"Bài gì?"

"Bài tập Anh, lão bà, mi không làm phải không?" _ Dương Nhật Hạo đứng bên cạnh nhần mặt.

Ôn Vân cười híp mắt gãi đầu:

"Ta quên mất, hôm qua về muộn quá về là ngủ luôn chả nhớ gì!" _ Ngày hôm qua, chuyện mẹ phát hiện cô có tình cảm nam nữ đã rất tức giận, cô chỉ ra sức nói với mẹ mọi chuyện đầu còn tâm trí mà nhớ tới bài tập nữa.

"Bao cát, mi làm chưa? Ta mượn!"

"Lớp trưởng mà thế à? Mi lại đi chép bài ta sao?" _ Anh cười hỏi.

"Vậy là làm rồi hả? Lát ta mượn nha nha nha~"

Cứ vậy, một trai một gái vui vẻ nói chuyện, Ôn Vân một mực chỉ chú tâm vào anh, có lẽ người duy nhất phát hiện ra ánh mắt đượm buồn của Lâm Tường chỉ có anh.

Đến lớp, Ôn Vân hôm nay tâm tình bỗng dưng vui lạ thường, cô vừa đi vừa nói chuyện cười đùa với anh, cách đó một đoạn Lâm Tường cũng cất bước nặng nề đi vào lớp. Cả lớp được phen bất ngờ, Dương Nhật Hạo hôm nay cười nói vui vẻ, đã vậy Ôn Vân còn đáp lại hần. Cũng đã một học kì, cả hai gần như chưa từng nói chuyện quá mười câu, ngày hôm nay là sao? Lâm Tường hôm nay im lặng lạ thường.

"Ê!"

Vừa ngồi vào chỗ Hà Thu và Tô Quan đã lên tiếng gọi:

"Gì?"

"Bọn...bọn...mày...làm...lành...rồi à?" _ Hà Thy lấp bắp nói. Không phải chứ, mới giận nhau có một tháng mà đã không chịu được rồi.

"Làm lành gì? Bọn tao đang tìm hiểu, mẹ tao...cũng biết chuyện rồi!"

"Hả, mẹ mày cũng biết?"

"Ừ!" _ Ôn Vân gật đầu chắc nịch, quay xuống bàn dưới gọi ai kia:

"Biến thái, cho mượn bài nha!"

"Lão bà, mi lười học quá!"

"Nào có!" _ Ôn Vân cầm quyển vở quay lên bàn, bắt gặp bốn con mắt tròn tròn của hai đứa bạn.

Cô cười rồi cặm cụi chép, hai cặp mắt bàn trên cứ một lúc lại liếc nhìn anh, quay sang nhìn Lâm Tường rồi lại nhần mặt nhìn cô. Như thế nào lại lằng nhằng rắc rối đến vậy chứ.

"Vân, mày thật...đồ con lợn!"

Chúng nó ném cho cô câu mắng rồi quay lên.

Dương Nhật Hạo liên tục để ý đến Lâm Tường, chính là ngăn cản mọi lúc mọi nơi. Theo sát cô để không cho ai đó có cơ hội tiếp cận, chỉ tiếc là nhân vật trong cuộc thì lại ngu ngơ không hiểu chuyện.

Tiết 4, giờ thể dục, tất cả chạy xuống nhà thể chất, trên lớp chỉ còn lại cô và Dương Nhật Hạo, một người đứng khóa cửa một người đứng nhìn khúc khích cười. Khóa xong cửa, Dương Nhật Hạo đưa chìa khóa đưa cho cô, thoải mái vòng tay qua cổ kéo cô lại gần. Ôn Vân ngại ngùng, chui vòng qua tay, lườm nói:

"Biến thái, đây là trường học đó!" Mi đứng đấy lại đi!"

"Ta rất nghiêm túc!" _ Anh bày ra bộ mặt nghiêm nghị.

Ôn Vân mặc kệ anh đang đi phía sau, gấp gấp chạy xuống tầng.

"À! Lão thái thái! Sao hôm qua không onl?"

"Mẹ ta biết chuyện ta quen mi trên mạng rồi, hôm qua mẹ rất giận, ta nói chuyện với mẹ làm gì có tâm trạng mà onl!" _ Cô bữu môi nói.

Dương Nhật Hạo hơi bất ngờ, sau rồi cười, vò vò mái tóc cô trấn an:

"Không phải là giờ rất on rồi sao?"

"Chết rồi, nhanh lên tập trung muộn là bị phạt đấy?" _ Ôn Vân nhìn đồng hồ trên cổ tay anh, vội vã kéo tay anh chạy ra khu nhà thể dục.

End chap 3: Ngọt ngào - Phần 6: Thanh xuân có anh (12/3/2017)

Hạnh phúc đơn giản bởi có cậu, cũng tình cờ mà lại tìm thấy nhau. Nam chính, như vậy có được tính là duyên phận?

Cảm ơn cậu, cảm ơn đã quay lại, cảm ơn đã vì tôi.

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bị Phát Hiện - Phần 6: Thanh Xuân Có Anh

Chương 4: Bị phát hiện - Phần 6: Thanh xuân có anh

Sân trường nắng chói, hình ảnh hai người con trai con gái nắm tay nhau chạy đến khu nhà thể chất. Rất mệt....khi Ôn Vân và Dương Nhật Hạo đến nơi tập trung, thầy giáo đã nghiêm chỉnh kiểm tra sĩ số. Ôn Vân nhăn mặt, Dương Nhật Hạo lại có vẻ như rất vui.

"Thưa thầy, cho em vào lớp!!!"

"Đứng đây, lát tôi xử hai người!"

Thầy thể dục nghiêm nghị cảnh cáo, Ôn Vân không dám ho he đứng cúi đầu bên cạnh. Ngược lại người bên cạnh không hề lo lắng, còn cười được.

Cô cau giận huych vào bụng Dương Nhật Hạo.

Hành động vô thức này lại rất dễ dàng rơi vào mắt cả lớp. Nhìn vào rất bình thường nhưng vào tầm mắt của một cô bạn nào đó thì nó rất chướng mắt đúng...là chướng mắt.

5 phút sau, sân trường nắng gắt, Ôn Vân đi trước, Dương Nhật Hạo khom người xách theo xô nước lớn.

"Nhanh lên! Mi có phải con trai không, có xô nước bé tẹo mà xách mãi không xong!"

"Lão bà, mi được lắm!"

"Sao nào, lỗi tại ta sao?" _ Ôn Vân bữu môi.

"Được rồi, là ta, tất cả là tại ta!"

Ôn Vân cười vui vẻ:

"Rất tốt, rất nghe lời!"

Ánh nắng chiều muộn gắt gao chiếu xuống sân trường, tham lam len lỏi vào kẽ lá theo sát từng bước chân hai người, lúc gắt gao lúc nhẹ nhàng ảm áp.

Tan trường, cả hai cuối cùng cũng tưới xong cây cả trường, Ôn Vân xách xô nước đi cất, còn "nam chính" thì chạy học mạng lên tầng ba lấy cặp sách. Quay trở lại sân trường vẫn không thấy cô, anh đứng đợi. Nhưng đã qua 5 phút vẫn chưa thấy đâu, trong lòng bắt đầu cảm thấy hơi lo:

"Lão bà ngốc, lại chạy lung tung!"

Dương Nhật Hạo thầm nói sau đó chạy đi tìm.

Sân trường tấp nập học sinh ra về, đâu đó lại có ánh mắt của đám nữ sinh nhìn về phía Dương Nhật Hạo. Không phải anh kì lạ mà chỉ là khuôn mặt Dương Nhật Hạo thực sự rất bắt mắt, thu hút sự chú ý, hơn nữa trên tay còn cầm theo chiếc cặp nữ sinh không thể không khiến người khác tò mò.

Một nữ sinh bạo dạn bước lại, gương mặt thẹn thùng kéo kéo góc áo anh:

"Bạn gì ơi, bạn tìm người sao? Nhìn bạn rất lạ, bạn muốn tìm ai, mình...mình tìm giúp bạn!"

Dương Nhật Hạo đảo quanh đám đông ở cổng trường, không thấy cô, trong lòng càng bồn chồn lo lắng:

"Không cần!"

Anh bỏ lại câu nói rồi tiếp tục chạy ra sân sau.

Nữ sinh dường như rất bức bối, vùng vằng bỏ đi.

Ở một hành lang vắng, Ôn Vân hai mắt to tròn đảo đảo xung quanh, rón rén đứng ở góc khuất.

"Thật sự nhỏ đó ở trường mình sao?"

"Đùa mày làm gì, tao nói thật, thấy bảo công khai rồi đấy!"

"Thế á, nam chính đẹp trai không? Mày nhé, thích thật đấy được gặp nhỏ đó!" _Nữ sinh kia lên tiếng khen ngợi.

"Tao không biết nhỏ kia học lớp nào ấy, mặt mũi cũng bình thường thế mà được cậu bạn kia đề ý!" _Nữ sinh còn lại đáp.

Ôn Vân đứng sau cánh cửa, ngồi ôm gối chăm chú lắng nghe cuộc nói chuyện. Cô cũng chỉ là tình cờ ngang qua nghe thấy họ bàn tán về anh nên mới muốn nghe thử thôi, không hề có ý nghe lén họ nói. Lại không ngờ cô cũng là chủ đề bị đem ra bàn tán.

Càng nghe càng tò mò:

"Hôm trước tao có hỏi một đứa học lớp ý rồi, mà không xin được nick, thấy bảo lớp nó chỉ có vài đứa biết nick nam chính thôi. Ngặt nỗi đứa tao hỏi nó không dám hỏi xin nick, đành chịu!" _Cô bạn nhún vai.

"Biết bạn thân nhỏ đó không, tìm được nick thế nào cũng ra nick nam chính!" _Cô bạn đề xuất.

Ôn Vân thầm ngán ngẩm, cô như thế nào lại tự đào hố chôn mình, cũng biết mấy người đọc truyện thường khá tò mò về đời tư của tác giả nhưng không nghĩ đến chuyện này lại rơi đúng vào cô.

"Lão bà, làm gì vậy?" _Dương Nhật Hạo chạy tìm kiếm suốt cuối cùng cũng thấy cô đang trốn sau cánh cửa gỗ, đã vậy còn ngồi thụp xuống che miệng cười. Ủng công anh lo lắng cho cô.

Ôn Vân quên cả che miệng, đứng phắt dậy:

"Không có! Không...không có làm gì hết!"

Nói rồi bất chấp lắc đầu nguầy nguậy, hai nữ sinh đang đứng tán dóc bên cạnh cũng quay ra nhìn, Ôn Vân lúng túng gãi đầu, phải trốn, đứng rồi phải đi trốn. Còn chưa kịp tìm chỗ trốn, Dương Nhật Hạo đã túm lấy cánh tay cô kéo đi.

Đi được hai bước hai cô bạn phía sau bắt đầu chạy theo. Cô bạn lần trước nhìn thấy cô tươi cười không chút ngượng ngừng đứng trước mặt anh.

"Tác giả, đây là nam chính sao?" _Cô bạn nói với Ôn Vân nhưng ánh mắt không hề rời khỏi Dương Nhật Hạo. Ánh mắt còn sáng long lanh bất thường.

"Bạn...bạn...gi...oi! Bọn...bọn....mình...có...việc....phải....đi....trước.....!"

_Ôn Vân lúng túng viện cớ, sau đó chủ động lôi anh đi. Hai cô bạn cũng không đuổi theo, đứng trên tầng nhìn xuống thấy cả hai đang đi ra cổng trường thăm ngưỡng mộ. Trên tay anh vẫn là cặp sách nữ, dáng người cao lớn, để mặc một nắm lùn kéo đi.

Ôn Vân vốn không hề biết, cô bạn kia lại chính là admin trang của trường. Tối ấy, vừa mới gọi đầu xong. Cô vò vò mái tóc ướt tranh thủ lướt facebook, bạn bè trong lớp tràn lan ảnh cô nắm cánh tay Dương Nhật Hạo lôi đi, có người còn không quan tâm nhắc tên cô vào bình luận, chia sẻ thì cũng bị gắn thẻ, đùa sao? Có nhất thiết phải như vậy không? Thông báo facebook không ngừng nhấp nháy liên tục có người muốn kết bạn.

End chap 4: Bị phát hiện.

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Status Công Khai - Phần 6: Thanh Xuân Có Anh

Chương 5: Status công khai - Phần 6: Thanh xuân có anh

Ôn Vân khề nướ bọt tường tượng đến cảnh bị Dương Nhật Hạo xé xác, chỉ vì cô không suy nghĩ cẩn thận mà đã đăng truyện. Bây giờ thì hay rồi, bị đào bới đời tư. Cũng may cô chưa công khai danh tính của anh lên mạng.

Tin nhắn đến, nổi bật trong dãy tin nhắn chờ là nick của ai đó, Ôn Vân lén lút như ăn trộm mò vào tường của anh, lợi bài lợi bài. Chẳng mấy đã kịch, đến bây giờ cô mới biết thì ra anh mới chỉ dùng lại từ hôm phát hiện ra cô. Xem ra là anh không có nói dối, anh thực sự là không có dùng trong khoảng thời gian hai người không nói chuyện, vậy có nghĩa là, anh không kết giao với bạn nữ nào. Nghĩ đến đây, lòng cô bỗng vui lên hẳn nha!

"Lão bà!!!"

Ôn Vân nhìn màn hình, ba dấu chấm than, thôi rồi, anh có phải là đang rất tức giận không?

"Dạ!"_ Cô nhún, ngau cả chính mình cũng thấy nổi da gà.

"*nhú mày* sao nay ngoan vậy? Làm gì xấu đúng không?"

"Không có, vẫn ngoan mà *icon mặt cười*"

"Lão bà! Mi được lắm. Kết truyện tại sao vẫn chia tay?????????"

Ôn Vân sợ sệt nhất thời không biết nhắn gì. Cô lúc ấy cũng chỉ là quá tức giận nên mới viết kết buồn để bớt giận, cũng lâu rồi không nhắc đến, ai lại nghĩ, bao cát rảnh dỗi lại mò lên đọc chứ?

"Bao cát, ta không cố ý mà, *cầm quạt phe phẩy* hạ hỏa hạ hỏa. Nếu mà viết HE thì nhạt quá đi, viết SE mới để lại ấn tượng được!"_ Ôn Vân viện cớ nhún.

"Biết lỗi chưa?"_ Dương Nhật Hạo nhún.

"Dạ rồi, bao cát giờ làm sao đây?"

"Chơi nôi chữ!"_ Dương Nhật Hạo nhún.

Cô nhìn câu trả lời của anh, không khỏi giật mình. Tinh thể nguy cấp như thế này. Bao cát vô tâm lại có thể thân nhiên như vậy!

"Bao cát, sốt hả?"_ Cô bực bội nhún.

"Không có,nổi chữ, ai thua viết tus công khai là bảo bối của đối phương. Như thế nào, lão bà, đừng nói sợ nhé *che miệng cười!*"_ Ôn vân nhìn chăm chăm, lửa giận ngút trời.

"Chơi thì chơi, sợ gì!" _Nhấn xong, vội quay sang gọi nhỏ Vân lại.

"Nam nhường nữ!"

"Tình yêu" _ Ôn Vân ngại ngần ra từ trước.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

"Xanh non" _ Ôn Vân đắc ý nhấn. Lâu ngày không chơi trình độ chơi của cô vẫn chưa giảm sút nhĩ.

"Non nót!" _ Dương Nhật Hạo ở bên kia đắc ý nhấn. Lão bà, lần này, mi thua rồi.

Ôn Vân nhìn Ôn Trân, Ôn Trân cười trừ, bỏ chạy xuống dưới tầng. Một mình Ôn Vân ngồi cấn răng suy nghĩ....

Suốt 5 phút trôi qua, Dương Nhật Hạo nhìn nick cô vẫn sáng, nhưng không thấy trả lời, trong lòng vui không tả nổi. Cầm điện thoại gọi cho cô:

"Lão bà của tôi ơi, 5 phút rồi, rốt cuộc mi chịu thua chưa hả?"

"Chơi lại lần nữa được không?" _ Cô trả treo.

"Thua rồi? Không được, mau nghĩ xem nên viết gì đi lão bà, ừm...viết gì được...." _ Dương Nhật Hạo còn chưa nói hết câu, Ôn Vân đã ngượng đến đỏ mặt, tắt máy.

Ngồi trước máy tính suốt nửa tiếng, Ôn Vân chỉ cười một mình nhìn chăm chăm vào dòng trạng thái, cứ định đăng thì lại cười đến không dừng lại được. Sau một hồi, cô mới dám đăng lên. Sau đó vội vàng chạy ra nhìn Ôn Trân, con bé không cầm điện thoại tức là không vô onl, may quá. Cô thở phào nhẹ nhõm, quay lại bàn.

Liên tục nhận thông báo từ dòng trạng thái vừa đăng. Dường như bây giờ là giờ cao điểm ai cũng onl hết vậy? Trong chớp mắt không ít bạn bè nhìn thấy dòng trạng thái công khai của cô với anh. Ngay cả nhân vật trong cuộc cũng mặt dày lên bình luận, Ôn Vân kiên nhẫn đọc từng bình luận, trả lời từng cái từng cái một. Chưa bao giờ cô thấy mình can đảm như bây giờ.

"Lão bà, thật ngoan!" _ Tin nhắn đến, là anh.

"Bao cát, trả lời giúp ta. Nhiều quá nhấn không kịp *icon mặt khóc*!!!" _ Cô phụng phịu nhấn.

"Được rồi, được rồi. Cái icon kia xấu chết chết đi được, sau này đừng dùng nữa!" _ Dương Nhật Hạo nhấn lại, sau đó rất nhanh đã lên cùng cô giải đáp thắc mắc của mọi người.

Rất nhanh, tin tức anh là "nam chính" lan đến tai học sinh trong trường. Facebook bạn bè, fan truyện chia sẻ tràn lan tấm hình của hai người, ngay cả dòng trạng thái công khai cũng không bỏ qua. Lướt chia sẻ tăng lên nhờ công tác tuyên truyền của các bạn trong ngoài trường, Lâm Tường cũng đã nghe được tin. Cậu ta không hề có bất cứ động tĩnh nào như bình luận hay chia sẻ, khiến cho Dương Nhật Hạo cảm thấy yên tâm phần nào. Sau một ngày chuyển cần share và share, sáng thứ hai đầu tuần, Ôn Vân và Dương Nhật Hạo vừa đến lớp đã đón nhận 40 cặp mắt hằm hằm sát khí của các bạn trong lớp. Có ngưỡng mộ có căm ghét.

"Lớp trưởng, cậu và Hạo là....!" _ Cô bạn nhanh nhẩu miệng nhất lớp nhìn hai người ám muội. Hai ngón tay còn chạm chạm vào nhau biểu thị một cặp.

Ôn Vân nhất thời chưa kịp phản ứng chỉ trơ trơ đứng nhìn không.

"Một cặp!" _ Dương Nhật Hạo lên tiếng. Sau đó kéo cô về chỗ ngồi. Từ ngày ấy, Lâm Tường không nói không rằng tránh xa cô. Không nói chuyện, không rủ đi học cả hai giống như người xa lạ. Ôn Vân muốn hỏi nhưng dường như hấn ngay cả liếc nhìn cô cũng thấy dư thừa. Coi như không khí mà làm lo.

Ôn Vân không hề có ý làm phiền, một ngày trước trước khi kết thúc học kì I, cô chỉ nghe câu được câu chăng, cuộc nói chuyện của các bạn trong lớp, họ nói cô vô tâm, Lâm Tường ở cạnh từ lúc bé là thanh mai trúc mã lại không thích, đi thích một người như Dương Nhật Hạo, rõ ràng là muốn có được

tiền nhà anh, nói cô bẽ ngoài tỏ vẻ ngoan hiền nhưng đang tính mưu mô trong đầu. Cô chỉ cười coi như không nghe thấy, cuộc sống này dạy cô cách làm ngơ mọi thứ, cái gì không đáng bận tâm thì gạt nó ra khỏi đầu.

Từ ngày ấy, cô cũng không còn cố gắng giảng hòa với Lâm Tường. Càng nói càng khiến người khác hiểu lầm, cô hiểu cảm giác đơn phương, cũng không rõ tình cảm của hắn là như thế nào nhưng cô, bây giờ đã có anh, mọi chuyện đến đâu thì đến, cứ vậy đi. Tất cả theo ý trời.

"Này, mai thi rồi, còn nghĩ vẩn vơ cái gì?" _ Dương Nhật Hạo ngồi đối diện vò vò mái tóc ngắn của cô, có vẻ như làm vậy rất vui.

"Lâm Tường có phải..."

"Học đi!" _ Anh đột nhiên đổi giọng làm cô khẽ rùng mình một cái.

"Này!" _ Cô hươ hươ trước mặt anh.

Dương Nhật Hạo không nói gì, đặt quyển truyện ngôn tình vừa cướp của cô sang một bên, giả bộ học bài.

"Này!!!"

Ôn Vân phụng phịu, chống cằm quay mặt đi chỗ khác mặc kệ Dương Nhật Hạo làm gì, cô làm gì sai sao? Không có!!!!

End chương 5: Status công khai - Phần 6: Thanh xuân có anh

Thời gian vừa qua bỏ bê truyện, thật có lỗi. Giờ tôi quay lại rồi đây. Chuyện dừng lại bộ này coi như chưa từng có, tôi tiếp tục viết. Còn ai nhớ đến tôi không?

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: \he Is My Husband!_Vân Said_Phần 6: Thanh Xuân Có Anh

#Yêu_áo_kết_thúc_sẽ_rất_đau

Chương 6: "He is my husband!" _ Vân said" - Phần 6: Thanh xuân có anh!

Càng sát ngày thi, tâm trạng cô càng lộ rõ vẻ lo lắng. Gần đây, cô không còn cố gắng để bắt chuyện với Lâm Tường, cô không có lỗi cho nên cô sẽ không nhún nhường mà đi làm lành. Học càng nhiều thì thời gian hai người ở bên nhau cũng càng nhiều. Giả dụ như học cùng nhau, ăn cùng nhau, cùng nhau ôn thi luyện đề. Tất cả chỉ ngoại trừ việc ở chung nhà *cười*.

Cả hai đều có môn học kém tuy nhiên đối phương lại rất tốt môn đó. Dương Nhật Hạo dốt hóa, cô lại là chuyên gia vị cứu tinh của cả lớp. Cô mù anh, Dương Nhật Hạo lại phun tiếng anh như gió, hiển nhiên anh sẽ là giáo viên dạy kèm cho cô môn ngoại ngữ. Cô tình nguyện học anh vì kỳ thi sắp tới có ý nghĩa vô cùng quan trọng, tuy nhiên ở hoàn cảnh bây giờ cô không cam tâm.

Ôn Vân chống cằm nhìn tập giấy vẽ ở trước mặt, cách nhau nửa mét mà tựa cả nghìn trùng. Khó khăn lắm mới tranh thủ vẽ được một lúc, Dương Nhật Hạo cũng keo kiệt quá rồi. Không chịu lùi lại vài phút đợi cô, chờ cô vẽ nốt mái tóc là xong, anh như thế nào một chút kiên nhẫn không có lại còn ngang nhiên giật lấy nó.

"Mau học đi, không đói sao?" _ Dương Nhật Hạo cậm cụi làm đồng bài tập Hóa cô đưa, không ngẩng đầu nhìn cũng đoán đúng tâm tư.

"Đói! Ăn rồi học được không?" _ Ôn Vân xoa xoa cái bụng rỗng nhẵn mặt.

"Ai xong trước đi ăn trước, ta không đợi mi đâu!"

"Bao cát! Nhưng mà..."

"Muốn về chứ?" _ Dương nhật Hạo ngẩng đầu hỏi

"Muốn! Vậy giờ về nhé!" _ Hai mắt cô long lanh sáng.

"Học đi, ăn xong rồi về! Làm xong bài ta làm mẫu về cho mi!"

Ôn Vân bỗng nhiên rạng rỡ hẳn lên, há hốc miệng:

"Thật? Hứa nhé!"

"Hứa! Học đi nếu không ta đổi ý đấy!"

"Hứa nha!"

Ôn Vân còn ngây ngốc giờ ngón út lên đòi móc tay, làm hành động không thể trẻ con hơn. Khác hẳn với bộ rạng ử rữ khi nãy.

Đối phương chỉ biết cười khỏ, đáp lại. Nhìn cô chăm chú làm bài mới yên tâm học.

Ya2

Nửa tiếng trôi qua, Ôn Vân đem bộ mặt bánh bao ngấm nước, đưa tờ bài làm trắc nghiệm cho anh. Đối phương thần nhiên cầm lấy, đem bút đỏ thẳng tay gạch xuống tờ đáp án. 32/45 câu! Qua điểm trung bình. Ôn Vân dường như rất vui, ngược lại Dương Nhật Hạo lại có vẻ rất tức giận! Gì đây? Cô đã rất cố gắng, số câu sai cũng đã giảm đi, anh lại bày ra bộ mặt như vậy? Không phải ai cũng học giỏi như anh đâu?

"Này! Sao vậy, giận à?" _ Ôn Vân nghiêng nghiêng đầu nhìn anh.

"Qua đây!" _ Anh nhích sang một bên để lại một khoảng trống.

Rất nhanh, cô đã hiểu ý mà chạy qua ngồi, chống cằm nhìn vào tờ bài thi tỏ vẻ: "ta đang rất nghiêm túc học bài, bao cát, mi thấy rồi đấy!"

...

"Câu tiếng theo, câu 24!"

"Ồ này, còn câu 21!" _ Ôn Vân thắc mắc lên kiến nghị.

"Câu đó, kiến thức thực tế! Tự tìm hiểu!" _ Dương Nhật Hạo vừa nghe cô nhắc đến câu 21, khuôn mặt hơi cau có, ném cho cô câu nói.

Ôn Vân chỉ biết bĩu môi tức giận, bao cát! Hay lắm, lại còn tức giận với cô, cô làm gì sai sao? Không có!!!

Lúc làm xong bài cũng đã xế chiều, Dương Nhật Hạo giữ đúng lời hứa dắt "bao cát nhỏ" đi căng tin. Khuôn mặt có dịu lại một chút, Ôn Vân thì vẫn đang lăm bằm nhìn lại câu 21.

"Bao cát! Khát nước!"

Dương Nhật Hạo không bực bội chạy qua mua nước cho cô. Nhìn anh đi khuất, Ôn Vân mới gấp gấp lòi trong cặp ra mẫu giấy nhớ, hí hửng viết lên dòng chữ!

Bao cát nhỏ mọn, lại còn một cái với cô. Ai ngờ được người như anh lại không công tư phân minh, đem tình cảm vào đề thi cơ chứ! " "He is my husband" Vân said"

Vừa cảm theo chai nước trở về, lại không nhìn thấy cô đâu. Dương Nhật Hạo vốn muốn đi tìm, lại nhìn thấy mẫu giấy nhớ hình trái tim dán lên góc vở, chữ viết con gái, lại còn theo biểu tượng tức giận.

Dương Nhật Hạo vội ôm theo chồng sách chạy đi tìm.

Tình thế xoay chuyển từ "nam chính giận dữ" lại chuyển qua thành người có lỗi.

Ôn Vân sau khi viết xong mẫu giấy định đi ngay sau đó lại thấy hơi nung tay, kèm theo biểu tượng cảm xúc tức giận bên cạnh sau cùng mới ôm cặp chạy.

Nhìn sân trường tấp nập, Ôn Vân bỗng thở dài, thì ra cô đã lâu rồi chưa tự mình về nhà, đã lâu rồi cô chưa cảm thấy mình cô đơn. Cô, hiện tại đang sống rất tốt. Còn tham lam hít thở bầu không khí của buổi chiều tàn, nhìn học sinh chen nhau ra về một số người ngoái lại nhìn về phía cô. Ôn Vân hơi hơi khó xử, đừng nói chuyện giữa cô và anh đã bị lan khắp trường rồi nhé! Thời buổi công nghệ có khác, tin tức truyền đi có phải nhanh quá rồi không?

Điện thoại đổ chuông Ya3

Lôi kéo cô trở lại, Ôn Vân nhìn người gọi, nhấn mũi lại, cất vào cặp sách! Mặc kệ học sinh trong trường đang bàn tán về cô, cẩn thận nhìn trước ngó sau rồi vội vàng chạy qua cổng nhỏ, lách vào một ngõ gần cổng trường, quan sát tình hình.

Dương Nhật Hạo vừa nhìn thấy bóng dáng cô ở cổng, lúc chạy lại thì đã không thấy đâu!

Điện thoại đồ chuông lại không có người bắt máy! Được lắm, anh chỉ có nổi giận một chút mà cô đã như vậy rồi, thử hỏi đến lúc anh làm sai, cô chắc sẽ không nhìn mặt anh cho mà xem!

Ôn Vân đứng ở trong ngõ mỗi nhử chân, nghiêng nghiêng đầu nhìn vẫn thấy "ham chính" đứng ở cổng thì vội rút đầu lại. Than vãn được một lúc, quay ra đã không thấy anh đâu thì lại có chút thất vọng, buồn bực đi ra ngoài, anh cứ như vậy mà bỏ đi!

"Vân is my wife! Hạo said" _Dương Nhật Hạo bước ra từ sau cổng trường nói với cô. Ôn Vân vừa đi được vài bước, nghe được câu nói thì quay lại, nhìn thấy anh thì bỗng bật cười. Rồi lại chợt nhận ra mình đang tức giận, thu lại nụ cười, tính bỏ đi. Cứ vậy, một trai một gái đứng trước cổng trường dùng đẳng mãi mới ra đến bên xe.

Trên đường về, Ôn Vân không nhìn được mà nói với anh:

"Bao cát! Đáp án đúng chứ?"

"Chính xác! Sao lại biết?"

"Là bởi vì ta thông minh mà!" _ Ôn Vân cười lớn.

Cô cũng không đến mức ngu ngốc mà nói vì sợ anh giận cô, mà nhìn đi nhìn lại tờ đề thi. Để rồi cái khó ló cái khôn, nhận ra hàm ý.

Đáp án đúng là: "He is my husband!" _ Vân said". Và rồi cái đầu ngò nghếch của cô lại viết: "He is my friend!" _ Vân said"

Dương Nhật Hạo trẻ con, còn đem cả chuyện riêng vào bài thi! Nghĩ đến lại thấy buồn cười, ngày hôm ấy, chỉ một hành động trẻ con của anh cũng khiến cô thấy hạnh phúc, nhìn thấy ai cũng nở nụ cười tươi.

End chap 6: "He is my husband!" _ Vân said" - Phần 6: Thanh xuân có anh!Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Màu Của Hạnh Phúc -Phần 6: Thanh Xuân

71

Chương 7: Màu của hạnh phúc -Phần 6: Thanh xuân có anh

Sáng sớm ngày thi đầu tiên, Ôn Vân dậy từ sớm, vừa ra đến cổng vốn là muốn đứng đợi anh, thì đã thấy anh đứng chờ bên ngoài. Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt cô:

"Sớm vậy? Bao cát, học gì chưa?"

"Thì xong đi chơi nhé!" _Dương Nhật Hạo đạp xe chở cô ra bến vừa nói.

"Hả?"

"Thì xong đi chơi! Ai điểm cao hơn phải thưởng đôi phượng!"

"Làm gì có chuyện đó, người thấp hơn phải mua chứ!" _ Ôn Vân bấu môi kháng nghị, lấy đâu ra cái luật thắng phải tặng quà chứ?

"Mi chắc mi cao điểm hơn ta sao? Lão bà, mi không có khả năng đâu!"

"Được, rồi xem! Ta mà cao hơn mi, có quà nhé!"

"Được! Hứa, ai không giữ lời làm cún!" _ Dương Nhật Hạo trẻ con nói.

Ôn Vân cười vui vẻ đáp.

Trước phòng thi,

"Bao cát, mi phải đi sao?" _ Ôn Vân kéo kéo áo anh, lại liếc nhìn mấy cô bạn cùng phòng. Ông trời có phải bắt công quá rồi không, tại sao mấy người trong trường đọc truyện của cô lại chui hết vào phòng này cơ chứ? Họ nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống vậy!

"Mặc kệ họ! Ai dám bàn tán về mi nhớ rõ mặt, về ta tính sổ! Yên tâm rồi chứ?" _ Dương Nhật Hạo trấn an cô, vò vò mái tóc ngắn của cô như tiếp thêm động lực.

"Nhưng mà..."

"Ngoan, ta hứa! Lão bà sao hôm nay lại thực nữ vậy?" _ Anh trêu ghẹo.

"Hôm nào cũng thực nữ mà!" _ Cô bừa môi chống đối.

Còn đang tranh cãi, giám thị bắt đầu đi từ phòng hiệu trưởng đi ra, trên tay mỗi người một xấp đề bọc kín, tìm lớp của mình. Ôn Vân mặc dù không muốn nhưng vẫn phải giữ tay vậy tạm biệt anh. Nhìn Dương Nhật Hạo đi khuất, Ôn Vân vội vàng đứng ra một chỗ, rất ngoan ngoãn nghe lời anh dặn. Mặc kệ bọn họ, nhưng thi thoảng vẫn hơi lúng túng mà ngược nhìn họ.

72

Thời gian làm bài trôi qua rất nhanh, Ôn Vân nhìn tờ đề thi trắc nghiệm ngắn ngủm. 50 câu, cô làm được 40, còn 10 câu phân loại học sinh giỏi, nhìn rất quen lại không nhớ rõ được cấu trúc. Trong đầu bỗng dưng trống rỗng, khó khăn lắm mới lấy lại được tinh thần, Ôn Vân hít một hơi thật sâu, cố gắng nhớ lại lời anh nói cẩn thận khoanh nốt 10 câu cuối cùng.

Lúc khoanh xong thì chuông đồng hồ cũng reo, đem bà làm nộp lên giáo viên mà hai tay run rẩy. Vốn là muốn đi ra ngoài hành lang nhòm ngó thử xem phòng thi của anh, lại chỉ nhìn liếc qua cũng thấy bóng dáng ai đó. Anh đứng bên hành lang, chống tay lên bệ nhìn về phía bên dãy nhà của cô.

Ôn Vân hí hửng đến quên cả mấy cánh nhìn đằng sau, vẫy tay lên quá đầu với anh, Dương Nhật Hạo phía bên kia lắc lắc chiếc điện thoại trên tay. Ôn Vân quay lại bàn lục tìm điện thoại trong cặp, nụ cười hạnh phúc trên môi.

Ngày thi đầu tiên kết thúc, Ôn Vân lười nhác ngồi bên ghế đá đợi anh, đúng lúc Tô Quan và Hà Thy bước ra từ phòng thi:

"Như nào rồi! Tầm bao nhiêu!" _ Tô Quan hỏi cô.

Khỏi cần nói Ôn Vân cũng sẽ tự khai, cô đặc ý cần trên tay đáp án của mình, trước khi hết giờ đã kịp thời chép lại:

"Không tệ! Hơn 40 câu!" _ Cô nháy mắt.

Hà Thy hơi sùng sốt nói:

"Ôi chào! Không uống công nam chính đích thân dạy màu có khác, chả bù lúc trước, tao tốn công tháng trời nhồi vào đầu mày mà có được gì đâu!" _ Nó lắc đầu chán nản. Nhìn thấy nam chính đang tiến lại, cả hai không hẹn mà nháy mắt nhau ra hiệu, bừa môi chào tạm biệt hai người rồi nhanh chóng ra về.

Ôn Vân hơi khó hiểu, nói chưa được vài câu đã bỏ đi rồi, quay trái quay phải lại nhìn thấy Dương Nhật Hạo cách đó không xa.

"Làm hết chứ?" _ Anh hỏi.

Ôn Vân gật đầu chắc nịch, giơ tờ bài làm ra cho anh xem.

"Bao cát, chấm cho ta!"

Dương Nhật Hạo cầm bút đỏ bắt đầu tính cho cô. Nhìn bài làm của "bao cát nhỏ", về mặt anh đã gần ra, không tồi! Học trò có vẻ rất nghe lời.

"42/50 sao?"

Ôn Vân không tin vào mắt mình, đem tay dụi dụi mắt nhìn chăm chăm vào nét chữ của anh.

73

"Lão bà! Mi gian lận hả?"

"Nào có! Bao cát! Mi muốn chết hả? Ai nói ta gian lận?" _ Ôn Vân hét lên.

"Không có thì thôi, tại vì, lão bà ngốc mọi ngày hôm nay bỗng dưng thông minh đột xuất, nên có chút khoa tin!" _ Dương Nhật Hạo cười, lại vò tóc cô.

Ôn Vân nổi cáu, mặc kệ đang ngồi giữa sân trường, bỏ nhào về phía anh túm lấy tóc mà vò.

Khuôn mặt nhăn nhó làm cho mái tóc của anh bỗng rối mù lên, nhìn Dương Nhật Hạo lạ lẫm đến tức cười mới dừng lại. Che miệng cười.

Dương Nhật Hạo giả bộ tức giận, vuốt vuốt chỉnh lại tóc, xách cặp toan bỏ đi. Rất nhanh, "bao cát nhỏ" ở phía sau đã kịp túm lấy góc áo anh chạy theo. Vừa đi vừa cười, mặc kệ khuôn mặt đối phương đang cau có.

End chương 7: Màu của hạnh phúc - Phần 6: Thanh xuân có anh

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thờ Ơ Từ Chính Người Thân - Phần 6: Thanh Xuân Có Anh

#Yêu_áo_kết_thúc_sẽ_rất_đau

Chương 8: Thờ ơ từ chính người thân - Phần 6: Thanh xuân có anh.

Có người nói, tình yêu không chỉ tạo nên từ ngọt ngào của những hạnh phúc mà nó...còn là sự hòa trộn của cả cái mặn đắng của thứ gọi là nước mắt.

Có ngọt có mặn vậy mới là tình yêu...

Hạnh phúc chưa được bao lâu, thì giông tố ập tới. Ngày thứ hai của kì thi. Ôn Vân mới sáng sớm đã nhận được tin bà bị ốm. Trong lòng bồn chồn lo lắng, suốt cả dọc đường đi cô không nói một lời, chỉ cúi gằm mặt suy nghĩ. Đã lâu rồi, cô chưa xuống thăm bà, cũng cả tháng nay cô không vui đâu vào sách vở thì cũng là ở bên cạnh anh. Vốn là muốn sau khi thi xong sẽ xuống ở với bà vài ngày thì hôm nay lại nhận được tin dữ.

"Sao vậy?"

"Không có!" _ Ôn Vân lắc đầu nói, lảng tránh câu hỏi của anh.

"Lão bà, sao vậy? Có người mới làm bao cát cho mi rồi, nên không muốn nói chuyện với ta sao?" _ Dương Nhật Hạo hỏi.

Khóe miệng Ôn Vân hơi giật giật, nếu là bình thường cô sẽ cười thật to rồi trêu chọc anh nhưng mà...bây giờ cô không cười nổi. Cô không biết nên phải nói như thế nào:

"Không phải mà!" _ Câu nói vừa dứt, Ôn Vân đã bật khóc.

Dương Nhật Hạo nhất thời lúng túng, không biết phải dỗ dành cô như thế nào. Vụng về lau nước mắt, buông lời trêu chọc cô cũng không nín cứ vậy đem áo anh làm cái khăn lau.

"Lão bà! Ai trêu tức mi! Ta xử đẹp nó!"

Cô chỉ lắc đầu khóc, khóc đến mệt mới dừng lại. Sân sau của trường vốn đã yên tĩnh, lại chỉ còn tiếng khóc sụt sùi của cô, khiến cho anh bối rối. Dở

khóc dở cười.

"Ngoan! Đừng khóc, lão bà khóc thật xấu! Nhìn xem, sắp đến giờ thi rồi, nín đi, thi xong rồi khóc tiếp, được chứ? Ta sẽ không cản mi!" _ Vừa nói, Dương Nhật Hạo vừa giơ đồng hồ lên cho cô xem. Còn nửa tiếng nữa là thi rồi, cô cứ như vậy anh biết phải làm sao?

Ôn Vân cố gắng kiềm chế lại cảm xúc, một hồi lâu sau mới bình tĩnh lại, để Dương Nhật Hạo đưa cô lên phòng thi.

Cả quãng đường, không ai nói với ai câu nào, ngay cả chỉ trỏ của bạn học Ôn Vân cũng chẳng màng tới, nắm lấy tay anh đi theo.

Trước cửa phòng thi, Dương Nhật Hạo đưa cặp sách cho cô, ngồi đối diện nhìn chăm chăm. Ôn Vân vẫn cúi đầu không nói gì:

"Lão bà, mi như vậy thi thi kiểu gì?"

Làm ngơ với cả nhóm người đang đứng ngoài cửa, Dương Nhật Hạo vừa nói vừa cầm lại cặp sách của cô, giúp cô lấy giấy bút, đặt sang một bên. Còn quan tâm hơn hôm qua, viết cả họ tên lên tờ giấy thi giúp cô.

"Cười lên xem nào! Lão bà thật xấu!" _ Anh trêu.

Ôn Vân cố gắng cười, nhìn đồng hồ, cất giọng khàn khàn:

"Bao cát, sắp thi rồi đấy! Về phòng đi, ta không sao?"

Dương Nhật Hạo nhìn cô, nín lại thêm một lúc mới rời đi, đi qua cửa còn nán lại, nhìn mấy bạn học nữ đang cầm chiếc điện thoại tỏ vẻ không vừa ý. Mấy cô bạn run sợ vội cất vào cặp không dám tiếp tục.

Thi xong, Ôn Vân như hôm qua ngồi ở ghế đá đợi anh. Tay nắm chặt lấy điện thoại.

"Nói được rồi chứ?"

"Ta muốn xuống bà!" _ Cô nhìn anh ánh mắt rung rung.

"Lại khóc nữa! Lão bà, ta không biết dỗ dành con gái!" _ Anh lúng túng nói.

Dương Nhật Hạo đưa cô ra bến xe, muốn đi cùng cô, lại bị Ôn Vân từ chối, bắt phải về nhà. Cô không muốn anh nhìn thấy mình ở trước mặt họ nhỏ bé như thế nào. Anh không hài lòng nhưng lại không thể ép cô, đành chậm chạp lên xe về nhà.

Suốt cả quãng đường, Ôn Vân nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, do dự không biết có nên báo cho mẹ hay không?

Trước cổng nhà, cô đứng tần ngần một hồi lâu, nhìn căn nhà trên không thấy có người thì hơi sợ sệt. "Ông ta" chắc là sẽ không ở dưới nhà bà đâu? Tầm này, có lẽ đang say xỉn ở một quán nào đó.

Cô đem theo tâm trạng thoải mái bước vào, vừa mới đến sân nhà, lại thấy một nhóm người ngồi trong nhà bà nhìn ra. Chỉ có thể nói là "xa lạ", đúng là xa lạ. Cô chân chừ ở cửa, có ánh nhìn tỏ vẻ quan tâm, có ánh nhìn lại khinh bỉ.

Ở trong nhà, bà nằm trên giường ho nhẹ, vẫy tay gọi tôi. Đoạn đường ngắn ngủi đến chỗ bà gần như vậy mà cảm tưởng nó thật dài. Thật xa, bà cười, nắm lấy tay cô, mà vỗ về:

"Thi xong chưa mà xuống?"

"Cháu vừa thi xong, bà sao rồi? Có đau ở đâu không?"

"Mày nhìn bà xem, chỉ bị ốm nhẹ thôi, ở lại ăn với bà lát bảo chị Mai mày đưa về!" _ Bà nói, rồi nhìn sang phía chị của cô.

Ôn Vân cũng nhìn sang, biết rõ đằng sau nụ cười ấy là cả một chuỗi chán ghét khinh bỉ:

"Vâng, cháu ở đây, ăn xong mới về. Lát cháu tự về được rồi!"

"Nó có xe để nó đưa về cho nhanh!" _ Bà nói liếc về phía chị, lời chưa dứt đã nghe thấy giọng nói say xỉn phía sau lưng.

Bà cô họ hàng chuyển ánh nhìn từ cô sang người đàn ông đang loạng choạng đi vào.

"Mày...xuống bao giờ? Nhìn thấy bố mày...sao không chào?" _ Ông ta tựa vào cửa chỉ tay về phía Ôn Vân đang ngồi.

Cô khó khăn mở miệng, không biết phải nói gì, gọi tiếng "bố", vui mừng chạy lại ư? Chỉ bằng giết cô đi, cô làm không được!

"Con vừa xuống!" _ Nói rồi, cô lại quay ra chỉnh lại chân cho bà, mặc kệ người được gọi là "bố" kia.

Cô đi, lớn nhỏ đều không lên tiếng ngăn cản tiếng mắng chửi của ông ta, đối với họ, Ôn Vân cũng chỉ là con của vợ nhỏ, có cái tư cách gì mà xuống đây, ăn nói mạnh mẽ như vậy, cứ để cho cha con họ giải quyết, họ không đuổi cô đi là may lắm rồi.

Người mà cô coi là chị an nhàn ngồi nghịch điện thoại, bề trên cô coi trọng không ai lên tiếng.

Ôn Vân bị lời đứng dậy:

"Mày, ai dạy mày nhìn thấy bố mà không chào? Nói năng như thể hả?"

Ôn Vân khó khăn muốn gạt cánh tay của ông ta, cô chính là như vậy! Ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy dư thừa. Không khí căng thẳng, bà tức giận quát lên, ông ta vẫn không chịu thả cô ra, cổ tay bị nắm đau đến đỏ ửng.

Từ trong nhóm người họ hàng kia, chỉ có một người là chống lại đứng dậy mà lên tiếng bảo vệ cô, lôi cô ra khỏi cánh tay ác mộng kia mà nói:

"Anh buông ra, nó là con anh đấy!"

"Nó có gọi tao là bố bao giờ chưa?" _ Ông ta gắt lên.

Ôn Vân đứng phía sau, cố gắng không để bản thân mình yêu đuối trước mặt người mà coi thường mình.

Thím Lương kéo cô ngồi xuống, giúp cô xoa chỗ cổ tay bị nắm. Ôn Vân ngoan ngoãn ngồi im không nói gì! Cô không biết phải nói gì bây giờ. Và bây giờ, có lẽ không nên nói gì.

Ông ta bỏ đi, cô mới hoàn hồn, vội túm lấy cặp sách đứng dậy xin phép về.

"Bà, để hôm khác con xuống, con xin lỗi, hôm khác con sẽ ăn với bà!" _ Cô nói với bà, cúi đầu chào rồi ra ngoài.

Không ai đuổi theo, không ai có chút lòng tốt chào lại cô, Ôn Vân cười xòa, đi bộ ra bến. Trong đầu thì suy nghĩ miên man.

Suốt một tiếng đồng hồ, cô chỉ ngồi im trên ghế chờ, xe đến không lên, chỉ ngồi dưới nhà chờ nhớ đến cảnh ông ta gắt lên với mình. Trong lòng ủ rũ.

End chương 8: Thờ ơ từ chính người thân - Phần 6: Thanh xuân có anh.

Facebook: Lee Visu

Zalo: 01643548068

Instagram: lephuongkv

Wattpad: leevisu2104

Bạn đang đọc truyện *Yêu Áo Kết Thúc Sẽ Rất Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.